

DER SPIEGEL
BESTSELLER

JÜRGEN TODENHÖFER

INSIDE ISIS

10 NAP AZ ISZLÁM ÁLLAMBAN

JÜRGEN TODENHÖFER

INSIDE ISIS
-10 NAP AZ ISZLÁM ÁLLAMBAN

Művelt Nép Könyvkiadó
Budapest

A mű eredeti címe:

INSIDE IS. 10 Tage im 'Islamischen Staat', by Jürgen Todenhöfer

Fordította: Balla Judit

A szöveget gondozta: Takács Andrea

Sorozatszerkesztő: Kepets András

Borítófotó: Nina Priester

© 2015 by C. Bertelsmann Verlag, a division of Verlagsgruppe
Random House GmbH, München, Germany.

Hungarian translation © Balla Judit, 2016

(© Művelt Nép Könyvkiadó, 2016)

ISBN 978-963-12-4322-2

TARTALOM

I. Az „Iszlám Állam” születése

II. A Nyugat céljai

III. Az igazság keresése

IV. Utazás az IS-frontra

V. Chat a terrorral

Szalim

Abu Katada

VI. A dzsihadista anyja

VII. Az utazás megszervezése

VIII. Utazás az „Iszlám Államba” - vázlatok egy rémálomból

A határig

Tíz nap az „Iszlám Államban”

IX. Nyílt levél az „Iszlám Állam” kalifájához és külföldi
harcosaihoz

X. Utószó Dzsihad Johnról

I

AZ „ISZLÁM ÁLLAM" SZÜLETÉSE

Az „Iszlám Államra" úgy tekint a világ, mintha csak most bukkant volna elő a történelem homályából, és máris a világpolitika középpontjába került volna - csak hogy a valóságban már régóta létezik. A 2003-as iraki háború szülötte.

2007 augusztusában, a Ramádi körül dúló harcok közepette találkoztam először az egyik harcosával. Rami, a huszonhét éves, már-már félénk, történelem szakos egyetemista az után csatlakozott az IS-hez, hogy amerikai katonák egy házkutatás során a szeme láttára lötték le az édesanyját.

Maga mit tett volna?, kérdezte tőlem akkor Rami keserűen, látva, hogy minden fájdalomra ellenére sem vagyok képes megérteni a döntését. Könnyű jólétben és békében élve nemes szólásokat hangoztatni, folytatta. Vajon belegondoltam-e akár egyetlenegyszer is, mi zajlik le egy emberben, mire eljut odáig, hogy öngyilkos merénylőként a levegőbe röpítse magát. Amikor nem szóltam semmit, Rami hozzáfűzte: Ne rohanjatok le és ne alázzatok meg minket többé! Tűnjetek el a földünkről! Ha ezt megteszitek, az al-Kaida magától is megszűnik.

Az al-Kaida felemelkedése a kaotikus iraki hatalmi játszmákban négy évvel korábban kezdődött. 2003-ban. Szimbolikus alakja a harminchét éves jordániai szunnita, Abu Muszab al-Zarkávi volt, aki akkoriban még pártjával, „az egyistenhit és dzsihád pártjával" a jordániai királyi házat akarta megdönteni. Az amerikai beavatkozás Irakban azonban hirtelen új lehetőségeket nyitott meg előtte. Végre az amerikaiak ellen harcolhatott, és az iszlám szakadár árulóinak tartott síiták ellen vezethetett szent háborút.

Szaddam Huszein bukása után a síiták vették át a hatalmat Irakban, az addig befolyásos szunnitákat pedig brutális módszerekkel szorították ki az iraki politikai életből.

Zarkávi már nem sokkal az amerikai invázió előtt megkezdte iraki haderejének felépítését. Olyan arab harcosok is csatlakoztak hozzá, akiket az al-Kaidával együttműködve Szírián át csempészték be Irakba. Zarkávi kétezernél is több elszánt harcos felett rendelkezett, akiknek fele Anbár tartományban, másik fele pedig Bagdad néhány szunnita negyedében harcolt. Zarkávinak kapóra jött a szunniták elégedetlensége, amit ki is használt. Előszórtattal támadtak meg és gyilkoltak le iraki katonákat és rendőröket, mindenekelőtt pedig a síitákat üldözték. Amerikai adatok szerint ők repítették a levegőbe 2003-ban az Ali imám mecsetet is Nedzsefben. Egyik véres erőszakhullám a másikat követte.

Az amerikai megszállók nagyvonalúan Zarkávi számlájára írtak szinte minden Irakban végrehajtott merényletet, s Zarkávi megjelenése a nyilvánosságban lassan meghaladta szerepének tényleges súlyát. Arról azonban mindenki mélységesen hallgatott, hogy az al-Kaida mellett színre lépett egy még sokkal erőteljesebb „polgári ellenállás” az amerikai megszállás ellen. Az amerikai hátszágban nehéz is lett volna ezzel előállni. Az amerikai kormányzat Szaddam bukása után inkább egy ördögi ellenség képét alkotta meg a véget nem érő iraki harcok igazolásául saját választói előtt, Zarkávinak pedig nem volt ellenére, hogy a mindenhol jelenlévő, nagy hatalmú terrorista szerepében tűntessék fel.

A nagyvilág akkor figyelt fel rá, amikor közzétette a nyugati túszaik lefejezéséről készült cinikus stílusú filmfelvételét. A videó 2004-ben jelent meg Abu Muszab al-Zarkávi levág egy

amerikait címmel, s az amerikai Nicholas Berg lefejezését mutatta be - készítőinek állítása szerint bosszúként az Egyesült Államok „szégyenletes tetteiért” az Abu Ghraib börtönben. Berget - csakúgy, mint a későbbi áldozatokat is - az Abu Ghraib foglyaihoz hasonlóan narancssárga overallba öltöztették, s lefejezését a mostani, al-Bagdadi alatt végrehajtott lefejezésektől eltérően teljes egészében bemutatták. A véres kivégzés részleteinek megmutatása kivételével al-Bagdadi nyilvánosságra hozott brutális módszerei Zarkávi kegyetlenségére emlékeztetnek.

Zarkávi 2004 őszén lépett be hivatalosan az al-Kaidába, ami kapóra jött az amerikaiaknak, s ezután csak az „iraki al-Kaida” néven emlegették Zarkávi terrorszervezetét, miközben Bagdadi még amerikai fogságban volt. Zarkávi gátlástalanul gyilkolt tovább, olyan brutálisan, hogy végül még Bin Ládén helyettese, Ajman al-Zavahiri is írásban bírálta, amiért öngyilkos merényletei túl sok civil áldozatot szednek, ráadásul több síitát gyilkolnak meg, mint amerikai - Bin Ládén és Zavahiri ugyanis, Zarkávitól eltérően, a síiták és a szunniták megbékélését szorgalmazta.

Zarkávi azonban nem engedett. Ahol csak felbukkant, folytatta kegyetlenkedéseit a saría minden szigorát alkalmazva. Bár az iszlám jog szigorát csak kevés helyen sikerült elfogadtatnia, ahol azonban bevezette, ott merev, puritán szabályozásnak vetette alá a lakosság életének minden részletét. Tilos volt a dohányzás, az ivás és a zene.

Zarkávi irgalmat nem ismerő módszere sok tekintetben az Arab-félszigeten több mint kétszáz évvel ezelőtt megjelenő korai vahhábitákra, akik pedig az ezerháromszáz évvel korábban küzdő haradzsitákra, Mohamed próféta vejének, Alinak a gyilkosaira emlékeztettek. Kegyetlenül és irgalmat nem ismerve üldöztek

mindenkit, aki a legkisebb mértékben is eltért az ő szigorú hittételeiktől. Nőknek, gyermekeknek, aggastyánoknak sem kegyelmeztek. Nem véletlen, hogy a XX. század szélsőségeit még ma is modern haradzsitákként emlegetik.

2006 júniusában az amerikai erőknél egy száznyolcvanhét kilós bombával Baakúbánál végrehajtott célzott légi csapással sikerült kiiktatniuk Zarkávit. Az akkori körülmények között szükség volt egy ilyen siker felmutatására Irakban.

Az al-Kaida harca azonban folytatódott. Több kis ellenálló csoport beolvasztása után az „Iraki al-Kaida” 2006 októberében kikiáltotta az „Iraki Iszlám Államot” (ISI). Az új vezető az egyiptomi Abu Ajjúb al-Maszri lett, az első számú vallási vezető, az emír pedig az iraki Abu Abdullah al-Rasid al-Bagdadi, aki nem tévesztendő össze a jelenlegi „kalifával”, Abu Bakr al-Bagdadival. Máig vitatott, előbbi valóban létezett-e, és ha igen, mennyire volt jelentősége mint „emírnék”. Az Iraki Iszlám Állam harcosainak száma még mindig csak kétezer körül volt, ennek ellenére politikai okokból őket, illetve az al-Kaidát tették felelőssé szinte minden merényletért, amelyet a különböző ellenálló csoportok végrehajtottak Irakban.

A folyamatosan erősödő iraki katonai és politikai ellenállás folyamán az amerikai kormányzat egyre nehezebb helyzetbe került, és lassan belefáradt a háborúskodásba. Tömegpusztító fegyvereket sehol sem sikerült találni és felmutatni, holott annak idején ezekre hivatkozva szálltak harcba. Az elesett amerikai katonák száma egyre növekedett. Az Egyesült Államok ezért változtatott a stratégián: az új alap az a tétel lett, hogy pénzzel Irakban is többet lehet majd elérni, mint páncélososztagokkal. A kiéhezett szunnita törzseknek juttatott milliós összegekkel végül

sikerült is elérni legalább egy fegyverszünetet. Megalapították az Awakening Council, vagyis Ébredés tanácsa névre keresztelt szervezeteket, és ütőképes szunnita milíciákat állítottak fel, ezek az Iraki Iszlám Állam harcosaitól való megkülönböztetésként az „Irak fiai” nevet kapták.

A szunnita törzsek a hatalomból és jólétből való későbbi részesedés ígéretének hatására végül kiűzték addigi fellegváraikból az egyre kevésbé népszerű Iraki Iszlám Állam katonáit. Kisebb ISI-sejtek megmaradtak ugyan Bagdadban, Dijálában és további nagyvárosokban - Anbár, Fallúdzsa, Ramádi -, de maga az ISI egzisztenciális válsághelyzetbe került. A szunnita törzsek a „polgári ellenállást” is rákényszerítették, hogy tartózkodjon a harci cselekményektől, amit megkönnyített az is, hogy az ellenállóknak az ISI harcosaitól eltérően volt polgári életük és foglalkozásuk, amelyhez visszatérhettek.

Ellentételezésként az amerikai haderő visszahúzódott saját támaszpontjaira, vakondként beásva magát. Amerikai katonákat már csak ritkán lehetett látni az iraki utakon. Az az amerikai állítás azonban, hogy az irakiakat a Bush elnök által elrendelt katonai erősítések, az úgynevezett „Surge”, vagyis csapaterősítés eredményeképpen sikerült térdre kényszeríteni, nem más, mint PR-legenda. Jómagam abban az időben az ellenállás mérsékeltebb harcosainál tartózkodtam Anbárban, valamivel később pedig Bagdadba mentem tovább. Az Amerikai Egyesült Államok röviden és tömören kimondva elvesztette az iraki háborút, azonban dollárban küldött ajándékokkal sikerült legalább az arcát megőriznie, és a 2011. végi kivonulásig úgy tennie, mintha mégis győzelmet aratott volna.

A szunnitáknak tett hangzatos ígéreteket azonban sem az amerikai, sem az iraki kormány nem tartotta be. A szunnitákat,

elsősorban a korábban kormányzó Baasz Párt tagjait továbbra is kizárták Irak politikai életéből, az ISI hatalomvesztése után pedig már pénzt sem kaptak többé. Sok fiatal szunnita újra munkanélküli lett, jutalom helyett elnyomás és halálosztagok általi üldöztetés jutott nekik. Irak síita miniszterelnöke, Núri el-Málíki szunnitaellenes terrorrezsime-t vezetett be, megbosszulva a Szaddam alatti kemény éveket. A Nyugat mindezzel tisztában volt - csak éppen a legkevésbé sem érdekelte.

Miután al-Maszri ISI-vezető és az első al-Bagdadi 2010 áprilisában életét vesztette az amerikai légi csapásokban, 2010 májusában a 38 éves, diplomás Abu Bakr al-Bagdadi vette át az erősen megfogyatkozott ISI-sejtek vezetését. Ekkor az ISI még mindig az al-Kaida alá tartozó szervezet volt.

2011-ben, az úgynevezett arab tavasz idején sok elszegényedett egykori Szaddám-tiszt csatlakozott az ISI-hez. 2003-ban őket is eltávolították az iraki haderőből, és soha többé nem kaptak esélyt a visszatérésre. Az ISI ezzel ismét egy kicsi, de annál erősebb csoporttá vált. Al-Bagdadi folytatta Zarkávi hadjáratát a síiták és a Málíki-kormány ellen - és folytatta a kegyetlenkedéseket és a végtelenül merev saríáértelmezést is.

Amikor az iraki harcokkal párhuzamosan Szíriában megerősödött az Aszad elleni fegyveres ellenállás, al-Bagdadi tovább lépett: megalapította Szíriában a Dzsabat an-Nuszra terrrorszervezetet, amelynek élére a szír Abu Mohamed el-Julanit állította. A következő hónapokban egyre nagyobb sikereket értek el a szíriai rezsim ellen, miközben az ISI-hez és az al-Kaidához fűződő szoros kapcsolatukról mélyen hallgattak. Meg is volt rá az okuk: a szír lakosság körében egyik szervezet sem volt népszerű.

Az „alavita eretnek” Aszad tökéletesen alkalmas volt a lázadók

ellenségképének szerepére. Világi, alavita, a síita Irán egyik legszorosabb szövetségese, ráadásul Nyugat-, sőt Izrael-támogatónak is gyakran beállították. A legtöbb lázadó, akivel Szíriában találkoztam, Izrael barátjának tartotta Aszadot, hiába bombázta Izrael több alkalommal is Aszad állásait. Az ellenségképek ellen Szíriában sem volt orvosság.

A Szíriában kitört felkelésekbe a Közel-Kelet és a Nyugat részéről egyaránt több kormány is bekapcsolódott, amelynek érdeke fűződött az ország összeomlásához. Szaúd-Arábia, Katar, az Egyesült Államok, Franciaország, Anglia és mások az Aszaddal szembeni ellenállást próbálták erősíteni pénzzel, fegyverszállítmányokkal, és olyan erőteljes kommunikációval, amely több vonásában is a 2003-as iraki háború dezinformációs kampányaira emlékeztetett. Amikor szíriai látogatásaimon esténként átolvastam az interneten fellelhető híreket, gyakran úgy éreztem, a nyugati média egészen más országról számol be, mint amelyben én tartózkodom.

A fegyverszállítmányokat, amelyek segítségével a békés demonstrációk kegyetlen polgárháborúba torkolltak, az Egyesült Államok baráti egyetértésével hatalmas konténerekben hajón vagy repülőn juttatták el Törökországba, onnan szállították tovább Szíriába, a lázadókhoz. Kisebb csempészutak vezettek át Libanon, később pedig Irak területén is.

A fegyverszállításokra CIA-tisztek adták áldásukat, azt is meghatározva, kinek milyen fegyvert juttassanak. Az amerikaiak arra hivatkoztak, így szavatolható, hogy a Dzsabat an-Nuszra és más szélsőséges szervezetek ne juthassanak fegyverekhez, holott szíriai területen erre már semmilyen befolyásuk nem volt. Mint mindenki, aki valamennyire is ismerte a szíriai katonai helyzetet,

ők is tisztában voltak vele, hogy a fegyverek előbb-utóbb terrorista csoportokhoz is eljutnak, mi több, a legharciasabb lázadó csoportok még ki is válogathatták maguknak a legjobb felszereléseket. A mérsékeltnek számító csoportok nem ritkán egyszerűen eladták a nekik juttatott fegyvereket az al-Kaidához közel álló szervezeteknek - Szíriában virágzó és igen jövedelmező fegyverkereskedelem bontakozott ki.

Szaúd-Arábiában és Kuvaitban magánszemélyek és szervezetek nagy mennyiségben gyűjtöttek és juttattak el pénzt, fegyvert és katonákat a radikális iszlamista csoportokhoz, a legkevésbé sem zavartatva magukat attól, hogy az ilyen tevékenységet még a saját országaik törvényei is tiltották.

2013-ra a Dzsabat an-Nuszra Szíria legerősebb lázadó csoportjává nőtte ki magát. Erejük annyira megnövekedett, hogy al-Bagdadi szükségét érezte közzétenni, a Dzsabat an-Nuszra voltaképpen nem más, mint a szíriai ISI. Ennek megfelelően fel is szólította Julanit, hogy nyilvánosan tegye le előtte a hűségesküt. Julani azonban elutasította őt, és helyette az Al-Kaida vezérének, Ajman al-Zavahirinek kötelezte el magát. Julani a központ „leányvállalata” akart lenni, nem pedig a „leányvállalat leányvállalata”.

Al-Zavahiri ezt követően fel is szólította al-Bagdadit, hogy „ahogyan eddig is”, úgy továbbra is tartsa tiszteletben az an-Nuszra és az ISI különállását annak érdekében, hogy mindkét szervezet a saját területére összpontosíthasson. Al-Bagdadi ezt határozottan visszautasította, és ragaszkodott hozzá, hogy az an-Nuszrát az ISI részének tekintse. Miután Zavahiri és Julani is kitartott a saját álláspontja mellett, al-Bagdadi végül hivatalosan szakított az al-Kaidával, amelynek tagjait hitehagyottaknak bélyegezte. A nyilatkozat hatására az an-Nuszra harcosainak több

mint fele elhagyta a szervezetet, és átállt al-Bagdadihoz, letéve előtte a hűségesküt.

Rakka és Szíria északkeleti része gyakorlatilag al-Bagdadi felügyelete alá került, aki az ISI nevet IS-re változtatta (Iraki és Levantei Iszlám Állam). Később az IS-t már csak IS-ként, Iszlám Államként emlegette. Földrajzi körülhatárolás már nem tartozott ehhez a névhez, hiszen az IS határok feletti igényekkel lépett fel. Amikor Abu al-Bagdadi kikiáltotta az „Iszlám Állam Kalifátust”, már több mint hatmillió ember élt az „Iszlám Államban”.

II A NYUGAT CÉLJAI

A Nyugat pedig ismét háborút vív a Közel-Keleten. Hányadik háború is ez ebben az olajban gazdag régióban? A huszadik? A harmincadik? Ezúttal az IS, az úgynevezett „Iszlám Állam” ellen folyik a harc, amelynek demonstratív brutalitása újra és újra meg-
rázza a világot. Csakhogy valóban a középkori barbárság legyőzése a cél? Vagy a Nyugat sokkal inkább azért avatkozik közbe, mert az IS időközben már az iraki olajérdekeltségeit veszélyezteti? Az IS harcosainak már sikerült felügyeletük alá vonniuk az Irakból Törökországba vezető „stratégiai vezetéket”, s ezzel rátenni a kezüket az iraki olajipar ütőerére.

Az olajkitermelés és a szállítás zavartalansága érdekében az Egyesült Államok kész volt háborúba szállni. Amíg az IS harcosai „csak” Szíriában, távol az iraki olaj mezőktől gyilkoltak, az Egyesült Államok nem avatkozott közbe, sőt közvetett módon, a velük szövetséges öbölállamokon keresztül még támogatta is őket, ahogyan más nagy szíriai terrorszervezeteket is, mint a Dzsabat an-Nuszrát, az Iszlám Frontot vagy az Ahrár as-Sámot azon az

alapon, hogy mindannyian Aszad ellen küzdenek. Aszad, Irán szövetségese ellen, akinek a 2003-as iraki háború és nagy ellenfele, Szaddam Huszein bukása után hirtelen nagyon megnőtt az ereje. Miről is van szó valójában? Miről szól a Nyugat harca ebben az új iraki háborúban?

A Nyugat ötszáz évvel ezelőtt kezdődő felemelkedése soha nem az önzetlenségen alapult. Soha nem a világ többi részének civilizálása iránti vágy vezérelte, hanem a saját gazdasági érdekeinek következetes érvényesítése kíméletlen hadseregei által. A nyugati államfők többnyire igyekeztek ugyan nemes célokra hivatkozva elnyerni előbb alattvalóik, később választóik támogatását. Először a kereszténység nevében semmisítettek meg egész civilizációkat, majd az emberi jogok és a demokrácia következett hivatkozásként. A valóságban azonban mindig is pénzről volt szó, hatalomról és hírnévről. Ahogyan ma is. Sok történész ért egyet az amerikai Samuel Huntington-nal, aki azt írja: „A Nyugat nem értékeinek felsőbbrendűsége útján hódította meg a világot, hanem az erőszak alkalmazásának legmagasabb szintre emelése útján. A nyugatiak gyakran elfeledkeznek erről, a nem nyugatiak azonban soha.” A Nyugat által alkalmazott erőszak minden mértéken túllépett, még azt a szintet is meghaladta, amelyet ma vadállati ISIS-terrorizmusként láthatunk.

Louis de Baudicour francia író és gyarmatlakó így számolt be Franciaország Algériában elkövetett rémtetteiről: „Itt egy katona vágta le egy nő mellét puszta szórakozásból, ott egy gyermeket kapott fel és csapott lábánál fogva fejével a falnak egy másik.” Az ugyancsak francia Victor Hugo olyan katonákról írt, akik gyerekeket hajítottak el úgy, hogy a többi katona a bajonettje hegyére szúrva kapta el őket. Egy sóban tartósított fülért száz

sous-t lehetett kapni.

Még ennél is jobban jövedelmeztek a levágott fejek. Az algériai háború 1962-es lezárásáig a harc mindennapi része volt az elfogott algériai szabadságharcosok lefejezése, közszemlére téve a levágott fejeket. Mint teszi ma az „Iszlám Állam”.

Az irakiak sem jártak jobban a brit gyarmati uralommal. Winston Churchill 1920-ban „hálátlanságnak” nevezte a Korona elleni felkelésüket, majd vegyi fegyvereket vetett be ellenük „kiváló morális hatással”, ahogy büszkén feljegyezte.

Líbiában repülőre rakták a törzsi vezetőket, és nagy magasságból lehajították őket. Líbiai kislányokat szexrabszolgaként tartott az olasz gyarmati hadsereg. Civilek százezreit hurcolták sivatagi koncentrációs táborokba, amelyekből a rabok alig fele került ki élve.

Ezek a szadista kegyetlenkedések a mai napig nem változtak - csak éppen nem törődtünk velük vagy elhallgattuk őket. A muszlim világ azonban nem felejtett. A Kabul melletti Bagram amerikaiak által fenntartott börtönében amerikai katonai vezetők elmondása szerint még Guantánamót is elhomályosító barbár kínzások zajlanak. Harci kutyákkal erőszakoltatnak meg (!) tálib foglyokat mindaddig, amíg ki nem csikarják belőlük a beismerő vallomást. Egyszer nyilvánosságra hoztam egy nyugati biztonsági szakértő tanúvallomását - és senki nem háborodott fel rajta. Vajon akkor is így történt volna, ha amerikai katonákat erőszakoltatnak meg harci kutyákkal?

Ugyanilyen brutálisan léptek fel Irakban 2003 után a nyugati „emberi jogok harcosai”. Egy Manal nevű fiatal iraki leányt Bagdad repülőtéren börtönébe hurcoltak, és arra kényszerítették, hogy nézze végig, miként erőszakol meg egy elfogott ellenállót, egy

fiatal fiút egy amerikai katona. Manal százszor is világgá kiáltotta az átélt szörnyűséget, bíróságra ment, mégsem érdekelt senkit a története. Hiszen nem egy amerikai leányt roppantottak össze.

A legújabb híradások szerint Guantánamón amerikai női alkalmazottak, néha ketten együtt is szexuálisan bántalmaztak foglyokat. Amikor a szexuális erőszak híre napvilágra került Amerikában, az elkövetőket mindössze figyelmeztetésben részesítették. Mintha a Nyugat szemében nem lenne bűn elfogott arabok bántalmazása és megerőszakolása. A német *Spiegel* magazin részletes tudósítást közölt az esetről, de a botrány visszhang nélkül maradt.

Amikor IS-harcosok követnek el hasonló bűnöket, a Nyugat felháborodása nem ismer határt. Kormányok ülnek össze, katonai vezérkarok tanácskoznak, stratégiákat dolgoznak ki, hogyan lehet megakadályozni az ilyen szégyentelen támadásokat „értékeink” ellen. Rasszizmus a legundorítóbb formában!

Jean-Paul Sartre francia filozófus szerint a Nyugat mindig is alsóbbrendűnek, „egy fejlettebb majom szintjén állónak” tekintette az arabokat, akik mindössze „lakosai”, de nem „tulajdonosai” Arábia földjének. Még a nagy francia politikus és publicista, Alexis de Tocqueville is felteszi a kérdést: „A világban zajló folyamatokat látva vajon nem az-e benyomásunk, hogy más fajok számára az európaiak ugyanazt jelentik, mint az ember az állatok számára? Alárendeli, szolgává teszi őket, akit pedig nem tud igába hajtani, azt megsemmisíti.”

Az utolsó kétszáz évben egyetlenegyszer sem fordult elő, hogy arab ország támadott volna meg európai országot. A támadók mindig az európai nagyhatalmak voltak. Arab civilek millióit gyilkolták meg brutálisan. Amikor a muszlimok kegyetlenségéről szólnak, tényeket állítanak a fejük tetejére. A Nyugat sokkal

kegyetlenebb volt.

Nem csak a muszlim világban volt ez így. Amikor Mahatma Gandhit megkérdezték, mi a véleménye a nyugati civilizációról, így válaszolt: „Azt hiszem, jó ötlet lenne.” A nyugati uralom saját bőrén is megtapasztalt indiai realitását azonban a „sátáni” jelzővel illette. Amikor 1957-ben fiatal képviselőként kényszerűen előadást tartottam Indira Gandhi indiai miniszterelnöknek az emberi jogok jelentőségéről a nyugati politika számára, meglepődve kérdezte tőlem: „Ön ezt tényleg elhiszi?”

Wesley Clark volt NATO-főparancsnok számolt be róla, hogy nem sokkal 2001. szeptember 11. után egy titkos listát mutattak neki a Pentagonban arról a hét bűnös államról, amelyet a következő öt évben meg akartak támadni. Közöttük szerepelt Irak, Líbia, Szíria és Irán. Bush háborús megszállottjai nem akarták kihagyni a szeptember 11-i terrortámadások nyújtotta lehetőséget. Clark beszámolója szerint ki akarták használni a kedvező pillanatot, hogy háborúkkal „destabilizálják, a feje tetejére állítsák, aztán az ellenőrzésük alá vonják a Közel-Keletet”. Magasztos indokot pedig valahogyan majd csak kitalálnak hozzá.

A nyugati nyilvánosság nehezen lát át a nyugati politika cinikus játékán, és elhiszi, hogy valóban ők „a jók”. Az iszlám ellenség képe jó mélyen beleivódott a köztudatba a több évszázadnyi sulykolás után. Csakhogy ez a kép manipulált.

Nem a muszlimok találták ki a „szent háborút” és mészároltak le több mint négymillió muszlimot és zsidót a keresztes háborúkban. A keresztények voltak azok, akik „a boldogságtól sírva gázoltak bokáig a vérben a Megváltó sírja felé” Jeruzsálem elfoglalásakor. Azok sem a muszlimok voltak, akik a gyarmatosítás nevében Afrika és Ázsia ötvenmillió lakosát gyilkolták le. És azok sem, akik az első és a második világháború idején csaknem

hetvenmillió ember halálát okozták. Nem muszlimok, hanem németek voltak, akik tízmillió szlávot és hatmillió zsidót, honfitársakat, szomszédokat és barátokat irtottak ki gyáva és szégyenletes módon. Mikor szereztek valódi dicsőséget úgynevezett keresztény politikusaink a kereszténységnek, ennek a csodálatos, a szeretetre épülő vallásnak? Mikor és hol kezeltük tisztelettel és szeretettel testvérvallásainkat, a zsidó és az iszlám vallást?

A Nyugat által az elmúlt öt évszázadban meghódított földrészek és országok nem is fogadták el ellenállás nélkül barbárságainkat. Bár a lakosság nagyobb része alkalmazkodott, szinte mindenhol léteztek ellenálló csoportok. Békések, mint Gandhi polgári engedetlenségi mozgalma Indiában. Fegyveresek, mint az FLN, a Nemzeti Felszabadítási Front Algériában vagy a törvényes iraki ellenállás az Egyesült Államok 2003-as, a nemzetközi jog szabályaival ellentétes inváziója idején.

Ugyanakkor már Jean Cocteau francia író felismerte, hogy „egy forradalom tisztasága legfeljebb tizennégy napig tart”. A törvényes ellenállás gyorsan gyilkos terrorizmusba fordul át, és nem csak a muszlim világban. Keresztény terroristák, mint a zsidó telepeseket brutálisan lemészároltó George Habash mellett cionista terrorcsoportok is léteztek, mint például Menáhem Begin Irgunja, vagy a saját magát is terroristának nevező „Izrael szabadságáért harcolók” csoportja Jichák Sámir alatt. A terrorista Begin és Samir később országa miniszterelnöke lett. A Nyugat által támogatva és körüludvarolva.

A terrorizmus nem muszlim, hanem világméretű jelenség. Az Egyesült Államok kormánya által hivatalosan is támogatott globális terrorizmus-adatbázis adatai szerint 2013-ban összesen kétszázharminckilenc terrorcselekmény történt a nyugati

világban. Közülük kettőt követtek el muszlimok. 2012-ben hatot a százkilencvenhatból. A 2013-as kétszázharminckilenc terrorcselekmény legtöbbjét azonosítatlan személyek követték el, őket követik a listán a szeparatisták, a szélsőbaloldaliak, a szélsőjobboldaliak, a protestánsok és a többiek.

Az a kijelentés, hogy „nem minden muszlim terrorista, de minden terrorista muszlim”, egyszerűen ostobaság. Még akkor is, ha az „iszlamista” terrorcselekmények rendkívül véresek voltak. Németországban egyébként egyetlen németet sem öltek még meg „iszlamista” terroristák, miközben 1990 óta huszonkilenc muszlimot gyilkoltak meg Németországban szélsőjobboldali elkövetők. Gondoljunk csak az NSU gyilkosságaira, vagy Mölln és Solingen halottaira. Az antiiszlamista gyűlöletszónokokat azonban hidegen hagyják a tények.

Az „iszlamista” terrorizmus ugyanakkor nem is elsősorban Nyugaton tombolt az elmúlt években, hanem sokkal inkább a Közel-Keleten, az Egyesült Államok antiterrorista afganisztáni, iraki és líbiai háborújától erőre kapva. Ezek a háborúk igazi tenyészprogramjai voltak a terrornak. Ez a terrorizmus azonban, bármilyen szörnyű is a keleti és a nyugati áldozatok számára egyaránt, soha nem zavarta különösebben az amerikai stratégiákat. Éppen ellenkezőleg, fontos ürügyet szolgáltatott ahhoz, hogy az amerikai választók egyetértésével újra meg újra lesújtsanak az olaj és a földgáz tengelyére, az úgynevezett „gonosz tengelyére”. Az olaj ugyanis, mint Henry Kissinger volt külügyminiszter mondta, túl értékes ahhoz, hogy átengedjék az araboknak.

A terroristák azok a „gazemberek”, akikre az amerikai politikának mindig is szüksége volt, hogy katonai beavatkozásai idején megőrizze a legitimitás látszatát. Híressé vált Colin Powell extábornok mondása a Szovjetunió összeomlása után: „Ha ez így

megy tovább, kifogyok a gazemberekből!" Ha nem léteznének terroristák, az Egyesült Államok kitalálná őket. Néha valóban meg is teszi.

Az agresszív amerikai földgáz- és olaj stratégiáról sokat olvashatunk hivatalos dokumentumokban. 1997 májusában például az amerikai kormány nyíltan deklarálta, hogy kötelességének érzi a katonai beavatkozást, ha az „a kulcspiacterekhez, az energiatartalékokhoz és a stratégiai tartalékokhoz való korlátlan hozzáférés lehetőségének biztosítása érdekében” szükséges. Csak a hülye nem érti, miről szól ma a világpolitika: „*It's the oil, stupid!*”, az olaj, a fekete arany az, amiktől ma az amerikai jólét függ. Az olaj, az ördög legalattomosabb ajándéka.

A terroristák az Egyesült Államok agresszív, kizsákmányoló, országaikat amerikai benzinkútként kezelő és a brutális erőszakot is magában foglaló politikájára adott jogos válasznak tekintik merényleteiket. Németországban és Irakban egyaránt napról napra, évről évre ugyanazt látják a fiatal muszlimok: Afganisztánban, Pakisztánban, Irakban, Jemenben, Szomáliában vagy éppen Palesztinában muszlim nők, férfiak és gyermekek sebesülnek meg vagy halnak meg nyugati fegyverek, nyugati szövetségesek, nyugati katonák keze által. Néhányan közülük reagálni kezdenek a képekre. Senki nem terroristaként születik a világra.

Ennek a terrorizmusnak, amely saját állítása szerint fel akarja szabadítani a Közel-Keletet, az ott élő civil lakosság a fő áldozata, muszlimok és keresztények egyaránt. Pont, mint a bombatámadások esetében, amelyekkel a Nyugat akarja legyőzni a terrort. A muszlim és keresztény lakosság nagy többsége

védtelenül és kétségbeesetten áll az erőszak kegyetlen körforgása közepette.

A Közel-Kelet terroristái tudják, hogy ők csak egy kisebbség. Tudják, hogy a muszlimok elsöprő többsége békés úton szeretne kiszabadulni nyomorából. Csakhogy a terrorista kötelességének érzi a muszlim világ megmentését, olyan kötelességnek, amely alól nem vonhatja ki magát, főleg akkor nem, amikor a Nyugat kigúnyolja és lábbal tapossa a legszentebb kincsét, a vallását. A Nyugat nem érzi, hogy Mohamed próféta kigúnyolása ugyanakkora sérelem, mint a bombatámadások. Nem érzi, de nem is érdekli. Hiszen a mi értékeinket kell megvédeni, nem a muszlim világ értékeit.

A legtöbb terrorista tudja, hogy katonailag nincs esélye a Nyugattal szemben, s csak saját magát és a saját világát teszi tönkre. Jean-Paul Sartre már 1961-ben, az algériai szabadságharc idején leírta ezt az önsorsrontó kétségbeesést: „A visszatartott düh körforgása még az elnyomottak között is pusztít. Hogy megszabaduljanak tőle, lemészárolják egymást. A törzsek egymás ellen küzdenek, mert a valódi ellenségre nem támadhatnak, és mert biztosak lehetünk benne, hogy a gyarmati politika csak tüzeli a vetélytárs törzseket. Az erőszak vízözönként tör át minden korlátot. Ez a bumeráng perce. Az erőszak visszacsap ránk, és mi ugyanolyan kevésbé értjük, mint addig értettük, hogy ez a mi saját erőszakunk.”

A muszlim világban régóta vitatkoznak azon, utánozzák-e a sok területen fejlettebb Nyugatot, vagy éppen ellenkezőleg, az iszlám értékeket és hagyományokat helyezték előtérbe. Terrorista szervezetek egy többé-kevésbé „puritán” iszlamizmushoz való visszatérésben látják az üdvösséget, és ebben számíthatnak a szigorú vahhábita Szaúdi Királyság erőteljes anyagi támogatására.

A vahnábiták számára a Korán Isten minden szociális, kulturális és politikai kérdésre örök érvényű, megváltoztathatatlan választ adó üzenete. Kicsi, de jelentős anyagi erővel bíró kisebbség a vahnábita. Szigorú irányzatukhoz az 1,6 milliárdos muszlim népesség mindössze két százaléka tartozik, és ez a szám is csak akkor valós, ha beleszámítjuk az úgynevezett szaklistákat is. Világunk muszlimjainak többsége azonban éppen hogy összhangba akarja hozni a Koránt a mai idők realitásaival, egy szelídebb, modern és sokkal népesebb iszlámot képviselve.

Az iszlámon belüli vallási konfliktusra rátelepszik a kérdés, miként reagáljanak a Nyugat agresszív katonai politikájára. A legradikálisabb választ az IS adja, amely a nyugati világ elleni feltétlen küzdelmet összeköti az ugyanolyan irgalom nélküli harccal minden olyan muszlim ellen, aki nem hajlandó alávetni magát az IS brutális, középkori ideológiájának. Az IS számára csak egyetlen válasz létezik a jelen összes kérdésére: „Iszlám Állam”. Először a Közel-Keleten, hosszú távon az egész világon.

Mindez magyarázat, nem pedig felmentés. A terrorizmust nem lehet mentetni, az IS terrorizmusát pedig végképp nem. A civilek megölése mindig gyilkosság marad. Aki átsiklik könyvem e bekezdésén, nem értette meg az IS történelmi besorolásának értelmét.

Sok militáns emberrel és terroristával találkoztam életemben. 1960-ban egyetemistaként láttam az FLN harcosait Algériában, 1971-ben bíróként a Vörös Hadsereg Frakció (RAF) terroristáit Németországban, a hetvenes években parlamenti képviselőként szabadságharcosokat és terroristákat Mozambikban, Angolában és Namíbiában. 2007-ben médiamedvezérséggel találkoztam először Irakban az IS harcosaival, 2010-ben Afganisztánban tálib vezérekkel, 2012-ben Szíriában al-Kaida-terroristákkal, és még

folytathatnám a sort. Mindannyian azt állították, nemes harcot vívnak „láncra vert népük” felszabadításáért. Meggyőződésük volt, hogy ők felmentést kaptak a „Ne ölj!” parancsa alól. Úgy érveltek és cselekedtek, mintha valamiféle agymosáson estek volna át valamennyien. Hirtelen mindent szabad volt, hiszen a jó ügyért harcoltak. Őrült ideológiai téveszméiktől eltekintve többségük viszonylag normális kortársunk volt. És mégis gyilkosok voltak. Nincs „ha” és nincs „de”. Gyilkosok.

Vajon nem gyilkosok és terroristák-e azonban a nemzetközi joggal ellentétes támadó háborúkat mozgató háttéremberek is, s nem terroristák és gyilkosok-e maguk a katonák is? A saját katonáik? Az al-Kaida a Nyugat egész területén, azaz Amerikában és Európában háromezer-háromszáz embert gyilkolt meg az utolsó tizennégy év alatt. George W. Bush egymaga legalább hatszázezer embert az afganisztáni és az iraki háborúban. Irakban, ahol egy nagyrészt hazugságokra épített, a nemzetközi jog minden szabályával ellentétes háborút folytatott. Ez nem terrorizmus? Nem volt-e igaza Peter Ustinovnak, amikor „a gazdagok terrorizmusának” nevezte a támadó háborúkat? Egy iraki gyermek számára nincs különbség a között, hogy „muszlim” öngyilkos merénylő vagy „keresztény” bomba oltja ki az életét. A háború a gazdagok terrorja, a terror a szegények háborúja. Minőségi különbséget a mai napig nem találtam a kettő között.

Edward Peck, aki Ronald Reagan alatt a Fehér Ház terrorizmus-munkacsoportjának vezetőhelyettese volt, a szarkazmus és a rezignáció keverékével vázolja az állami és a „rendes” terrorizmus megkülönböztetésének nehézségeit: „Hat terrorizmusmeghatározást dolgoztunk ki. Gondos elolvasás után minden alkalommal kiderült, hogy mindegyik ráillik az Egyesült Államokra.”

A terrorizmus soha nem vallásos. A valóságban nem létezik „iszlamista” terrorizmus, ahogyan az északír IRA, vagy a norvég Anders Breivik sem volt soha keresztény. A muszlimok terrorját iszlamistának nevezzük, miközben eszünkbe sem jut, hogy a nyugati terrort kereszténynek vagy kereszténységistának tituláljuk. Már ellenségeink nyelvi meghatározásával is manipuláljuk a nyilvánosságot. Aki terroristaként ördögi módszereket alkalmaz, nem hivatkozhat Istenre. A vélemény, amely szerint a terrorizmus mindenekelőtt vallási probléma, nem más, mint ateista legenda. A német nemzetiszocialisták tömeggyilkosságai, a szovjet és a kínai kommunisták a tragikus bizonyíték, hogy az ember minden teremtmény közül a legkegyetlenebbik. Vallással és vallás nélkül egyaránt.

A terror ellen vívott nyugati háborúk mindig zűrzavart és kudarcot hoztak. Nézzük meg Afganisztánt 2001-ben és Irakot 2003-ban! A Közel-Kelet terroristáinak száma szinte robbanásszerűen megnövekedett a hatásukra. Bin Ládén idejében legfeljebb ezer nemzetközi terroristáról lehetett tudni, ma már akár százezren is lehetnek.

Az „Iszlám Állam” elleni mostani amerikai bombázókoalíció sem fogja elérni deklarált célját, nem fog halálos csapást mérni a terrorizmusra. A „békebombák” már eddig is számtalan civil szunnita áldozatot szedtek Moszulban, Fallúdzsában, Havijában, al-Álamban, Szaadiában vagy Rakkában. Még gyermekórházakra is hullottak bombák. Kegyetlen képek. Az arab média részletes tudósításokat közöl róluk, a nyugati média nem. A bombázások pedig tovább tüzelik a szunnita IS-terroristákat, újabb és újabb harcosok csatlakoznak hozzájuk. Minden nyugati bombák által meggyilkolt gyermek legalább tíz új terrorista születését jelenti.

A Nyugat semmit nem tanult sem a katonai beavatkozásai által Afganisztánban, Irakban és Líbiában kialakult belpolitikai összeomlásból, sem a terrorizmus egyidejű robbanásszerű erősödéséből. Még a gyermek is tanul belőle, ha egyszer megégeti a kezét a forró sütővel. A Nyugat azonban folytatja kontraproduktív bombázási stratégiáját, újra és újra. Einsteinnek tulajdonítják a mondást, amely szerint két dolog végtelen, az univerzum és az emberi butaság - bár az univerzumban már nem egészen biztos. Az emberi butaság végtelensége időközben vitathatatlaná vált. Elég csak az amerikai antiterrorista háborúkra gondolni.

Ahhoz, hogy ne szülessen új terrorizmus a harcok nyomán, araboknak kell harcba szállniuk az arab terroristák ellen. Irakban csak akkor lehet legyőzni az IS-t, ha az ellenséges iraki szunniták és síiták végre elássák a csatabárdot, és vállvetve veszik fel a harcot az ISIS ellen. Az egykor nagy hatalmú iraki szunnita kisebbséget az Egyesült Államok 2003-as bevonulása után kizárták a politikai életből, különös kegyetlenséggel üldözve a korábban uralkodó Baasz Párt tagjait. A szunniták, még a baaszisták is, többször is békejobbot nyújtottak a síitáknak, cserébe csak annyit kértek, lehessenek újra egyenjogú résztvevői a politikai életnek. Két ilyen megbeszélésen magam is részt vettem.

Ha Irakban létrejönne végre a nemzeti megbékélés, az IS azonnal meggyengülne. Az iraki síiták és szunniták végre nem egymás ellen harcolnának, hanem közösen lépnének fel az IS ellen, s a fontos szunnita városok, Moszul vagy Fallúdza lakossága sem tűrné tovább némán az IS uralmát azon az alapon, hogy még mindig az IS a kisebbik rossz egy teljesen a síiták által uralt kormányhoz képest. A megbékélés után már az IS lenne a szemükben a béke ellensége, amely veszélyezteti a szunniták

visszailleszkedését az iraki társadalomba. 2007-ben egyszer már megbukott az IS - akkori nevén ISI - Irakban, amikor a szunnita törzsek megvonták tőle a támogatásukat. Amerikai pénzért cserébe. Ez a döntés volt az amerikai politika egyik legértelmesebb tette ebben az értelmetlen háborúban. Ha az Egyesült Államok még arra is hajlandó lenne, hogy az egész muszlim világot ugyanolyan nagyvonalúan kezelje, ahogyan Izraelt kezeli, hosszú távon is sikert aratna a terrorizmus ellen. De akarja-e ezt egyáltalán Amerika?

Még egyszer leszögezem: az IS gyilkos terrorszervezet, amelyre léteznek ugyan magyarázatok, mentségek és igazolás azonban nem. Ha a nyugati politika őszinte lenne, be kellene ismernie végre, hogy az olyan politikusok, mint George W. Bush, Cheney, Rumsfeld és Blair legalábbis az áldozataik számát tekintve még rosszabb terroristák. Ahol csak katonai erővel beavatkoztak, civilek százezrei haltak keserves halált, számtalan áldozat szenvedett el megaláztatást, kínzást, nemi erőszakot. A Guantánamón, az Abu Ghraibban vagy Bagrámban alkalmazott amerikai módszerek szadisták és középkoriak.

Mégis alig látunk filmfelvételt vagy fényképet a bombák és rakéták okozta halálról. A közvetlen szembesülés hiánya miatt nem érint meg minket az anya és gyermeke halála, akiket a házukra kilőtt amerikai rakéta gyilkol meg. Nem látjuk a halálukat. A halál így szinte mindig névtelen marad.

Az IS ezzel szemben tudatosan szembesít a gyilkosságaival. Időt ad nekünk, hogy kötődni kezdjünk az áldozatokhoz. Eggyé váljunk velük. A barátainkat lássuk narancsszín overallban a vigasztalan sivatagban. Mellettük kést lengető, arctalan szörnyeteg áll, aki arra készül, hogy az embereknek, akik a szívünkhöz nőttek, levágja a fejüket. Vagy elevenen elégesse őket. Amikor a szörnyeteg megöli

őket, kegyetlen szadizmussal bennünk is megöl valamit. Félelmet ültet el bennünk. Félelmet - és harci kedvet.

A nyugati reakció most is, mint mindig, „nemes” lesz. Legalábbis sokan ezt hiszik majd. Hiszen a Nyugat a nyugati civilizáció értékeit védi. Ezért aztán sokan ujjonganak majd, amikor a televízió bemutatja az első „erkölcsileg igazolt rakéták” kilövését. A halált hozó becsapódást már nem látják. Mint ahogyan legtöbbször az áldozatokat sem. Nem tudják, vajon bűnöst, vagy ártatlant talált-e el a kilőtt rakéta.

Az IS tudatosan alkalmaz elrettentő gyilkolási módokat, olyanokat, amelyek nem szerepelnek a Nyugat által elfogadott gyilkolási módok listáján. A nyugati civilizáció nagy része vállvonogatva veszi tudomásul civilek nyugati bombák, rakéták, tüzérségi fegyverek okozta halálát. Ugyanúgy, ahogyan a gázzal vagy áramütéssel végrehajtott kivégzéseket veszik tudomásul. A hosszú kés azonban, amellyel az IS gyilkol, nem szerepel ezen a listán. A tűz sem, amellyel az IS felülmúlhatatlan brutalitással égeti meg élve az elfogott ellenséges pilótát. Az a tény azonban, hogy a mi bombatámadásaink következtében is elégnek emberek rettenetes kínok között, nem érdekel senkit. Hiszen a bombázás legitim, és az esetleges tűzhalál elkerülhetetlen „járulékos kár” egy katonai hadműveletnél.

Hallgatnak róla, hogy a Nyugat által finanszírozott szíriai FSA lázadó csoport ugyancsak végrehajt lefejezéseket, hogy számtalan torkot átmetszenek ők is. Még ha kiderül is, alig figyel rá valaki. Ugyanúgy, ahogyan a szaúdi bíró kardjára sem figyelünk. A média többsége sajnos semmit nem tesz a tények ilyenén manipulálása ellen.

Az IS nem fog panaszkodni erre, hiszen éppen az a célja, hogy brutalitását az egész világ megismerje. Hogy borzadályt és félelmet

keltsen az ellenségeiben, elsősorban azokban, akiknek nála fejlettebb fegyvereik és haditechnikájuk van. Provokációinak első számú célpontja az Egyesült Államok. Addig akarja tüzelni a belpolitikai vitát, amíg az amerikai kormányzat végül szárazföldi csapatok kiküldése mellett dönt.

Az Európai Tanács korábbi elnöke, Javier Solana az *American Journal of Public Health* folyóirat 2014 júniusában tett megállapításával egyetértésben úgy véli, a modern háborúk áldozatainak kilencven százaléka civil. Egy civilizáció, amely nem ismeri el, hogy George W. Bush iraki háborúja tiszta terrorizmus volt, nem nevezhető civilizációnak. Tudom, ilyesmit nem szokás nyíltan kimondani Nyugaton. Az élet azonban túl rövid ahhoz, hogy mindig csak kerülgessük a forró kását. Az igazságot.

Hazug világban élünk gyilkos háborút vezető politikusokkal és gyilkos terroristákkal. Egyiküket sem a világ élhetőbbé, emberibbé formálása vezérli. A hatalom, a pénz és a hírnév a mozgatórugó, amiért mindent bevetnek. Annak a vallásnak a tekintélye, amelyet éppen saját maguk használnak fel szégyentelenül. Embertársaik élete, a szenvedéseik nem érdeklik őket. Ha létezik pokol, egy napon mindannyian összetalálkoznak majd ott, mert nap mint nap vétének az emberi együttélés alaptörvénye ellen. Az ötödik parancsolat ellen. „Ne ölj!”

III

AZ IGAZSÁG KERESÉSE

A számtalan bírósági tárgyaláson, amelyeken fiatalon fogalmazóként, később bíróként vettem részt, nem egyszer hevesen váltakozó érzelmek körfogását éltem át. Az ügyész vádbeszéde után általában örült gazembernek láttam a vádlottat,

amint azonban a védőt is meghallgattam, már egészen máshogy festett a kép. Megenyhültem. A mérlegelés, kinek mennyiben van igaza, életem legnehezebb döntései közé tartozott. Szinte soha nem fordult elő, hogy egyértelműen csak az egyik félnek lett volna igaza. Mindig szóltak érvek a másik oldal mellett is, és nagyon ritkán érezhettem úgy, hogy a döntésem minden tekintetben teljesen helyes volt.

Megtanultam a leckét: az igazság keresése közben mindkét felet meg kell hallgatnom. Még akkor is, ha a világ már, mint a jelen helyzetben is, meghozta a saját ítéletét. *Audiatur et altera pars*, mondja a római jog egyik legfontosabb alapelve. Ezért utaztam be a nyolcvanas években különböző mudzsahid csoportokkal a szovjetek által megszállt Afganisztánt, majd az utazás után Moszkvában kétszer is tárgyaltam a szovjet vezérkari főnökkel, Szergej Ahromejev marsallal. Annak ellenére, hogy a szovjet vezetés nyilvánosan kijelentette, ha elkapnak, előbb megkorbácsoltatnak, aztán pedig agyonlőnek, órák hosszat vitáztunk a marsallal, nem lenne-e okosabb döntés a Szovjetunió részéről, ha kivonulnának Afganisztánból. Ahromejev nyitott ember volt, aki képes volt meghallgatni másokat.

1975 húsvétján Augusto Pinochet chilei diktátorral találkoztam Punta Arenasban, hogy négyezeröttszáz, többnyire marxista politikai fogoly szabadon bocsátásáról tárgyaljak vele - de azért is, hogy jobban megértsem Chile helyzetét Salvador Allende bukása után. A Pinochettel folytatott megbeszélés után a fővárosba, Santiago de Chilébe utaztam, ahol az ellenzék vezetőivel, a kereszténydemokrata Eduardo Frei Montalvával és Patricio Aylvinnal találkoztam. Kísérletem arra irányult, hogy objektív képet alakíthassak ki a helyzetről, Németországban azonban durva támadásokat kaptam érte. A diktátor barátjának bélyegeztek, és

sok ezer chilei politikai fogoly későbbi szabadon bocsátása sem változtatott azon, hogy még évek múlva is Pinochet-transzparenszekkel és vad szidalomkórusokkal fogadtak a nagyobb rendezvényeken.

Ennek ellenére kitartottam elhatározásom mellett, hogy lehetőség szerint mindig meghallgassak minden érintett felet. Többször is döbbszent tiltakozásokat arattam olyanok részéről, akik a világot csak a maguk kényelmes karosszékéből szemlélik és ítélik meg, mégis meggyőződéssel vallják, hogy birtokában vannak az igazságnak. Többször is beszéltem Hamid Karzai afgán elnökkel, de az afganisztáni talibán vezetőivel is - el is értem, hogy olyan íróasztal melletti stratégiák, mint hadseregünk korábbi főfelügyelője, Harald Kujat, „a talibán szócsövének” bélyegezenek. Mások nemes egyszerűséggel „terroristabarátnak” kiáltottak ki.

Éppen csak megszabadultam a „terroristabarát” címkétől, amikor Damaszkuszban több alkalommal is találkoztam Bassár el-Aszaddal. Az ARD tévécsatorna *Világtükör* című műsorához készítettem interjút vele, de emellett fontos célom volt, hogy közvetlen kapcsolatot hozzak létre Aszad és az amerikai kormányzat között. Meggyőződésem volt, hogy az Egyesült Államok két szövetségesén, a felkelőknek fegyvert szállító Szaúd-Arábián és Kataron keresztül el tudna érni békés megoldást Szíriában. Aszad készen állt valódi ígéretek megtételére, amelyeket továbbítottam az amerikai kormánynak, az Egyesült Államok azonban továbbra sem volt hajlandó szóba állni vele.

A felháborodás hulláma viszont újból rám irányult. Szóba álltam egy ilyen emberrel, akinek vér tapad a kezéhez, vetették a szememre politikusok és publicisták, akik maguk mindent megadtak volna érte, hogy George W. Bush fogadja őket - Bush, akinek még sokkal több vér tapadt a kezéhez. A *Die Welt* így írt az

Aszad-interjúmról: „Az interjú némileg azokra a régi idealista publicisták és örök kisebbségi gondolkodók beszélgetéseire emlékeztet, akik a háború idején a hősie, kedves Joe Sztálinnal készítettek interjút, vagy akik a háború előtt a meglepően gazdag tudással bíró berghofi urat dicsérték, akinek tulajdonképpen nincs is más célja, mint amire mindenki más is törekszik, például a népek önrendelkezési jogának biztosítása a német nemzet számára is.”

Sztálin és Hitler! Senkit nem érdekelt, hogy még soha egyetlen nyugati publicista sem folytatott olyan kemény beszélgetést Aszaddal, mint én tettem. Mint ahogy az is alig érdekelt bárkit, hogy az Aszaddal készített interjú mellett számos beszélgetést folytattam Aszad ellenfeleivel is, az al-Kaida, a Szabad Szíriai Hadsereg és más lázadó csoportok harcosaival. Kritikusaim számára még az sem volt elgondolkodtató, hogy maga Willy Brandt is csak úgy tudott érvényt szerezni keleti politikájának, hogy közben szóba állt az irgalmat nem ismerő Leonyid Brezsnyevvel.

A Nyugat jókra és rosszakra osztja fel a világot, és George W. Bush óta, mint azt Jimmy Carter volt elnök megfogalmazta, szinte fundamentalista módon irtózik attól, hogy szóba álljon az ellenséggel. Carter az után írta ezt, hogy George W. Bush 2005-ben megtiltotta neki, hogy Damaszkuszba utazzon. A „jó tengelye” nem áll szóba a „gonosz tengelyével”. Aki mégis megteszi, társadalmi szankciókkal számolhat.

A *taz* főszerkesztője, Ines Pohl például teljes erkölcsi felsőbbrendűséggel írta nekem 2014 júniusában: „Kedves Todenhöfer úr, a *taz* nem fogja közölni a maga írását. A szerkesztőség nagy többséggel úgy döntött, hogy a maga által a *taz*nak küldött írásokat nem tesszük közzé. Nem az írások

radikális-pacifista tézisei, hanem a szerző, a maga személye miatt. Amiatt, ahogyan maga az elmúlt három évben Aszadhoz és a népirtás témájához közelített. A szerkesztőség döntését tudomásul vettem. Baráti üdvözlettel: Ines Pohl, a *taz* főszerkesztője."

Válaszolnom kellene egy ilyen farizeus levélre? Én válaszoltam, mert soha nem adom fel a reményt, hogy a tárgyalásokat morális alapon elutasító német közgondolkodás egyszer megváltozik. Hogy felismeri, még mindig jobb szóba állni egy diktátorral, mint háborúzni. Hogy éppen az ellenségeinkkel kell szóba állnunk, másképpen a világunk káoszba süllyedne. Így aztán írtam egy válaszlevelet:

„Kedves Pohl asszony, csodálkozom. Mint olyan ember, aki többször is beutazta a fél világot, kormányokkal és ellenzéki mozgalmakkal tárgyalt annak érdekében, hogy békés megoldás születhessen Szíriában. Olyan ember, aki több tízezer eurót áldozott arra, hogy ötven szíriai háborús gyermekáldozat protéziseket kaphasson. Aki minden hónapban fedezi egy Homszban élő család megélhetését, amely Aszad biztonsági erőinek keze által vesztette el a családfenntartót. Akit ezért Szíria politikai titkosszolgálatja államuk ellenségének tekint, és határozatlan időre megtagadja tőle vízum kiadását. Értetlenül csodálkozom szerkesztőségük »nagy többségének« ilyen önbíráskodása miatt. Igen jó érzés lehet egy klimatizált irodában ülve leereszkedő leveleket írogatni. Gratulálok! Mindig is szerettem volna igazi hősökkel megismerkedni. Most már azt is tudom, hol találhatom őket. Csodálkozással Münchenből, a maga J. T.-je."

Soha nem zavart némely médium és a német felsőbb osztályok fintorgása. Az egyre gyakoribbá váló halálos fenyegetések sem. A

Szíriával kapcsolatos vita tetőpontján, amelyet a megboldogult Peter Schöll-Latour gátlástalan kampánynak és szisztematikus uszításnak nevezett, egy nap egy profi módon megkötött hóhérkötelet találtam az irodám bejáratánál.

A szíriai lázadók egy női híve azt írta a Facebook-on: „Jürgen Hodenköter¹ a Moszad fizeti!!! Halál rá!!!” Egy katona így írt: „Még egy ilyen seggfejet! Klein ezredes több mint 100 seggfejet takarított el és mentett meg ezzel német katonákat. Remélem, a következő öngyilkos merénylő bombája Todenhöfert fogja darabokra tépni!!!” Egy másik bejegyzésben az izraeli zászló képe mellett ez állt: „Isten, vedd magadhoz Todenhöfert! A lehető leghamarabb!” Egy radikális muszlim így szitkozódott: „Te disznó, az országaink megbíztak benned, te pedig eladsz minket Amerikának... nem lesz hétköznapi a halálod.” Megint más: „Nem kellene élned!” A következő: „Le a fejvel, Doofenhöfer úr!” Egy sértett szélsőbaloldali: „Leszúrlak, te mocskos disznó!”

Biztosan tudom, hogy nem szabad ezekhez az emberekhez igazodnom. Érzem, hogy az igazság felkutatásának vágya erősebb bennem. Erősebb és fontosabb.

IV

UTAZÁS AZ IS-FRONTRA

Mint már említettem, a szíriai felkelés radikalizálódásában nagy szerepet játszottak a szaúd-arábiai és katarai fegyverszállítmányok. Számomra sokkal szerethetőbbek voltak Tunézia és Egyiptom

---

¹ A *Hoden* német szó jelentése magyarul here, a *Köter* szóé dög vagy korcs. – A ford.

demokráciára törekvő békés tüntetői. A szíriai békés demonstrációk álma azonban szertefoszlott, amikor egy részük fegyverekhez jutott, és be is vetette őket. Ettől az időponttól kezdve egy más embertípus vette át a felkelés vezetését. A békés tiltakozókat kiszorították, lassan visszavonultak.

A felfegyverzett lázadó egységek lélegzetelállító gyorsasággal radikalizálódtak. André Glucksmann francia filozófus nyilatkozta egyszer a *Spiegel*nek: „A terrorista módszerek szinte minden modern felszabadítási mozgalom céljait megmérgezték Algériától Vietnamig. A rettenetes eszköz a legjobb célokat is tönkreteszi.” Szíriában egyre inkább a terrorszervezetek kerültek előtérbe. Először az al-Kaidához közel álló an-Nuszra, aztán az eredetileg iraki, sokszor nevet változtató ISI, ISIS, ISIL, IS.

Állandó figyelmeztetéseimet a terrorszervezeteknek erre a feltartóztathatatlan erősödésére Németországban összeesküvés-elméletként söpörték félre. Azzal vádoltak, hogy a mérsékelt lázadókat akarom hitelteleníteni. Csakhogy még a Nyugat szemében mérsékeltnek számító Szabad Szíriai Hadsereg vezetői is arról számoltak be nekem, hogy a harcosaik tömegesen állnak át a radikális lázadókhöz. A Dzsabat an-Nuszra és az ISI halált megvető bátorsággal harcol - és jobban is fizet. A Nyugat vonakodott tudomásul venni ezt a változást. Amikor 2013 májusában közvetítettem az amerikai kormánynak Aszad ajánlatát, hogy kölcsönösen osszanak meg egymással minden információt a szíriai terrorista szervezetekről, az Egyesült Államok visszautasította azt. „Ezzel a fickóval nem állunk szóba”, hangzott a gyerekes válasz, holott nem is a kormánynak kellett volna szóba állnia vele. Drámai hiba volt ez. Keresztények, síiták, jazidik, az egész világ fizetett érte véres árat. A szíriai terrorizmusról a saját döntése miatt tájékozatlan Amerika pedig döbbenten szemlélte az

IS diadalmenetét.

Amikor 2014 júniusában kevesebb mint négyszáz IS-harcos húszezer iraki síita katonát és többezer rendőrt kergetett ki a szunnita többségű Moszul városából, elhatároztam, hogy a helyszínre utazom. Korábbi utazásaimból ismertem már ezt a kétmillió város, és képtelen voltam magyarázatot találni rá, hogyan győzhette le az IS a modern felszerelést birtokló iraki katonákat. Felhívtam Moszulban élő szunnita barátaimat, és érdeklődtem, be tudnának-e juttatni a városba. Esélytelen, hangzott a válaszuk. Ők maguk is menekülnek Moszulból, és gondolni sem mernek a visszatérésre.

Felhívtam a mérsékelt „Szunnita Ellenállás” néhány tagját, akik korábban sikeresen harcoltak Bush csapatai ellen, később pedig elhúzódón küzdöttek a síita-iraki Málíki-kormány ellen is. Ők is elutasították, hogy bevigyenek Moszulba. Még az a Szunnita Ellenállás is félt az IS-től, amely fennen hirdette magáról, hogy húszezer harcosa áll fegyverben Moszulban és környékén. Az ő Kalasnyikovjaikkal semmi esélyük az IS modern, az elmenekült iraki osztagoktól zsákmányolt fegyvereik ellen. A helyzet áttekinthetetlenné vált.

Végül, hogy valami fényt vigyek végre a sötétségbe, Frederic fiammal Erbilbe, az iraki Kurdisztáni Autonóm Régió fővárosába repültünk. Ez a város kilencven kilométerre keletre fekszik Moszultól. Magas rangú kurd vezetőkkel, menekült moszuli polgárokkal és a „Szunnita Ellenállás” több tagjával is találkoztunk, de közülük sem vállalkozott rá senki, hogy eljuttasson bennünket az IS új fellegvárába. Ezért elhatároztuk, hogy először két menekülttábort keresünk fel, aztán pedig Gwerbe utazunk, ahol az IS és a kurd pesmerga közötti front húzódik. Gwer délkeleti

irányban hatvanegy kilométerre fekszik Erbíltől. 2014. augusztus 20. napját írtuk. A hőmérő 43 Celsius-fokot mutatott. A levegő kellemesen száraz volt.

Az első táborban, amelyet felkeresünk, kereken háromezer embert helyeztek el UNHCR-sátrakban, szunnitákat, síitákat, jazidiket. Mindenből hiányt szenvednek, mégsem teszi szóvá egyikük sem, hogy naponta csak egyszer jutnak élelemhez. Saját kezükkel kiásott szennyvízárkokat látunk, ruhákat mosó asszonyokat, játszadozó gyerekeket. Mindenkinél akad valami dolga. Az élet megy tovább, bármi történjék is. Ezek az emberek mindenüket maguk mögött hagyták, mindenüket feladták. Egy részük rettenetes élményeken esett át. Ki tudja, valaha is visszatérhetnek-e az otthonukba. Legtöbbjük Moszulból menekült el, amelyet most az IS tart uralma alatt. Azt mondják, amíg ez nem változik, ők inkább itt maradnak.

Amikor indulni készülünk, gyerekeket pillantok meg, akik egy üres műanyag palackkal fociznak. Utcai foci a világ végén, gondolom. Néhány másodperccel később magam is ott futkosok közöttük, megpróbálom elérni és arrább rúgni a palackot. Egyre több gyerek csatlakozik. Végre egy felnőtt is beállt közéjük játszani, ráadásul egy külföldi!

Frederic elmeséli a körülötte kíváncsian álldogáló gyerekeknek, hogy Németországból jöttünk. „Ó, Almanija! World Champion, világbajnok!” Frederic és a gyerekek egymás kezébe csapnak, aztán Frederic megpillant egy kisfiút, aki egy Olaszország-mezt visel. Németország a világbajnok, nevet Frederic, Olaszország sehol sincs. Nevet a fiam, és közben tudja, hogy ezeknek a gyerekeknek itt egészen más bajaik vannak.

Alig negyedóra alatt alaposan megizzadok, mégis úgy érzem, jót

tett ez a tizenöt perc foci. Elindulunk. Miközben az utcai fociról beszélgetünk az autóban, észreveszem, hogy a hátizsákomat a pénzzemmel és az útlevelemmel a táborban felejtettem. Azonnal visszafordulunk.

Váratlan akadályként homokvihar támad. Egyre sűrűbb, végül már semmit nem látunk. Kövek, rögök, üres konzervdobozok, ágak, homok, szemét csapódik az autónak a kavargó szélben. Az ülésbe préseljük magunkat, karunkat óvón az arcunk elé emeljük. Olyan erővel csapódnak a tárgyak az ablakhoz, hogy attól félünk, végül be is törik. Jégszilánkok kezdenek esni, de alig halljuk a kopogásukat a vihar dübörgésében. Csak nehogy szembejöjjön egy másik autó!

Aztán hirtelen minden véget ér. Már csak az eső esik, de már tisztán látunk kifelé. A szélvédő berepedt. Óvatosan hajtunk vissza a táborba. Frederic kiszáll és a zuhogó esőben befut a sátrak közé. A hátizsákom ott hever, ahol hagytam, a futballpályának használt mezőn. Minden benne van. Szerencsém volt. Rendes gyerekekkel játszottam. Frederic csuromvizes, odaadom neki a dzsekimet.

A második menekülttábor egy régi iskolában, egy templommal szemben rendezték be. Háromszázötven keresztényt helyeztek itt el, összesen hetvenkét családot. Az ételt-italt az egyház szerzi be nekik. Az emberek boldogok, hogy legalább kapnak valami segítséget. A legtöbben itt is Moszulból menekültek, akárcsak a síiták, szunniták, jazidik, akiket az előző táborban láttunk. Nyomasztó beszélgetések után folytatjuk utunkat Gwerbe. A frontra.

Az országút melletti földeken primitív földsáncokat, rögtönzött barikádokat látunk. Az IS ellen állították fel őket. A sok kurd katonai ellenőrző pont egyikénél azt tanácsolják, ne menjünk tovább. Sok az orvlövész errefelé, különösen az út jobb oldalán,

magyarázzák. Gwert is alig néhány napja sikerült csak visszafoglalniuk egy erőteljes amerikai bombázás segítségével, de az IS így is csak egyetlen falunyit vonult vissza. A stratégiai helyzet semmit nem változott.

A következő ellenőrző pontnál újra az IS-re figyelmeztetnek, de látom, hogy még van forgalom az úton, személyautók és teherautók is járnak, ezért megkérem a sofőrünket, vigyen tovább. Nem sokkal később az út hirtelen kiürül, alig néhány teherautót látunk. Sofőrünk egyre gondterheltebb, megáll egy út szélén őrködő katonával, és kérdésekkel halmozza el. Valóban tovább mehetünk? Nem túl veszélyes? Hová lett a többi autó, miért nem járnak erre mások is? Miért tűnnek ilyen kihaltak a falvak? Hol vannak az orvlövészek? El tudom képzelni, mi minden járhat a fejében. Nagy levegőt vesz, hogy leküzdje a félelmét.

Úgy döntök, szigorúan tartani fogjuk magukat az ellenőrző pontnál őrködő katonák tanácsaihoz, ők azonban legnagyobb meglepetésemre bólintanak: „Átmehetnek.” Nemsokára mi vagyunk közel-távol az egyetlen jármű az úton. Most már bennem is rossz érzés bujkál. Elhagytuk már Gwer területét? Ez már a front? Ásító üresség az úton, jobbra és balra itt-ott néhány elhagyott ház tűnik fel.

Tőlünk jobbra, legfeljebb két kilométernyi távolságra gyanítják az IS új táborát. Biztosan észrevettek már minket. Talán kereskedőnek gondolnak. Reméljük. Sofőrünk újra meg újra elmondja, hogy ő még sosem járt erre és hogy fél. Hogy nem akar hibázni. Frederic rövid viccekkel próbálja elterelni a figyelmét.

Valahol erre kell hogy legyen még egy ellenőrző pontja a kurd pesmergának. Az nem lehet, hogy már elhagytuk, biztosan leintettek volna. Csakhogy háborús területen nem lehet a logikára támaszkodni. Vajon mikor jön a következő ellenőrző pont? A fe-

nébe is, hol vagyunk? Semmi kedvem hozzá, hogy megint olyan halálos csapdába keveredjem, mint Líbiában az úgynevezett arab tavasz heves harcai során. Frederic kérdő pillantásokat vet felém.

Istennek hála hirtelen felbukkan előttünk úgy százméternyi távolságra két pesmerga. Odahajtuk hozzájuk. Kalasnyikovot dugnak az orrunk alá. Kiszállok, hogy enyhítsem a feszültséget, és megmutassam, fegyvertelenek vagyunk. A pesmergák erre megenyhülnek kissé, és elmondják, hogy néhány napja szorították ki innen az IS-t, átkényszerítették őket a Záb folyó túlsó partjára. Egy kilométernyire innen van egy híd, az most a határ.

Pesmerga harcosokkal megrakott teherautó száguld felénk hirtelen, a kormánynál hangsúlyozottan laza, fejkendős, aranykeretes napszemüveget viselő fiatalember ül. Barátságosan elmondom, hogy szeretnénk felkeresni a táborukat, aztán egyszerűen beszállok mellé. Ez mindig beválik. Itt is. A kocsiban szorosan, kényelmetlenül ülünk, valamilyen kézfegyvereket érzek magam alatt az ülésen, és próbálok a lehető legkevesebbet mozogni. Csikorgó gumikkal indulunk el. Frederic és a sofőrünk a bérautóban követ.

Felhajtuk egy dombra és ott kiszállunk. Jó kilátás nyílik innen a falura, a hídra, a folyóra és a szomszéd falura. Oda, ahol az IS kialakította a hadállását. Miközben nézelődünk, összegyűlnek körülöttünk a harcosok. Örülnek, amikor bemutatkozunk. Lelkesen szorongatják a kezünket. Jól táplált, ápolt külsejű, civilizált fiatalok. Vajon lehet esélyük ezeknek a rokonszenves fiatal embereknek a spártai IS ellen?

A pesmergák közül néhányan egy kőfal mögé barikádozzák el magukat, és jól fényképezhető módon irányítják fegyvereiket az IS állásai felé. Harciasan nézegetnek az ellenség irányába, és türelmesen várják, hogy Frederic lefényképezze őket. Kurd barát-

tomról, Hüszejinről mesélek nekik, akivel minden szombaton együtt futballozunk Münchenben. Felteszem a kérdést, miért kér amerikai és európai segítséget százezer legendás, büszke pesmerga ahelyett, hogy maguk vennék fel a harcot az IS ellen. Hiszen a pesmergák legendás gerillaharcosok!

Tétova mosolyokat kapok válaszul. Mit tehetnének? Nekik csak Kalasnyikovjaik és kisebb fegyvereik vannak, az IS meg a legmodernebb fegyverekkel harcol. És veszettül erős!

Mintegy elnézést kérve teszik még hozzá: Meg aztán még nem is kaptak parancsot rá, hogy űzzék ki az IS-t. Ha az elnök parancsba adná, hogy kergessék ki őket Moszulból, egy percre sem haboznának büszkén és bátran harcba vonulni. És győznének is, mondják, s közben látom, hogy még ők is félnek. Még a legendás pesmergák is félnek, ahogyan fél a teljes iraki hadsereg is. Az IS stratégiája, a középkort idéző brutalitással végrehajtott kivégzések sikeresen ültették el a szívekben a borzadály és a rettegés magvait.

A pesmerga vezető a túlparti falu felé mutat, ahová az IS beásta magát. Most nyugodtak, állítólag nem akarnak újabb amerikai légi csapást kiprovokálni, pedig elég nehéz lenne precíz, a civileket megkímélő légi csapást mérni rájuk, ha egyszer egy falu lakossága közé vegyülnek. Ez lesz a jövőben az amerikai bombázások legfőbb problémája, főként a nagyvárosokban, mint amilyen Moszul is.

Egy órával később elkészönünk. A folyó túlsó partján az IS fekete zászlaját lengeti a szél.

Erbíllbe visszatérve a Kurdisztáni Autonóm Régió elnökének környezetéhez tartozó vezetőkkel találkozom. Büszkén számolnak be róla, hogy a kurdoknak sikerült megszerezniük az IS elől elmenekült iraki hadsereg hátrahagyott, részben csúcsmodern

fegyvereinek teljes harmadát. Ezek a fegyverek állítólag négy milliárd dollárt is megérnek. Kérdezem őket, felvirágzó államuk nem juthat-e fegyverekhez a nemzetközi feketekereskedelemben. Mosolyognak. Természetesen lehetséges lenne.

- De miért vegyünk pénzért fegyvereket, ha az európaiak ajándékba is adnak? Biztosan furcsán hangzik, de az IS az ég ajándéka nekünk. Mi, kurdok még soha nem álltunk ilyen közel a politikai céljaink teljesüléséhez - mondják.

Vajon tehetünk-e szemrehányást a kurdoknak, amiért a saját javukra használják ki a helyzetet?

V

CHAT A TERRORRAL

Az IS egyre jobban kezdte uralni a világ tömegtájékoztatását - és az én gondolataimat. Hetek óta dolgoztam egy könyvön a szíriai és az iraki konfliktusról, csak hogy sehogy sem tudtam kielégítő, hiteles adatokhoz jutni az IS-ről. Kik ezek a véreskezű terroristák, akik elől egész hadseregek futamodtak meg? Akik még civileket is képesek voltak szadista módon lemészárolni?

Már 2014 júniusában, erbíli utazásom előtt megpróbáltam az interneten keresztül kapcsolatba lépni civilizációnk deklarált ellenségeivel. Elsősorban a német dzsihádisták érdekeltek.

Megkértem a fiamat, legyen segítségemre a kutatásban. Nem kevés, kitartó meggyőzésre volt szükség, hogy végül ráálljon. Abból kellett kiindulnunk, hogy az interneten keresztül lebonyolított minden akciónkat a nyugati titkosszolgálatok figyelme fogja kísérni, Fredericnek pedig semmi kedve nem volt hozzá, hogy egy napon az államvédelem rángassa ki hajnali öt

órákor az ágyból annak ellenére, hogy minden, amit tettünk, jogszerű volt, mitöbb, közérdeket is szolgált, hogy minél többet tudjunk meg a német dzsihadistákról. Frederic is, én is rendszeresen publikáltunk, ő volt a legfontosabb munkatársam.

Nyílt kártyákkal akartam játszani, ezért tájékoztattam a kancellári hivatalt és egy befolyásos kormánytagot, valamint Thomas Baumann barátomat, az ARD főszerkesztőjét a kutatási terveimről. Részleteket nem árultam el, mert semmi kedvem nem volt hozzá, hogy miután Aszad-barátnak bélyegeztek, most még az IS támogatójának is kikiáltsanak.

Mindjárt kutatómunkánk első napján, június 9-én több mint nyolcvan német dzsihadistát találtunk az interneten. Frederic elküldte nekik az előző éjjel megfogalmazott leveletem, amelyet ő öntött végső formába és írt alá:

Hello,...

a nevem Frederic Todenhöfer, és édesapám, Jürgen Todenhöfer megbízásából írok neked. A Facebookon találtunk rád, olvastuk a bejegyzéseidet és láttuk a képeidet, amelyekből arra következtetünk, hogy jelenleg Szíriában tartózkodsz. Nem tudom, ismered-e apámat vagy a munkásságát, de az utóbbi években folyamatosan azon dolgozik, hogy korrekt képet mutasson be az iszlámról. A háború előtt és a háború alatt is többször járt Szíriában, s ezt a háborút, csakúgy, mint az összes többit, borzalmasnak találja, de nem csak az egyik oldalt tartja vétkesnek benne. Szerinte tisztességes háború nem létezik. Háborús tapasztalatok hosszú során alakult ki ez a meggyőződése, a hatvanas években zajlott algériai háború óta.

Szíriában minden komolyabb lázadó csoport tagjaival elbeszélgetett, még az al-Kaidához közel állókkal is, de a

kormánnyal is tárgyalt. Veled vagy a barátaiddal is szeretne elbeszélgetni, szeretné megismerni az indítékaitokat.

*Üdvözlettel,
Frederic*

Tizenöt címzett válaszolt a megkeresésre. A legtöbb chat- és Skype-beszélgetés rövidre sikeredett, a kapcsolat újra és újra megszakadt. Beszélgetőpartnereim bizalmatlanok maradtak, mindössze kettőjükkel tudtam hosszabb távon, néhány hónapon át kommunikálni. Tudták, hogy elítélem a politikai álláspontjukat és brutális ténykedésüket, mégis úgy érezték, az ő szemszögükből is meg kell ismernem a tényeket. A Skype-beszélgetések technikailag nagyon nehezek voltak, legtöbbször nagyon rossz volt az internetkapcsolat. Nem egy hosszú órákon át tartó Skype-beszélgetés után gyötört kínzó fejfájás - nem is a technikai nehézségek, hanem sokkal inkább a beszélgetések tartalma miatt.

SZALIM

Szalim - ez a felvett harci neve - egyszerű, már-már jóindulatúnak tűnő harmincéves dzsihadista Frankfurtból. Amikor július végén megszakadt a kapcsolatunk, a nagyrészt külföldi dzsihadista csoportokból álló Jund al-Aksza kötelékében harcolt, előtte küzdött a Dzsabat an-Nuszra és az IS soraiban is. Ellentmondásokkal teli fiatalember. Az IS-től erőteljesen elhatárolta magát a beszélgetéseink alatt. Németországban, mint mesélte, sok hülyeséget csinált, ezt akarja jóvátenni Szíriában, „muszlimokat védelmezve az Aszad-rezsimtől”. „Jó ember akar lenni.” Gyakran beszélgettünk arról Frederickel, rá tudnánk-e venni, hogy felhagyjon a harccal és normális életet kezdjen valahol

másutt. Aztán július végén megszakadt vele a kapcsolatunk, s azóta nem is bukkant fel a világhálón, így kénytelenek vagyunk feltételezni, hogy fogságba esett, vagy meghalt a harcokban. A következő, rövidítve közölt beszélgetést 2014. június 19-én folytattuk:

Szalim: Meggyőződésből jöttem ide. Tudom, hogy egy nap meghalok. Senki sem tagadhatja, hogy egy napon el kell számolnia a jóisten előtt. Én meggyőződésből csinálom ezt. A vallásom miatt. Függetlenül attól, hogy ez-e az igaz vallás. Mindenki a saját vallásáról mondja, hogy az az igaz. A keresztény azt mondja, a kereszténység az igaz vallás. A zsidó azt mondja, a zsidó vallás az igaz. A muszlim ugyanezt mondja a saját vallásáról. Nem is lenne muszlim, ha nem ezt vallaná. Én fundamentalista vagyok, mert az én fundamentumom a Korán. Megpróbálom olyan jól szolgálni az Istent a Korán szerint, ahogy csak telik tőlem. Ha maga mint újságíró megpróbál fényt deríteni ennek a háborúnak az igazságaira, nem fog sikerülni. Ez az egész demokrácia egy becsapás. Hazugságokon nyugszik. Mindenki a maga javára próbál hazudozni. Ha maga meg akarja írni rólunk az igazat, nehéz idők várnak magára. Mindenki tudja, hogy a szíriai rezsim bűnöző rezsim. De bűnöző az amerikai is. A németek készek elmenni Afganisztánba, meg Kunduzba, meg mit tudom én, hová. Csak itt nem akar segíteni senki. Minden harcos, aki idejön, az önök szemében rögtön szalafistának számít. Mindenki, aki idejön, hogy harcoljon a testvéreiért, az iszlámért, az iszlám értékeiért. Mi az iszlámban azt mondjuk, minden muszlim testvér. Ha maga muszlim lenne, magáért is kész lennék meghalni.

Nem számít, ismerem-e magát vagy sem. De a maguk számára egy muszlim, amint elhagyja a kényelmes otthonát és Allahért harcol, rögtön terrorista. Ha egy amerikai vagy egy német teszi

ugyanekt, őt hősnak tartják. Ha maga ezt nyíltan leírja, nem lesz nagy sikere vele.

J. T: Nem a sikerről van szó. Az igazságot próbálom kideríteni.

Szalim: Tulajdonképpen Afganisztánba akartam menni, csak véletlen volt, hogy ide kerültem. Vízumot kértem a pakisztáni konzulátuson, de nem jött össze. Ma is oda mennék, ha adódna rá lehetőségem. Erről álmodom. Van néhány barátom Afganisztánban. Azt hiszem, ott jobban szervezettek az emberek, és barátságosabbak is, mint Szíriában. Itt nem szeretnek minket, külföldieket. Megmondom őszintén, feltettem magamnak a kérdést, miért írt nekem. Miért akar interjút készíteni velem? Láttam már, hogyan zajlik az ilyesmi. Akkoriban Frankfurtban voltam, ismerem ezeket az embereket, Pierre Vogel, meg a többiek, akik előadásokat tartanak. Mindig, amikor jött egy tévéstáb vagy valamelyik újság, meséltek valamit, amit aztán teljesen kiforgatva közöltek le. Teljesen kiforgatták a szavaikat, aztán úgy közölték le, és valami horrorzenét adtak hozzá aláfestésnek. Csak azért, hogy az embereknek rossz véleményük legyen az iszlámról. Pierre Vogelre, az egykori bokszolóra azt mondják, hogy szalafista, pedig semmi rosszat nem mondott! De a sajtónak csak az számít, hogy rossznak állíthassák be az iszlámot. A maga interjújával is ez a bajom, majd megvágja, újra összerakja, aztán azt mondja, ez a Szalim dzsihádot vív, gyilkol meg ilyesmi. Mindig így van ez.

J. T: Nem áll szándékomban kiforgatni a szavait.

Szalim: Mit gondol erről az egész iszlámellenes hecckampányról? Mindig a muszlimok a hibásak, mindenért ők a felelősek. A szalafisták rossz emberek?

J. T.: Láta az Ellenségkép: az Iszlám című videómat?

Szalim: Nem tudtam megnyitni. Nem úgy van itt, hogy az

ember szabadon internetezhet. Három-négy euróért lehet venni ötven megabyte-ot, de egy videó rögtön elviszi az egészet.

J. T.: Oké. Akkor feltennék néhány egyszerű kérdést. Szaúd-Arábiában tulajdonképpen miért nincs dzsihád?

Szalim: Mert nincs olyan, hogy Szaúd-Arábia. Csak Szaúd-Amerika van. Dzsihadot meg különben is csak akkor vívunk, ha muszlimokat ér támadás valahol, Szaúd-Arábiában meg nem így van. Persze ott igazi saría sincsen. Ha az igazi saría uralkodna náluk, akkor nem lennének bordélyok, és nem lenne alkohol sem.

J. T.: Akkor a saría Szaúd-Arábiában csak a kisemberekre vonatkozik?

Szalim: Pontosan. Ez mutatja, hogy a szaúdi királynak semmi köze az iszlámhoz. Az ottani muszlimok mégis elégedettek azzal, ami ott folyik. Sokan egyáltalán nem is ismerik az iszlámot, még olyanok sem, akik Mekkában vagy Medinában élnek. De nem nyomják el őket. Senkit nem tartóztatnak le csak úgy, vagy vernek meg a szakálla miatt, vagy csuknak börtönbe azért, mert „La ilaha illa Allah”-ot kiált. Itt, Szíriában ez mind megtörténik, mert itt alaviták és síiták alkotják a többséget. Bassár el-Aszad alavita, aki elnyomja a szunnitákat. Emlékszik a demonstrációkra Darában? És hogy hogyan reagált Aszad meg a rezsime? Azonnal tüzet nyitottak. Így kezdődött az egész. Először az FSA jelent meg, a „Szabad Szíriai Hadsereg”, ők voltak az elsők, akik dzsihadot vívtak itt. Egyszerű fegyvereik voltak. Aztán elég gyorsan megjelent az al-Kaida, és a dzsihad megkezdődött. Az al-Kaida fegyvereket hozott. Létrejött a Dzsabat an-Nuszra. Meg az Ahrár as-Sám, meg az összes többi csoport. Így kezdődött a dzsihad. Én azért jöttem ide, mert a valódi iszlámot próbálom gyakorolni. Meggyőződésem, hogy ha meghalok, Isten előtt számot kell majd

adnom. Megkérdezi majd: hazudtál?, ittál?, csaltál, megvertél másokat? Egyszerűen csak megpróbálok jobb ember lenni. Ha valahol muszlimokat támadnak meg, minden muszlim számára kötelesség a dzsihád.

J. T.: Hogyan bukkanhatott fel ilyen hirtelen a Dzsabat an-Nuszra és az ISIS?

Szalim: Én nem vagyok igazán intelligens, nem tudok sokat. Ezeknek a szervezeteknek a vezetői sok célt követnek. Vannak, akik pénzt akarnak, és fegyvereket adnak el. Nekik jó, ha valahol háború van. Jó pénzt lehet kihozni belőle. Mások új államot akarnak alapítani, amelyet később ők irányítanak. Ezek a dolgok nem nekem valók. Én egyszerűen úgy gondolkodom, hogyan tudom megvédeni a fivéreimet és a nővéreimet az iszlámban, és hogyan válhatok jobb emberré.

J. T.: Ön szerint a kulisszák mögött az al-Kaidának az Aszad-kormányzathoz van köze? Valóban van közöttük kapcsolat, mint ahogyan azt egyesek állítják?

Szalim: Aszad nem alapíthatta az al-Kaidát, semmi esetre sem, az al-Kaida annál sokkal öregebb. Öregebbek a vezetői is, és az emberek, akik benne vannak...

J. T.: És az ISIS?

Szalim: Vannak, akik szerint az IS összejátszik a kormánnyal. Al-Bagdadi, az IS vezére mindig más muszlimok ellen harcol, minden hadizsákmányt megtart magának, és nagyon jó a reklámja. Hihetetlenül sok pénzük van, de csak rosszra használják.

Nem értették meg a dzsihádot, nem értették meg a muszlimok kultúráját. Nem tudják, hogy időt kell hagyni az embereknek. Ha valaki mondjuk negyven éve dohányzik, most meg idejönnek az IS emberei, és levágják mindenkinek a kezét, meg tudom is én, mit csinálnak mindenkivel, aki dohányzik, hát ez így nem megy! Ez

nem az iszlám. A németek, akik ide jönnek, teljesen fel vannak tüzelve. Örülnek, mert azt hiszik, az IS, ez most végre az iszlám. Nem értenek semmit az iszlámból. Nem tudják, hogy az iszlám szeretet és bölcsesség is. Nem vehetem el a cigarettát egyik pillanatról a másikra egy dohányostól. Lehet, hogy előtte negyven éven át dohányzott. Nekem arra kell őt rávennem, hogy elforduljon a cigarettától, hogy megutálja, és akkor lassan abba-hagyja, de nem azért, mert fél tőlem, hanem mert fél Allahtól, az Urától és Teremtőjétől.

J. T.: Miért az IS-hez megy a legtöbb német és más külföldi dzsihádisták?

Szalim: Mert az IS nagyon erős a médiában, reklámozza magát, felhívásokat tesz közzé. Ebben egyszerűen verhetetlen. Az emberek meg naivak, hagyják, hogy elvakítsa őket ez a fekete zászló és a „La ilaha illa Allah”. Mindannyian szakállt viselnek, és egy százszázalékos sariát képviselnek, de mindannyian tévúton járnak. Először az ellenséget kell leküzdeni. Nem lehet a polgárok ellen fordulni, mielőtt az ember legyőzte volna az ellenséget. Egy kalifátusnak kötelezettségei vannak, ez az, amit ezek az emberek nem tudnak. Ezek csak a szakállakat látják, és ájuldoznak, hogy saría, saría. Mi legalább a helyes úton járunk a zászlónkkal, ők viszont tévedésben vannak. Mielőtt megbüntethetnék valakit, előbb adnom kell neki valamit. Nem mehetek oda és büntethetek meg egy gyereket, mert nem én vagyok az, aki ellátja, nem én vagyok az, aki az ételéről gondoskodik. Ha én vagyok az apa, és a fiam hibázik, megbüntethetem, mert én vagyok az, aki őt neveli. Én adok neki enni, tőlem kapja a ruháit, tőlem van mindene, és megvédeni is én védem meg. De ha mondjuk a maga fia áll rosszul az iskolában, nem mehetek oda egyszerűen és verhetem meg. Nem én vagyok az apja, nem én etetem, nem én oltalmazom, semmit

nem kap tőlem. Az IS sem ad semmit az embereknek! Jobban elnyomják az egyszerű polgárokat, mint az ellenséget! Amikor kezdetben még velük voltam, én elmondtam ezt nekik is.

J. T.: És mit feleltek erre?

Szalim: Ezek vakok, nem látnak semmit. Csak a sariát látják, saria, saria, ez minden. Mindig nekik van igazuk, és mindig az téved, aki nem velük és Bagdadival van. Így gondolkodnak.

J. T.: Bagdadi akkoriban még amerikai fogságban volt Irakban.

Szalim: Így van. Irakban a 2003-as háború után nem is ért el semmit az IS. Ki is rúgták őket Irakból. Aztán idejöttek Szíriába, és tönkretették a dzsihadot. Megosztottak minket, ahelyett hogy mindenkit egyesítettek volna. A Dzsabat an-Nuszra nagyon sikeres volt itt, nagyon jól álltak a dolgok, nagyon sok területet felszabadítottak a kormány felügyelete alól. Azt, hogy mi itt most szabadon mozoghatunk, van mit ennünk, ezeket a dolgokat mind a Dzsabat an-Nuszra érte el, és a Dzsaisz el-Hór, és az Ahrár as-Sám meg a többi csoport.

J. T.: Maga tényleg nagyon haragszik az IS-re.

Szalim: Én nem értek sok mindenhez, de megpróbálom használni az eszemet. Megpróbálok alaposan a dolgok mélyére nézni, nem csak felületesen vetni rájuk egy pillantást. Amikor együtt dolgozom valakivel, megpróbálom őt is megérteni. Mik a céljai, miért csinálja ezt vagy azt. Azért, mert pénzt akar, mert hadizsákmányt akar, mert fegyvereket akar eladni? Olajjal vagy benzinnel akar üzletelni? Én azért vagyok itt, hogy felszabadítsam az embereket az elnyomó Aszad-rezsim alól. Ez a dzsihad. Aki meghal közben, mártírrhalált halt. Csakhogy a legtöbb ember, aki az IS-nél meghal, az a Dzsabat an-Nuszra ellen vívott harcokban esik el. Örület. Kérdezzen meg itt teljesen normális fiatalokat, normális arabokat, akiknek semmi közük ehhez a forradalomhoz,

akik egyszerű menekültek. Egyet sem talál közöttük, akinek a szemében az IS lenne a jó.

J. T.: Mit akar az IS?

Szalim: Az IS hatalmat akar, államot akar alapítani. Al-Bagdadinak megvannak a saját érdekei. Az az ember csak hülyeségeket csinál. Ezért kellene, hogy maga sürgősen idejöjjön mint újságíró, és csináljon itt egy riportot. Felébresztené, felrázná az embereket, szerintem nagy hatása lenne. Ha maga idejön, és megismeri a valódi mudzsahideket, akkor ezeket az embereket nem fogja többé terroristának tartani. Az igazi mudzsahidek csak egyetlen célt követnek, hogy védjék az embereket, és megadják nekik a jogaikat.

J. T.: Igen, csak hogy háború útján. Magának is biztosan sok embert kellett már megölnie.

Szalim: Persze, hiszen ez háború, éppen ahogy mondta.

J. T.: Milyennek látja a háborút?

Szalim: Ölni... Harc közben az ember nemigen gondolkodik. Csak a saját életére tud gondolni, csőlátása lesz. Ha kiküldik egy hadműveletre, és a rezsím ott áll maga előtt, és lőnek magára helikopterekről, repülőkről lőnek, páncélosokkal és mindennel, magának meg csak egy nevetséges Kalasnyikovja van, és azzal próbál harcolni ellenük, hát abban a pillanatban nem gondolkodik az ember. Annyira csak az élete, meg a halála, meg a zaj tölti ki a fejét, és fél. Én nem attól félek, hogy meghalok, hiszen alhamdulillah, insallah, ha tiszták a szándékaim, akkor Allahért halok meg. Bármit tesz is az ember, azt Allahért kell tennie és nem azért, hogy az emberek aztán megdicsérjék, hogy milyen erős és bátor volt. Ha csak azért teszi, semmit nem ér az egész. Aki nem valóban Allahért teszi, amit tesz, az a pokolra jut. A mudzsahid Istenért harcol, és nem saját magáért. Szóval az ember először is

saját magával van elfoglalva, meg a bombákkal. Az ember fél. Én nem a haláltól félek, hanem attól, hogy megsebesülök, és nem kapok rendes kezelést, és elveszítem az egyik karomat, vagy más testrészemet. Akkor többé nem tudnék harcolni. Ez az, amitől én félek. Aztán az ember löni kezd, és talán meg is öl valakit. Vannak, akik nem ölnek, és vannak, akik igen. Nem olyan egyszerű megölni valakit a háborúban, mert a másik is küzd, harcol. Tételezzük fel, meg akarunk rohamozni egy ellenőrző pontot. Mielőtt lerohannánk, erős tűz alá vesszük, lövük mindennel, amink csak van. Lépésről lépésre egyre közelebb jutunk hozzá. Mire elérjük az ellenőrző pontot, az őrház már teljesen szét van löve és senki nem tudja, ki lőtt le kit, hiszen mindannyian együtt lőttük a házat. Biztosan csak akkor tudja az ember, hogy megölt valakit, amikor különleges küldetést teljesít. Például házakat rohamoz meg, vagy besurran egy ellenőrző pontra, elhelyez egy bombát és már el is tűnik, meg hasonlók. De normális esetben egy háborúban senki nem mondhatja biztosra, hogy megölt valakit, mert mindenki távolról lő a másokra. Senki nem tudhatja biztosan, hány embert ölt meg összesen, hacsak nem valamilyen különleges osztagban szolgál, és különleges küldetéseket hajt végre. Többnyire itt ülünk, és öt-hatszáz méter távolságból lövünk, mindannyian együtt. Aztán tőlünk és a másik oldalon is meghalnak néhányan, de senki nem tudja, pontosan ki ölt meg kicsodát. Amikor végül bevesszük a helyet, ott fekszik a sok halott, de senki nem mondhatja, hogy én öltem meg ezt vagy azt a halottat, legfeljebb a mesterlövészek, vagy ha az ember nagyon közel volt az ellenséghez. Érti, mit akarok mondani?

J. T.: Becslése szerint hány embert ölt meg?

Szalim: Ahogy mondtam is, nem vagyok valami pompás fickó. Nem vagyok tökéletes mudzsahid. Maga viszont elég kíváncsi.

J. T.: Így van.

Szalim: A számok nem számítanak. Ha megöltem is valakit, azért tettem, mert muszlimok ellen harcolt, az életemre vagy a testvéreim életére tört. Neki is volt családja, természetesen. Neki is van anyja, aki majd megsiratja. Talán gyerekei is vannak, és felesége, aki most özvegy lett. De hát háború van. Ilyenkor egy kicsit egoistának is kell lenni. Persze hogy az lenne a legjobb, ha békességben élhetnénk együtt. Az lenne a legjobb. Gyűlölöm a háborút, gyűlölöm ezeket a dolgokat. Őszintén mondom, hányingerem van tőle. Hányingerem van minden harc után, hányok a háborútól. Vége a harcnak, és az ember ott áll, a cipője csupa vér, minden lépéssel vérben tocsogunk. Elfoglalsz egy ellenőrző pontot, a halottaktól elszeded a fegyvereiket, a töltényeiket, leszeded róluk a harci mellényüket. Undorító. Van például egy cipőm, ami csupa vér, gyomorforgató. A körmöd alá is vér eszi be magát, az ujjaid közé is, véres a kezed. Én egyébként elég ápoltsz szoktam lenni. Utálok az ilyesmit, utálok a rendetlenséget, utálok a piszkot, a rossz szagokat és a hasonlókat. Nem nekem való ez. Mit mondjak? Nem élvezem a gyilkolást. Így van a bokszolásnál is. Régebben bokszoltam és birkóztam is, pedig soha nem voltam az a fajta, aki szerette volna a birkózást, nem szerettem, ahogy rám tapadt az ellenfelem izzadtsága. Undorodom mások izzadtságától, ezért próbáltam mindig olyan gyorsan győzni, ahogy csak lehetett, hogy a másik ne kerülhessen közel hozzám. Nem akartam, hogy tele legyek a verejtékével és a nyálával. Tényleg az lenne a legjobb, ha háború nélkül élhetnénk itt. De háborúban az ember öl, ez már csak így van.

J. T: Nem úgy hangzik, mintha hidegvérű gyilkos lenne.

Szalim: Nem is vagyok. Én azok közé tartozom, akik néha sírnak elalvás előtt.

J. T: Hány embert ölt meg? Tízet, húszat? Ötvenet?

Szalim: Ötvenet biztosan nem. Akkor már Rambo lennék. Mesterlövész sem vagyok. Van egy kollégám, aki folyton csak gyilkol, mindig, állandóan. Nekem ez nem menne, ő viszont csak ül ott kényelmesen, megcéloz egy embert, meghúzza a ravaszt, és bummm, már el is vette egy másik ember életét. Érti, mire gondolok? Én egy hétköznapi harcos vagyok, RPG-m van, azaz Bazookám, AK-47-es, teljesen normális Kalasnyikov, legfeljebb hét-nyolcszáz méterre lehet lőni vele, annál messzebbre már nem halálos. Egy sniper vagy egy páncélöklő, az sok embert meg tud ölni. Ha a páncélöklő jól betalál, egy egész házat össze tud dönteni.

J. T: Gyakran lát ártatlanokat meghalni?

Szalim: Nem, mert mi nem lövünk civilekre. Csak azokkal küzdünk, akikkel harcban találkozunk össze. Nem megyünk be egy házba, hogy van-e itt alavita vagy síita, és ha van, akkor lelőjük. Ezzel együtt mindenki bűnös, aki részt vesz egy háborúban. Én is bűnös vagyok. Amikor ölök, bűnt követek el. Megvan a választásom, hogy velük tartok, vagy nem, hogy harcolok, vagy nem harcolok. Szabad a választás, elmehetnék Törökországba, vagy valamelyik másik országba, szerezhetnék magamnak új útlevelet, új életet kezdhetnék. De én még soha nem öltem meg egyetlen ártatlant sem. Én soha nem mondtam olyat, hogy „hé, ott egy ház, megrohamozom, megölök egy gyereket, vagy egy nőt, vagy ilyesmi”. Csak ellenőrző pontoknál ölök, ellenséges laktanyáknál. Háborúban ölök.

J. T: De a katonák sem mindannyian bérgyilkosok. Ugyanolyan fiatal emberek, mint maga. Sokukat a családjuk adott be katonának. És minden oldalon vannak anyák is.

Szalim: Igen, pontosan. Ezért mondom, hogy ölni soha nem

szép. Mert a másíknak is van anyja, aki sírni fog, felesége, gyerekei, akiket hátrahagy. De ahogy mondtam, háború van. A legjobb lenne, ha egy anya sem sírna, ha senki nem sírna. Ha egyetlen feleség sem maradna özvegyen.

J. T: Tétélezzük fel, holnap hirtelen adódna egy lehetőség a békés megoldásra. Maga és az emberek, akiket ismer, készek lennének-e azt mondani: „Elfogadjuk a megoldást, ha az őszinte, tisztességes béke lesz.”? Ha létezne ilyen, elfogadnák? Különben mikor lesz vége? Tudja, hogy Szíriában vannak olyan területek, ahol Aszadnak erős a támogatottsága. Mi lenne, ha egyszer mindannyian összeülnének és megegyezésre jutnának?

Szalim: Rögtön utána újrakezdődne a háború. Mindenkinek mások a szándékai. Vannak néhányan, akik tényleg békét akarnak. Fogalmuk sincs az iszlámról, de nem is érdekli őket, hogy itt demokrácia van, vagy saría van, vagy valami más. Egyszerűen csak békében akarnak élni. Én megértem őket. Ez alapvető emberi ösztön, az élni akarás, a túlélés. Az ember mindent megtesz, csak életben maradjon. Ha mi most, mint maga az előbb mondta, egyezsége jutnánk és békét kötnénk, talán egyet is értenék a dologgal. De az iszlamisták talán nem értenének egyet, mert ez a béke a máshitűek érdekein alapulna. És egy muszlim természetesen arra törekszik, hogy saría legyen, hogy kalifátusban élhessen. Az amerikaiak, a NATO, és EU, ők mitől is félnek? A sariától félnek. Mert az igaz saría erős.

J. T.: Csakhogy Szíriában egyáltalán nem mindenki szunnita. Más irányzatoknak is vannak hívei, és vannak világiak is. Valóban tisztességes lenne azt mondani, sariát mindenkinek? Vagy talán úgy gondolja, mindenkinek a saría szerint kellene élnie? A maga logikája szerint azt kellene mondani, itt Németországban is a sariának kell érvényesülnie, mert itt is élnek muszlimok, akik ezt akarják.

Szalim: A muszlimok a saría szerint akarnak élni. Hogy miért? Mert a helyesen értelmezett saría védi az emberi jogokat. Minden embernek jogokat ad. Megvéd minden muszlimot. Amikor Andalúziában üldözték a zsidókat, hová menekültek? Marokkóba, ahol nagy közösséget alapítottak, és a mai napig ott élnek. A saría minden embert megvédelmez, legyen akár zsidó, muszlim, vagy keresztény. Allah azt mondja a Koránban: „Nincs hitbéli kényszer. Nektek a magatok vallása, nekünk a magunké.” Mindenki abban hishet, amiben csak akar. Az iszlám éppen azt jelenti, hogy ebben a szellemben cselekszünk. Pénzt adunk az éhezőknek. Megvédjük az elnyomottakat. Érti? Ez az igazi saría. A saría nem a nők megcsonkítása, nem a kézlevágás, nem a háború, nem a nem muszlim emberek lemeszárlása, nem. Nem ez a mi feladatunk. Amit az IS művel, annak semmi köze az iszlámhoz. Nem értették meg az iszlámot. Aki valóban megértette az iszlámot, az nem ragadja ki a Korán egy-egy mondatát az összefüggéseiből. Vegyük például azt a tételt, hogy: „Öljétek meg őket, ahol csak rájuk találtok!” Tudni kell, miért született ez a szöveg, és milyen időben, és mi áll előtte és mi áll utána. Nem csak világgá bömbölni, hogy öljétek őket, ahol csak rájuk találtok! Én talán mindenkit megölök? Megölöm a saját anyámat? Dehogy! Vannak emberek, akik egyszerűen kiragadták ezt egy akkori háború idejéből. Még a keresztények és a zsidók is. Mert nem értették meg. Ha tényleg meg akarja mutatni az igazat arról, mi folyik itt, Szíriában, az lenne a legjobb, ha összetrombitálna egy forgatócsoportot, és egy őszinte tudósítást készítené. Olyat, ami más perspektívából mutatja meg a dolgokat, ami próbál őszinte lenni. Akkor láthatnák, hogyan élnek itt az emberek. Milyen a beállítottságuk. Mi nem vagyunk radikálisok és nem vagyunk szalafisták. Mi soha nem ölnénk meg, én soha nem ölnék meg csak úgy egy

keresztényt, vagy egy zsidót, vagy egy buddhistát, vagy bárki mást. Mi muszlimok vagyunk, mi egyszerűen csak békét akarunk, és békét kívánunk minden más embernek is.

J. T.: Mi történik, ha egy alavita bukkan fel maguknál az utcán? Mi lesz vele?

Szalim: Neki is megvan a maga vallása, nekem is az enyém. Ha ő nem támad meg engem, én sem támadom meg őt, és békességben sétálhat az utcán. Az IS-nél azonnal halott lenne, de mi nem vagyunk olyanok. Itt nálunk lehet cigarettát kapni. Én nem dohányzom, de néhányan igen. Vannak itt emberek, akik nem növesztenek szakállt. És zenét is hallgatnak. Mindenki azt teheti, amit csak akar, amíg másnak nem árt vele. Mindenki csak Allahnak tartozik számadással. Amit teszel, az közötted és a jószágos Isten között történik. Amikor majd ott állsz előtte, egyedül leszel. Egyedül kell számot adnod. Ezért itt a földön azt csinálhatsz, amit csak akarsz, amíg nem ártasz vele az embertársadnak. Ez a valódi iszlám.

Azt akarom, hogy az emberek ismerjék meg a valódi iszlámot, a keresztények is. Szeretném, ha maga ide tudna jönni és dokumentálná, ami itt történik, amit mi itt csinálunk. Hogy milyen értékekkel és milyen erkölccsel éljük meg az iszlámot. E szerint az erkölcs szerint minden muszlim és minden keresztény békességben élhet egymással. Meg kell érteni a sariát. Aki megront egy gyermeket, a saría halállal sújtja. Aki lop, annak viszont nem vágják le azonnal a kezét. A saría nem lenne saría, ha levágná a kezét valakinek, akinek odahaza nincs mit ennie. Az nem saría lenne. A saría azt jelenti, hogy minden embernek van ennivalója, hogy mindenkinek joga van a védelemhez, joga van a békéhez és joga van ahhoz, hogy biztonságban éljen és senki ne lopja meg. A tolvajnak csak akkor vágják le a kezét, ha otthon megvan mindene

és mégis meglop egy nőt. Ez a saría.

J. T.: Maga lopott itt, Németországban valaha valamit?

Szalim: Sok hülyeséget csináltam Németországban (nevet). Verekedtem, droggal üzleteltem, hazudoztam. A gyilkoláson és hasonló dolgokon kívül csináltam én mindent.

J. T.: És ha levágták volna a kezét?

Szalim: Természetesen tiltakoztam volna. Elutasítottam volna. Mert akkor még nem értettem meg az iszlámot. Nem voltam szegény, semmi okom nem volt a lopásra. De ma már értem az iszlámot. A saría irgalom és bölcsesség. Figyelemmel van az egyes emberek életkörülményeire. Mielőtt megbüntetne valakit, mindig ad neki még egy esélyt. „Gyere hozzánk, ha nincs mit enned. Gyere hozzánk, ha szükséged van valamire, de nem vehetsz el semmit, ami nem illet meg téged.”

J. T.: Feltételezések szerint kereken háromszáz német ment Szíriába. Miért jönnek vissza egyesek Németországba, mások pedig maradnak ott?

Szalim: Vannak, akik szívesen visszamennének, de félnek, hogy Németországban azonnal letartóztatnák őket. Pedig ha nem csináltak semmit, nincs miért félniük. Engem azonban, ha visszamennék, mindenképpen börtönbe csuknának. Nem vagyok ostoba. Pontosan tudom, hogy a rendőrség meg a szövetségi, a titkosszolgálat meg az alkotmányvédelem lehallgatja ezeket a beszélgetéseinket. Olvassák a Facebook-bejegyzéseimet, meghackelik a Facebookomat. Tegyék. Látni fogják, hogy teljesen normális ember vagyok, aki néha nőknek is ír, meg ilyenek. Nem szégyellem magam senki előtt. Ha valaha szégyenkeznék valaki előtt, az a jóságos Isten lenne. De ha vissza kellene mennem Németországba, nem lenne könnyű dolgom. Sok problémám lenne. Régóta vagyok itt, már másfél éve. A németek figyelnek és

elfognak mindenkit, aki akár csak kapcsolatba lép valaki olyannal, aki Szíriában van. Merthogy aki ott van, az biztosan szalafista és rendkívül veszélyes. Mindegy, hogy elkövetett-e valamit vagy nem. Nem tisztességes a rendszer Németországban. A muszlimokkal nem. Sok barátom azért nem ír nekem, mert félnek, hogy bajuk lesz belőle. Nem hívnak fel, és már nem is veszik fel a telefont, ha én hívom őket, mert tudják, hogy a hatóságok mindent lehallgatnak.

J. T.: Néhányan mégis visszajönnek. Miért? Elmennek Szíriába, két hónapig vívják a dzsihadot, aztán hazajönnek, és visszaülnek az iskolapadba. Járkálnak a városukban és eldicsekszenek a lányoknak, hogy a dzsihadból jönnek.

Szalim: Nem tudom. Talán nem azt találták itt, amit kerestek. Talán valami igazságtalanság történt itt velük. Talán olyanok is voltak, akik csak körülnézni akartak itt. Talán van, aki tényleg csak el akarta mondani magáról, hogy dzsihadot vívott, hogy megölt vagy ötven embert, és azt hiszi, így tekintélye lesz a barátai előtt.

J. T.: Maga tulajdonképpen mivel foglalkozott Németországban?

Szalim: Sport- és fitneszkereskedelmi iskolát végeztem. Egy otthonban nőttem fel, lakásotthonban is voltam, meg hasonlók. A németek persze azt mondhatják erre: na, meg is van a magyarázat, migráció, nehéz gyermekkor, megvan az ok, amiért a dzsihadot választotta. De nem lenne igazuk. Annyi igaz csak, hogy intézetben voltam, és nem voltam jó tanuló, és tényleg csináltam hülyeségeket. De nem ez az oka, hogy idejöttem. Egyébként mielőtt idejöttem, éppen akkor nagyon jól mentek a dolgaim. Sok pénzem volt, barátnőim, megvolt mindenem. Gyúrtam, szuper testet formáltam magamnak. Tulajdonképpen ez még most is megvan valamennyire, a jó testem. De tudtam, hogy egy napon meghalok, és nem akartam a pokolba kerülni. Félek a pokoltól. És

akkor azt mondtam, mostantól a Teremtőmet kell szolgálnom, jobb muszlimmá kell lennem, fel kell hagynom a hazugságokkal, a drogkereskedéssel, a nők kihasználásával, a rossz dolgokkal. Többé nem szabad ártanom más embereknek. Változtatnom kell az életemen. Valami jót kell tennem. Segítenem kell. Ez most a legfontosabb.

J. T.: De Szalim, ha valóban valami jót akart tenni, nem lett volna más lehetőség is rá, mint elmenni a háborúba?

Szalim: Sok mindent csinálhattam volna. De az igazi muszlim az iszlám szerint választ. És a legnagyobb jó az iszlám szerint, a „La ilaha illa Allah” szerint a dzsihad. Hogy nem tagadod meg a Teremtődöt. Egy muszlim nem akárki, hanem Isten elkötelezettje. Azelőtt minden héten más barátnőm volt, verekedtem és drogoztam. De az igazi muszlim Istennek adja át magát. Allah adta neked az anyádat, a te irgalmas anyádat. Allah adja neked az ételt, Allah adta a látásodat, ő dobogtatja a szívedet, és ő az, aki el is veheti az életedet anélkül, hogy okát kellene adnia. A halálnak nincs szüksége okokra. Allah megadta nekem az erőt, hogy dolgozhassak. Allah el is veheti tőlem az erőt. Allah adja az egészséget és a betegséget is, Allah vezérel mindent. Az a legrosszabb az emberek között, aki nem hálás ezért Allahnak. Az iszlám szerint a legjobb tett a dzsihad. Az Allah iránti szereteted bizonyítéka. A muszlim jobban szereti Allahot még saját magánál is. Jobban szereti Allahot, mint az alvást, mint az evést. Ramadánkor több mint tizennégy-tizenöt órát böjtöl a forróságban. Csak Allahért teszi mindezt. Ezért áldozza a muszlim a vérét is, ezért nem sajnálja. Én sem fukarkodom a véremmel. Nem fukarkodom az erőmmel. Nekem is vannak vágyaim, én is szívesen élnék egy villában, sok nővel, gazdagon, szeretném azt tenni, amit csak akarok. Ember vagyok. Az ember gyenge. Az

ember szereti a bulikat, szereti a nőket, az alkoholt, egyszerűen szereti jól érezni magát. A muszlimnak is szabad jól éreznie magát, de mértékkel. Mert aki túlzásba viszi, annak megkeményedik a szíve. A legjobb cselekedet a dzsihád. A tisztességes, igazságos dzsihád. Az ember legyen tisztességes és igazságos. Nézze meg szeptember 11-ét! Repülőök csapódnak be a World Trade Centerbe, ártatlan emberek ezrei halnak meg. Ez nem dzsihád. A dzsihád az, amikor oltalmazzuk a szegényeket, segítjük őket, nem pedig ártatlanokat gyilkolunk le.

J. T.: Ha ez így van, miért csatlakozik mégis ilyen sok fiatal ember a maga szemében örült IS-hez? Vagy a Dzsabab an-Nuszrához?

Szalim: Maga mondta ki. Kimondta az igazságot, hogy ezekhez az örültekhez. Remek meglátás. Hol vannak náluk az emberi jogok? Hol van a másik ember védelme, a jogai biztosítása? Az IS egyszerűen csak gyilkos. Gyilkosok. És ha azt mondják, hogy ők muszlimok, és Allah törvényei szerint cselekszenek, akkor hol van a bírósági tárgyalás? Sehol. Ezek összevissza gyilkolnak. Elkapnak valakit, aki dohányzik, hipp-hopp, kézlevágás.

J. T.: De az al-Kaida ugyanilyen kegyetlen.

Szalim: Nem tudom.

J. T.: De hát éppen az előbb mondta, hogy szeptember 11-nek semmi köze az igazságos dzsihadhoz. Hogy ez nem tiszteletre méltó. Ezért az ember nem a paradicsomba, hanem a pokol mélyére jut.

Szalim: Én nem hiszem, hogy szeptember 11. az al-Kaida műve volt. Ezt nyíltan meg kell mondanom.

J. T.: Bin Láden maga mondta, hogy ő inspirálta és buzdította erre az embereket. Akkor hát ő is bűnös. Ártatlan emberek lemészárlása az ártatlan emberek lemészárlása, nincs különbség, hogy a tettes egyenruhát visel vagy maszkot, vagy éppen egy

számítógép előtt ül. Számomra ez mindig is gyilkosság lesz. Ártatlan emberek meggyilkolása elfogadhatatlan.

Szalim: Maga korrekt ember. Mindenképpen.

J. T.: Maga is így gondolkodik?

Szalim: Igen, mindenképpen. Bárki műve volt is szeptember 11. Én is félek. Félek a jószágos Istentől. Allah azt mondja majd: „Ez az ember tőlem kapta az életét, te pedig elvetted tőle. Ki vagy te, hogy elveszed az életét?”

J. T.: Pontosan. Éppen ezért mondom, hogy az IS kegyetlensége hasonlít az al-Kaidáéra.

Szalim: Én soha nem tennék ilyen dolgokat. Ha én az al-Kaidában lennék és a vezetőm azt mondaná, mondjuk, hogy te Frankfurtból jöttél, azt a feladatot kapod, hogy menj vissza és csapódj be egy géppel a Commerzbankba, miért tennék ilyet? Talán az anyám is éppen azon a napon megy a bankba, vele az öcsém. Talán valaki másnak az anyja lesz ott aznap, aki talán keresztény. Bemegy a toronyházba a gyerekeivel, hogy megmutassa nekik a kilátást fentről. Miért menjek én oda, és...? Nem, én nem tennék ilyet. Én nem bírok különlegesen sok tudással az iszlámról, ezt megmondom őszintén. Az én tudásom szerény. Én csak a Teremtőmnek szeretnék megfelelni.

J. T.: Maga szerint veszélyt jelentenek azok az emberek, akik elmennek Szíriába, aztán visszajönnek Németországba?

Szalim: Dehogy.

J. T.: És ha valamelyik szíriai csoport azzal küldi őket, hogy csináljanak végre valamit Németországban is?

Szalim: Nem tudom, fogalmam sincs. Ártatlanokat semmiképpen sem szabad megölni. Ártatlanokat nem szabad. Nem szabad megölni. Én muszlim vagyok, és meg kell védenem a prófétám becsületét. Amit most mondok, talán lerombol mindent,

amit eddig mondtam magának. De nem akarok hazudni magának. Ha valaki megsértené a prófétát, keményen reagálnék rá. Az iszlámban az ilyen embereknek halál a büntetésük.

J. T.: De azzal is tisztában kell lennie, hogy az emberek, akik a prófétát sértegetik, magukat akarják provokálni. Azt akarják, hogy muszlimok tóduljanak az utcákra vért követelve. Hogy azt üvölsék: Vér, vér, vér, vért akarunk! Hogy ez legyen a másnapi újságok címdoldalán, és az emberek azt mond hassák, nézzétek ezeket az örült muszlimokat. Egyet megsért az ember, és máris bekattannak és gyilkolnak. Ez a provokátorok célja.

Szalim: Nyíltan megmondom magának, ha Németországban lennék és valaki a prófétámat sértegetné, valószínűleg kivenném a fogát. De előbb azért megnézném, nem bolond-e az az ember. Mert ha egy olyan szerencsétlen, aki nem tudja, mit csinál, akkor futni hagyom. Persze vannak emberek, akik teljesen normálisak, csak uszítanak, mert gyűlölik az iszlámot. Őket megölném. Talán ezzel most leromboltam a képet, amit maga eddig felépített rólam. Mindegy, nem azért mondom el ezt, hogy jó véleménnyel legyen rólam.

J. T.: Ha a maga helyében lennék, elengedném a fülem mellett az ilyen provokációkat, és továbbmennék. Olyan sok idióta van a világban, nem szabad engedni a provokációiknak.

Szalim: Én is így tennék, ha valaki Jézust sértegetné. Azt hiszem, még jobban is szeretem Jézust sok kereszténynél. Jézus, Ábrahám, Mózes, Noé, Dávid és az összes próféta, ők ugyanazt a vallást hozták el. Mindegyikük azt mondta: „Imádjátok az egyetlen igaz Istent, és ne emeljete mellé senkit.” Jézus soha nem azt mondta: „Engem imádjátok”. És mit csináltak a keresztények ebből az egyistenhitből? Három istent csináltak belőle. Atya, Fiú, Szentlélek. Pedig Jézus világosan megmondja a Bibliában: „Én csak

egy egyszerű pásztor vagyok, akit Izrael házához küldtek."

J. T.: Megfeledkezett Máriáról, a Szűzanyáról.

Szalim: *(nevet)* Igen, Máriáról megfeledkeztem. De ahogyan mondtam, mindegyik próféta az egyistenhitét hirdette, és Mária is ezt hirdette. Szeretem Jézust. Azt kívánom, bár az ő korában élhettem volna, biztosan a követője lettem volna. Szívesen lettem volna egy a követői közül. Ha valaki Jézust sértegetné, vagy Dávidot, vagy Ábrahámot, vagy bármelyik másik prófétát, akkor, insallah, remélhetőleg csak azon vívódnék, elengedjem-e a fülem mellett, vagy verjem ki a fogát az illetőnek. De mélyen megbán-tana, az biztos.

J. T.: Azt hiszem, Allah is így találná jobbnak. A legügyesebb válasz, ha egyszerűen elengedi a füle mellett. Nincs olyan törvény, ami azt mondaná: „Ölj meg minden tudatlant és provokátort!” Nem szabad hagyni, hogy provokáljanak. A végén maguk, muszlimok saját magukat sértik meg a legjobban. Ez a legrosszabb az egészben. Ha körülnéz a sajtóban, mindenhol azt láthatja, muszlimok vágják le egymás fejét. Szunniták harcolnak síiták és alaviták ellen. Mindenki mindenki ellen. A Nyugat pedig így tüzel: „Nézzétek ezeket az örülteket! Már csak egy Mohamed-karikatúra kell, és teljesen kifordulnak magukból!” De váltsunk témát. A szülei mit gondolnak most?

Szalim: Menjek haza, azt. Haza, haza, gyere haza.

J. T.: Szokott néha beszélni velük?

Szalim: Csak a mamával. Apámat nem ismerem. Nagyon, nagyon régen cserbenhagyott. Van egy kisöcsém. Soha nem szomorítottam el anyámat, Istennek hála. Mindig hallgattam rá. A családom nagyon szegény. Anyámnak ideiglenes tartózkodási engedélye van, útlevele nincs. Csak a kétszáz eurót kapja, és nem dolgozhat. Tényleg nagyon szegény. Mindenkinél jobban szeretem

őt.

J. T.: Most biztosan szomorú az édesanyja.

Szalim: Szomorú, de megértett engem. Tudja, hogy jobb ember lettem, hogy erkölcsök, értékek alapján élek. Tudja, hogy ha Németországban maradok, talán teljesen tönkrementem volna. A rossz barátok befolyása talán megint belevitt volna a drogkereskedésbe. Talán végül börtönbe kerültem volna. Anyám tudja, hogy itt valóban segítetek, és hogy más muszlim vagyok, legalábbis remélem. Ahogy mondtam, nagyon jó lenne, ha készülne rólunk egy videó, egy riport, de azt hiszem, ez csak álom. Soha nem fog megtörténni, de nem is számít.

J. T.: Eredetileg hová való?

Szalim: Anyám marokkói, apám török.

J. T.: Futballban melyik a kedvenc egyesülete?

Szalim: Általánosságban a Real Madrid, de Németországban a Schalkénak szurkoltam.

J. T.: A Schalkénak?

Szalim: Mi baja a Schalkével? Maga biztosan Dortmund-szurkoló.

J. T.: Dehogy, én a Bayernnek szurkolok. Élni is Bajorországban élek.

Szalim: A Bayern? Ó. Jó, el kell ismerni, a játékuk sokat javult. A rövid passzos játék. Amit most játszanak, az tényleg nagyon, nagyon jó.

J. T.: Térjünk vissza a mostani életére! Holnap például mit kell csinálnia?

Szalim: Most először is ébren maradok a reggeli imáig, az még másfél óra. Négykor kezdődik. Imádkozom, aztán ledőlök kicsit. Kilencig-tízíg alszom, aztán fölkelek, csinálok néhány fekvőtámaszt és felülést. Utána kimegyek és megkérdezem a

fiúkat, mi a teendő mára. Történt-e támadás? Pillanatnyilag elég nyugodt itt a helyzet. Néhány napja kint voltunk bevetésen, de tegnap és ma nemigen történt semmi azon kívül, hogy jött erre néhány MiG, és bombáztak is. Ha nincs semmi teendőnk, akkor itthon vagyok, eszem valamit, és üldögelek néhány testvérrel. Vagy edzek. A házam egészen közel van az ellenséges határhoz. Hatvan-hetven méter. Kimegyek az ajtó elé, és már ott is vagyok a harcok közepén. A házam pontosan a szomszéd város határában áll, ahol mindig röpködnek a golyók, jönnek a bombák meg az orvlövészek. De én szeretem ezt.

Ezen a ponton a beszélgetésünk néhány percre megszakad. Téves riasztás, mentegetőzik Szalim.

Mi mindig készenlétben vagyunk. Ha történik valami, én azonnal készen állok. Az AK-47-es mindig itt van mellettem. A kézfegyveremet is mindig magamnál hordom. Szóval felkészültek vagyunk, bármi történjék is. Ha nem történik semmi, egész normális életet élünk. Itt is lehet egész normális életet élni, meg lehet házasodni, még gyerekekkel is lehet itt lakni. Csak az a baj, hogy mindig jönnek a repülő, és bombáznak. De egyébként egész normális életet élünk. Ha itt lenne, meg tudnám mutatni magának. Meg tudnám mutatni, hogyan indulunk harcba. Nekem, istennek hála, négy jó golyóálló mellényem van. Az egyik egy barátomtól maradt rám, aki mártírrá lett. Eredetileg én szereztem neki a mellényét. Én szereztem neki mindent, fegyvert és védőmellényt. Ha maga idejönne, úgy egy hétre, magának is adnánk mindent, hogy védve legyen.

J. T: Hogy én is mártírrá legyek? Mi a pillanatnyi feladatuk?

Szalim: Elsődleges cél, hogy tartsuk ezt a falut.

J. T: Kinek a számára tartják?

Szalim: A polgárok számára. Hogy az Aszad-rezsim ne jöhessen ide és ne mészárolhassa le őket.

J. T.: Ki fog össze mindent? Ki gondoskodik a város igazgatásáról?

Szalim: Itt minden nagyon rosszul szervezett, mondhatni szuper rosszul. Ezt őszintén el kell ismerni. De majd jobb lesz. Istennek hála most már több városunk van, és ezekben nincs IS, hanem Dzsabat an-Nuszra, Ahrár as-Sám, Dzsaisz el-Hór és más csoportok vannak itt. Jund al-Aksza, az a legjobb csapat, azok a testvérek tényleg nagyon jó testvérek. Én is hozzájuk tartozom. Az a feladatunk, hogy megakadályozzuk az Aszad-katonák bejutását a városba. És persze biztosítani, hogy mindenki valamilyen mértékben szabadon élhessen. Persze itt sem lehet erkölcstelenségeket művelni, hogy is mondjam, egyszerűen házasságon kívüli kapcsolatba kerülni egy nővel. Ilyesmit természetesen nem lehet. Alkohol sincs, de dohányozni dohányoznak az emberek, és néhányan zenét is hallgatnak. Tulajdonképpen mindenki teszi a maga dolgát. Senkit sem kényszerítenek imádkozásra. Ez is azért lehet így, mert nincs itt az IS. Korábban az IS is itt volt, és a városban nagyon heves harcok voltak az IS, a Dzsabat an-Nuszra és az Ahrár as-Sám között. Tényleg nagyon heves harcok. Az IS újra és újra megpróbált visszajönni, de nem sikerül nekik. Az IS számára mi, én is, egy murtadin vagyok, egy szakadár, eretnek.

A beszélgetés ezen a ponton megszakadt. Örökre. Soha többé nem hallottunk Szalimról. Freddyvel abban reménykedtünk, rábeszélhetjük, hogy befejezze a dzsihadot és valahol máshol kezdjen új életet.

ABU KATADA

Miután 2014 nyarának elején egy ideig több német IS-harcossal is kapcsolatban álltunk, a kommunikáció egyik napról a másikra megszakadt. Az egyik fiú hivatalosan is közölte velünk: - Beszéltem egy „illetékessel”, aki meg akarja kapni a maguk Skype-címét. Azt üzeni, többé senki ittenivel ne keressék a kapcsolatot. Mostantól ő bonyolít le magukkal mindent.

Néhány nappal később jelentkezett nálunk Abu Katada.

Abu Katada harminc év feletti. Már a megjelenése is erőteljes: úgy egy méter nyolcvan magas és legalább százötven kiló. Bud Spencer fiatalabb, dzsihádistá kiadása. Beszélgetőpartnereink közül messze ő a legintelligensebb és ideológiailag legképzettebb. Történelmi ismeretei széleskörűek, válaszai irgalmatlanok és élesek. Valamilyen hivatalos funkciót tölt be az IS médiacsapatában, de ezt soha nem jelöli meg pontosabban. Korábban protestáns keresztény volt, egy „ösnémet”, német szülőkkel és nagyszülőkkel. A Rajna-Ruhr-vidékről való. Solingenből.

Beszélgetéseinket rövidített formában közlöm. Első alkalommal 2015. szeptember 9-én lépett kapcsolatba velünk.

A. K.: Halló! Nagyon rossz a hang.

J. T.: *Én jól hallom magát.*

A. K.: Rendben, próbáljuk meg.

J. T.: *Milyen meleg van most maguknál?*

A. K.: Nem tudom, napközben olyan 30-40 fok lehet.

J. T.: *Ez még normális, nem olyan rossz.*

A. K.: Kibírható.

J. T.: *Nehéz Skype-kapcsolatot létesíteni Rakkából?*

A. K.: Ha internetezni akarunk, el kell mennünk egy internetkávézóba. Biztonsági okokból. Telefonálni nem szabad. Ezért nehéz kapcsolatba lépni magával.

J. T.: Szeretném még egyszer elmondani, mi érdekel engem. Szeretném megérteni, mit akarnak maguk valójában, mit akar a szervezetük, és mit akar a legtöbb német maguknál.

A. K.: Oké.

J. T.: Szeretnék ellátogatni a háborús területeikre, de ez nem olyan egyszerű.

A. K.: Miért nem?

J. T.: Beszéljünk nyíltan. Biztonsági problémák vetődnek fel, ezt maga is tudja. Maga talán garantálja nekem a biztonságomat, de ezzel nem sokra megyek, ha valaki más meg átvágja majd a torkomat.

A. K.: Beszéltem a felettesemmel. A biztonság nem gond. Garantáljuk a biztonságát. Azt akarjuk, hogy a világ valós képet kapjon az IS-ről, ezért jobb, ha idejönnek hozzánk. Egy Skype-interjú szép és jó, de mi a világot szeretnénk megmutatni, amiben élünk. Hogyan működik az állam, amit itt felépítettünk, milyen az élet az európaiakkal, a németekkel. Ezért jobb, ha maga jön ide hozzánk. Eddig mindig úgy volt, hogy a sajtó megpróbált küzdeni ellenünk. Nem tudom, mennyire követte a dolgokat, de a közösségi hálókön lezárták az oldalainkat, a profiljainkat, és így alig van kapcsolatunk a külvilággal.

J. T.: Hallgatom.

A. K.: Előzetesen egyeztetnénk, mit akar látni itt nálunk, mi mindent nézhet meg. Adunk maga mellé embereket, és természetesen kap szállást, házat, ilyesmit. Megkap mindent, amit módunkban áll biztosítani. Interjúkat készíthet a németekkel, ha ők is belemennek.

J. T.: Nem vagyok túl félős ember, sok háborús területen jártam már, de mindig van egy bizonyos kockázat. Ha háborús területre megyek, például éppen most voltam a Gázai övezetben, természetesen nem szeretném, ha azonnal a levegőbe repítenének. Maguk egyáltalán hogyan tudják garantálni a biztonságomat? Más lázadó csoportok is tevékenykednek azon a vidéken.

A. K.: Nem, itt nálunk nincs más csoport.

J. T.: Hogyan juthatok el magukhoz?

A. K.: Törökországon keresztül. Két határátkelőt tartunk a felügyeletünk alatt. Az első átkelő a török oldalon körülbelül itt, ahol a német Patriot rakéták állomásoznak, a szír oldalon pedig Jarabulus. A másik átkelő Urfa a török oldalon és Tell-Abjad a szír oldalon, ha nem tévedek.

J. T.: Milyen messzire vannak ezek maguktól?

A. K.: Nem tudom pontosan, olyan százharminc-százötven kilométer lehet. Én most Rakkában vagyok, az Szíria északi részén fekszik.

J. T.: Kijönne értünk?

A. K.: Gondolom, én mindenképpen ott lennék mint német nyelvű, és még néhányan tőlünk. Személyesen megyünk el magáért.

J. T.: És a biztonság?Elmegyek oda, talán mégis találjuk egymást, aztán valaki egyszer csak azt mondja, ez az ember ellenség, már sokszor bírálta nyilvánosan az IS-t. Mi a garancia, hogy nem fordul elő ilyesmi?

A. K.: Nem tudom, hány muszlim ismerőse van és mennyire ismeri az iszlám törvényhozást. A keresztények, akik itt élnek Rakkában, ők ezt a védelmi adót fizetik, nem tudom, hogy mondják németül. Arabul dzsizja. A mai aranyárfolyamon számolva évente kb. 630 dollár. Ez a gazdagokra vonatkozik, a

szegények csak a felét fizetik. Ezért cserébe védelem alatt állnak, egyetlen muszlim sem támadhat rájuk. Aki mégis megteszi, azt iszlám bíróság elé állítják és halálra ítélik. A Súra Tanács - nem tudom, mond-e ez magának valamit -, szóval a tanács, amelyik közvetlenül a kalifa alatt áll, a szavát adja a maga biztonságára. Ha mégis történne valami (*mosolyog*), hát nem jött össze. De az elkövetőt megbüntetik, az száz százalék.

J. T.: Igen, de nekem az már nem sokat használ.

A. K.: Én azt tudom garantálni a mi részünkről, hogy nem éri itt támadás. Persze végső soron magán múlik, hisz-e nekem vagy nem, de ennél többet nem kínálhatok.

J. T.: Valószínűleg egy újságíróval együtt mennék, aki szintén szeretne valami garanciát, mondjuk az emírjük vagy kalifájuk írásos igazolását valami olyan szöveggel, hogy „Ezennel meghívom magát, és jótállok a biztonságáért és vendégszerető fogadtatásáért”. Ha lenne ilyen, akkor már az emír szavahihetősége lenne a tét. Két sor elég lenne.

A. K.: Oké.

J. T.: Ha az emir ezt írásba adja, akkor már ő felel a biztonságunkért. Az ő szavára már mernék hagyatkozni. Ezután neki sem jönne jól, ha történne velem valami. Onnantól senki nem adna hitelt a szavának.

A. K.: Igen, természetesen. Azt hiszem, magának az jelenti elsősorban a garanciát, hogy ha valami baja esik, azt a nyilvánosság elé viheti, benne lesz a német sajtóban, meg máshol is. Elsősorban nekünk jelent kockázatot, ha magának baja esik, eltalálja egy rakéta vagy jön egy légi támadás, mert akkor mi nézünk ki rosszul. Minket nem érdekel, mit mond rólunk a sajtó, de sajnos sok muszlim ellenünk fordulna. Ezt semmiképpen nem akarjuk.

J. T.: Ha kijárná nekem az emír garanciáját, amelyben kimondja,

hogy „Ez az ember vendégünk egy hétre, és szavatolom a biztonságát”, nekem az elég lenne.

A. K.: Azt hiszem, ez nem lesz gond. Elkészítjük a levelet. Aláíratjuk, lepecsételtetjük. Nálunk ez úgy működik, hogy minden tartománynak megvan a saját pecsétje és a saját aláírója. El lehet intézni.

J. T.: Én al-Bagdadira gondoltam, amikor az emírről beszéltem.

A. K.: Nem szükséges olyan messzire menni. A felettesem teljhatalommal bír a saját területünkön, az emír nem foglalkozik személyesen ilyen ügyekkel.

J. T.: Ez gond, mert én még szeretnék élni egy ideig. Gondolja át, hogyan kaphatnék garanciát magától az emírtől. Van még egy kis ideje? Szeretnék feltenni magának néhány kérdést, megbeszélni magával néhány dolgot.

A. K.: Ráérek.

J. T.: Meglátjuk, meddig jutunk el. Hány éves?

A. K.: Harmincegy.

J. T.: Milyen személyes indíttatásból ment Szíriába?

A. K.: Az én személyes utam hosszú volt idáig. Nem közvetlenül Németországból jöttem ide, előtte más arab országokban voltam, csak később jöttem Szíriába.

J. T.: Mióta van ott?

A. K.: Hm. Milyen évet is írunk most? 2014-et?

J. T.: Igen. Körülbelül.

A. K.: Akkor 2013 elején érkeztem.

J. T.: Törökországon át?

A. K.: Igen. Nagyrészt Aleppó és Idlib térségében voltam, nagyon közel a török határhoz.

J. T.: Melyik szervezettel?

A. K.: A Dzsabat an-Nuszrával. Akkoriban Szíriában még nem

volt IS.

J. T.: Mi volt a motivációja? Aszadot akarta megdönteni? Egy kalifátus felépítésében akart segédkezni? Vallási indítékai voltak?

A. K.: Ezt nem olyan egyszerű elmagyarázni. Szíriának megvannak a maga előnyei más országokhoz képest. Sok próféciaiban történik említés Levantéről, Szíriáról, Palesztináról, Irak egyes részeiről, Törökország egyes részeiről, Jordániáról, Szaúd-Arábiáról. Amikor kitört itt a háború, az ember tulajdonképpen élt a lehetőséggel, és csatlakozott. Mert ez a vidék történelmi és próféciai jelentőséggel bír a muszlimok számára.

J. T.: De mi vezérelte konkrétan magát? Egy különösen tiszta iszlámban akart élni, vagy egy diktatúrának akart véget vetni? Mi volt a legfőbb mozgatórugója?

A. K.: A legfontosabb, legalábbis ma a legfontosabb, hogy egy iszlám államot alapítsunk. Amikor idejöttünk, egy iszlám állam még inkább volt elmélet, mint valós lehetőség. Először arról volt szó, hogy muszlimoknak jöttünk segíteni, felszabadítani őket Bassár el-Aszad diktatúrája alól. Szíriába egyébként is sokkal könnyebb bejutni, mint más országokba. Ha az ember manapság Afganisztánba akar menni, hogy harcoljon az amerikaiak ellen, talán még Németországból sem jutna ki. De Szíriában sok az európai és más nyugati bevándorló. Ezrek vannak itt. Mert ide sokkal egyszerűbb eljutni, mint Afganisztánba. Az itteni élet is sokkal közelebb áll az európaihoz, mint az afganisztáni körülmények, és ez mindjárt egyszerűbbé is teszi a dolgokat itt. Afganisztánba eljutni nagyon nehéz.

J. T.: Németországon belül honnan származik?

A. K.: A Ruhr-vidékről. Egy ideig önálló vállalkozó voltam, aztán azt 2008-ban befejeztem. Azóta hogy úgy mondjam, úton vagyok.

J. T.: Önálló volt? Mivel foglalkozott?

A. K.: Szoftver- és hardverterjesztéssel.

J. T.: *Az arab vagy az iszlám világban melyik kormányzatot találja megfelelőnek?*

A. K.: Egyiket sem. (nevet)

J. T.: *Egyiket sem?*

A. K.: Abszolút.

J. T.: *Szaúd-Arábiát sem?*

A. K.: Nem, határozottan nem.

J. T.: *De az IS-t arab országok finanszírozták, vagy tévedek?*

A. K.: Ez propaganda, hogy lebecsüljék a Daula Iszlámija² erejét. Az IS soha nem kapott anyagi segítséget külföldről. Talán volt néhány magánadományozó, akik küldtek tízezer vagy talán százezer dollárt, de azt maga is tudja, hogy százezer dollárból nem lehet háborúzni. Még egymillióból sem. Az anyagi fedezet legnagyobb része zsákmányból származik.

J. T.: *A háború idején hatszor jártam Szíriában. Találkoztam lázadókkal, az FSA embereivel és a Dzsabat an-Nuszra képviselőivel is, akikkel maga is együtt harcolt korábban. Az FSA emberei azt állították, hogy amerikaiaktól és az emirátusokból érkezik a pénzük.*

A. K.: Igen, ez köztudott. A Dzsabat an-Nuszrát eredetileg az iraki IS küldte Szíriába, bár ezt Nyugaton alig tudja valaki. A vezérüket, Abu Mohamed el-Tulanit azért küldték ide, hogy az Iszlám Államot képviselje Szíriában. Csakhogy ő pénzeket kezdett elfogadni külföldről, és ezzel elárulta a közös célunkat. A Dzsabat an-Nuszra aztán teljesen le is vált az Iszlám Államról, és egy ideig a Szabad Szír Hadsereggel is összeállt, hogy együtt harcoljanak az Iszlám Állam ellen. Mert a külföldi pénzelőik, legyenek akár arab országok, vagy Amerika, vagy európai államok, így akarták.

---

² Az IS arab megjelölése.

J. T.: Ki finanszírozza a Dzsabat an-Nuszrát? Szaúd-Arábia vagy Amerika?

A. K.: Hivatalosan egyik sem, nem hivatalosan mindketten. Végül is mindegy. Szaúd-Arábia csak akkor finanszíroz valakit, ha Amerika megengedi neki, például így pénzelik az úgynevezett Iszlám Frontot.

J. T.: Ilyen erős befolyással bír az Egyesült Államok Szaúd-Arábiára?

A. K.: Kimondottan. Nem titok ez.

J. T.: Hány embere van az „Iszlám Államnak” Szíriában és Irakban? Csak hogy legalább nagy vonalakban tisztában legyek a helyzettel.

A. K.: Nehéz megmondani. Megkérdeztem néhány vezetőt, de ők is csak becsülni tudnak.

J. T.: Mennyire becsülik a számukat?

A. K.: A felettesem, aki gyakran jár Irakban, azt mondta néhány napja, hogy az utóbbi hetekben és hónapokban csak Irakban megtízszereződött a harcosaink száma. Én olyan tizenöt- és húszezer körülire becsülném őket.

J. T.: Irakban.

A. K.: Nem, Szíriában és Irakban együtt. Ami az igazgatási részt illeti, a bírakat, a közigazgatásban ülőket, a rendőröket, a sariarendőrséget és hasonlókat, ők is nagyjából ugyanennyien vannak.

J. T.: Milyen erős a szunnita törzsek, a Baaszisták és más olyan csoportok szerepe, amelyekkel az IS állítólag szövetségi kapcsolatban áll Irakban? A hírek szerint vállvetve harcolnak együtt. Ők ugyanolyan erősek, mint az IS? A szunniták azt állítják, ők sokkal többen vannak. Azt mondják, úgy húszezer harcosuk van, maga viszont azt mondja, sokkal kevesebb.

A. K.: Az, hogy vállvetve harcoltak volna, nem igaz. 2014 januárja, tehát ez év eleje óta nem állunk többé koalícióban semmilyen más csoporttal. Az Iszlám Állam már egyetlen csoporttal sem szövetkezik, hacsak a csoport nem olvad bele teljesen az Iszlám Államba, nem bocsátja az IS rendelkezésére az embereit és a fegyvereit, és nem fogadja el a parancsnokságunkat. Másképpen már nem tűrünk meg szövetségeseiket.

J. T.: Szíriában is így van?

A. K.: Szíriában is.

J. T.: Becslése szerint hány német harcolhat az IS-ben, és egyáltalán, hány német harcolhat ma összesen Szíriában? Csak becslés szintjén. Németországban háromszázról beszélnek.

A. K.: Nem erősíthetem meg, hogy valóban háromszázan vannak-e. Ha ötszázat vagy ezret mondott volna, arra sem tudnék mit felelni. Mindenesetre azt hiszem, akik itt vannak németek, azoknak a kilencven százaléka az Iszlám Államhoz csatlakozott, a maradék megoszlik a Dzsabat an-Nuszra, az Iszlám Front és az Ahrár as-Sám között.

J. T.: De a nagyságrend nem téves?

A. K.: Szerintem a német kormánynak pontosabb adatai vannak, mint nekünk.

J. T.: Vissza akar jönni egyszer még Németországba?

A. K.: Semmiképpen sem. (nevet)

J. T.: Mit gondol az „Iszlám Állam” többi német tagjáról? Van közöttük, aki visszatérne Németországba, vagy mindannyian maradni akarnak?

A. K.: Iszlám szempontból, úgy gondolom, senki nem akar visszamenni. Olyan viszont előfordulhat talán, hogy valaki megsebesül, vagy elkapja a honvágnak nevezett érzés, vagy viszont akarja látni a feleségét, a gyerekeit. Ezek más tényezők.

Ezért aztán előfordulhat, hogy egyikük-másikuk visszamegy. Januárban, a harcok idején voltak néhányan, akik hazamentek. Németek, belgák, de még arabok is.

J. T: Németországban az ügyészség várja őket, hiszen a külföldi terrrorszervezetben való részvétel is bűncselekmény. Büntetendő, méghozzá magas büntetési tételekkel. Ez nem éppen hazahívó körülmény...

A. K.: Valóban nem. De gondolom, arról is hallott, hogy Afganisztánból sokan hazamentek, a legkülönbélebb okokból. Sokukat elítéltek, három, négy, öt évre, talán többre is. De az ember számol ezzel, bármilyen okból választja is a visszatérést.

J. T: Németországban erős a félelem, hogy a hazatérő német dzsihádisták merényleteket készítenek elő itthon is. Többször beszéltem emberekkel, akik jelenleg muszlim országokban harcolnak. Ők azt mondták erre, „de hiszen Németországgal nem állunk harcban. Mi Szíriában harcolunk az ottani kormány ellen és nem a német kormány ellen”. Mi a véleménye, félnie kell Németországnak a visszatérőktől?

A. K.: Nehéz erre válaszolni. Iszlám szempontból nézve Németország az iszlám ellensége, az iszlám ellen harcol.

J. T: Maga talán így látja, de az iszlám világ többsége nem.

A. K.: Mindenki ismeri az Izraellel kapcsolatos német külpolitikát, vagy hogy mi az álláspontjuk Afganisztánnal. Mindenki tudja, hogyan gyilkolják a muszlimokat Afganisztánban és más országokban, és a fegyverszállítás is köztudott. Azokat a fegyvereket muszlimok ellen vetik be. Beszéltünk az előbb Szaúd-Arábiáról. Tudjuk, hogy Szaúd-Arábiában részben Németország képi ki a katonákat és a titkosszolgálatokat, és hogy fegyvereket szállítanak nekik. Idetartozik az is, maga is biztosan látta, hogy Angela Merkel személyesen dicsérte meg és tüntette ki

Kurt Westergaardot ³ a Mohamed-karikatúráiért. A saría jogszabályai alapján egy ilyen személyt halálbüntetéssel kell sújtani. Ezáltal a maguk kormánya az iszlám ellenségeként lép fel.

J. T.: De nem a német lakosság.

A. K.: Nincs különbségtétel. Különösen, ha figyelembe vesszük a német demokrácia rendszerét. A kormányt a lakosság választja, és ha megválasztotta, valószínűleg egyetért a tevékenységével, legalábbis részben. Elég megnézni a közvélemény-kutatásokat. Vagy az internetes fórumokat meg a hírportálokat, világosan látszik, hogy a lakosság nagy része egyetért az iszlám elleni harccal. Az úgynevezett terrorizmus elleni harccal. Németország ezáltal ellenséggé és célponttá teszi magát.

J. T.: Az egy dolog, hogy maga bírálja Németország kormányát. Ezt magam is megteszem néha. De maga az egész országot ellenségnek látja. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy akik visszatérnek, Németországban is harcolni fognak, merényleteket fognak elkövetni? Kell-e aggódnia Németországnak, ha IS-harcosok térnek vissza? Kell-e tartani itt is merényletektől?

A. K.: Pillanatnyilag ez kifejezetten ellentétes lenne a politikánkkal. A mi politikánk pillanatnyilag az, hogy aki minket békén hagy, azt mi is békén hagyjuk. Ha azonban egyszer az államunk elér majd egészen Németországig, ha majd közös határunk lesz, akkor az ottani emberek ellen is harcolni fogunk. De hogy mostanában legyenek ott merényletek és hasonló dolgok, arról nincs szó. Jelenleg legalábbis...

J. T.: Maga tehát nem hiszi, hogy a visszatérők merényleteket követnének el.

A. K.: Talán látta, ami Franciaországban történt. A belgát, vagy

---

³ Dán grafikus, a Jyllands-Posten című dán lapban 2005-ben nyilvánosságra hozott Mohamed-karikatúrák rajzolója.

fordítva, a franciát, aki Belgiumban követett el merényletet, vagy talán egy belga csinálta Franciaországban, már nem tudom pontosan, elfelejtettem a részleteket, de volt az az ember, aki be ment abba a zsidó múzeumba, és a Kalasnyikovjával több embert megölt. Ez az ember nem parancsra cselekedett. Ez tény. Ez a saját döntése volt. Ilyesmi megtörténhet, ez lehetséges. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy ilyesmi soha nem történhet meg.

J. T.: Mit szól a kalifa egy ilyen merényletkez?

A. K.: Mint mondtam, jelenleg nem ez az Iszlám Állam politikája. Mit mondhat az ember az ilyen dolgokra? Ami történt, megtörtént.

J. T.: Milyen nagyságúnak képzelik el az „Iszlám Államot”? Mekkora terjeszkedik majd?

A. K.: Mohamed próféta kijelentéseiből tudjuk, hogy az iszlám egy napon az egész világot uralni fogja. Ez bekövetkezik, ez a hitünk része, és ennek megfelelően csak azt mondhatom: az Iszlám Állam az egész világot uralni fogja.

J. T.: De a Korán azt is mondja, hogy senkit nem szabad hitre kényszeríteni, hogy a keresztények, a zsidók megtarthassák a vallásukat. Már Mohamed alatt is megtarthatták.

A. K.: Ez természetesen így is van. Talán értesül róla, hogy Rakkában gyakorlatilag békemegállapodás van érvényben közöttünk és a keresztények között. Már beszéltünk róla, hogy a rakkai keresztények megfizetik a dzsizját, a védelmi adót. Megvan minden joguk, biztonságban imádkozhatnak, megtarthassák az istentiszteleteiket és így tovább. Moszulban ezt nem fogadták el a keresztények. Három hetet kaptak, hogy találkozzanak az Iszlám Állam embereivel, és megegyezésre jussanak ezekről a kérdésekről. Nem került rá sor. Akkor kaptak a keresztények még három napot, hogy vagy elfogadják a dzsizja fizetését, vagy

elhagyják a várost, és ha egyiket sem teszik, akkor megölik őket.

J. T.: Maga szerint ez jó így?

A. K.: Kimondottan. Különbön nem lennék itt, nem élnék az Iszlám Államban. Ez így törvényes. Ez az iszlám joga. Németország is megmondja a muszlimoknak, mit tegyenek, és mit ne. Mi is így teszünk a keresztényekkel.

J. T.: De ez teljes tévedés. A Németországban élő muszlimok - minden szombaton együtt futballozom néhányukkal - arra a pártra szavaznak, amelyekre csak akarnak. Lehetnek kormánypártiak és lehetnek ellenzékiek. A lakosság legnagyobb része például ellenzi az afganisztáni háborút. A muszlimok nem kötelesek támogatni a kormányt.

A. K.: Ez nem egészen így van. Bizonyíték rá több mecset bezárása, amelyek nem tetszettek a német hatóságoknak. Ez bizonyítja, hogy a németországi muszlimok úgynevezett vallásszabadsága közönséges mese habbal.

J. T.: Münchenben, ahol élek, éppen most építenek egy új mecsetet.

A. K.: Ön mecsetnek nevezi. Mi az iszlámban nem nevezzük mecsetnek. Ha felüti a Korán 9. szúráját, olvashat azokról a mecsetekről, amelyekben az iszlámnak tudatosan ártani akaró emberek gyülekeznek. A legtöbb mecset ilyen ma Németországban. Amit ott hirdetnek, az nem az iszlám, hanem valami más. A saját személyes hittételeik, vegyítve a demokrácia alapszabályaival és más vallások, mint például a kereszténység tanaival. Más ideológiákat kevernek bele, aztán az embereket félrevezetve iszlámként adják el a tanításukat.

J. T.: Az álláspontját, amelyet ezekben a kérdésekben elfoglal, nem igazán tudom értelmezni. Szalafistának tartja magát? Vagy vahhábitának?

A. K.: Éppen ez a baj, ezek a fogalmak. Szalafista, vahhábita, ezek olyan fogalmak, amelyeknek semmi közük a valláshoz. De ha úgy teszi fel a kérdést, hogy Mohamedet és az ő tanításait követem-e, amelyeket életében képviselt, akkor igen, akkor szalafista vagyok. Ilyen értelemben igen, határozottan.

J. T.: Az előbb azt mondta, egyik országot sem tartja jónak, Szaúd-Arábiát sem. Csakhogy Szaúd-Arábia minden erejével támogatja a szalafizmust és a vahabizmust.

A. K.: Ez csak felületes szemlélőnek tűnhet így. Szaúd-Arábiában ugyanolyan erkölcsi romlottság uralkodik, mint más országokban. A sariát csak azokra az emberekre alkalmazzák, akik nem tartoznak a királyi házhoz és nem töltenek be befolyásos posztokat. A kisemberekre.

J. T.: Létezik olyan ország, amely legalább kismértékben hasonlít a maga elképzeléseihez egy iszlám államról? Nincs egyetlen iszlám ország sem, amelyre azt tudná mondani, nem rossz, ami ott folyik?

A. K.: Határozottan nincs egysem. Nincs egyetlen iszlám ország sem, amely akárcsak megközelítőleg is beépítette volna a rendjébe a sariát, és a szerint élne.

J. T.: Ha az egész világ meghódítására törekednek, egy napon muszlim országokat is meg kell majd támadniuk.

A. K.: Pontosan így is fog történni.

J. T.: Ha komolyan gondolja, hogy az „Iszlám Állam” egy napon az egész világot uralni fogja, már csak földrajzi okokból is iszlám országok ellen kell fordulnia először.

A. K.: A következő megtámadott ország minden valószínűség szerint Szaúd-Arábia vagy Jordánia lesz, aztán majd megyünk tovább.

J. T.: Ennek aztán örülni fog Szaúd-Arábia...

A. K.: Nem hinném.

J. T.: Sok ellenségük lesz, ha nyíltan ilyen terveket hirdetnek. A világ nem fogja ezt tétlenül nézni. A szíriai kormányzat tulajdonképpen miért nem támadja erősebben az ellenségeit? Vannak repülőgépeik, sokkal keményebb támadást is intézhetnének Rakka ellen.

A. K.: Biztosan követte az eseményeket: mi voltunk azok, akik elkezdtünk erősebb támadásokat intézni Aszad állásai ellen. Miután visszavertünk más csoportokat, mint például az Iszlám Frontot, egy kis levegőhöz jutottunk, és megtámadtuk a rakkai katonai bázist. Két nap alatt elfoglaltuk. Persze most az ellencsapások is hevesebbek, tény, hogy Aszad most több rakétát és több repülőt küld ellenünk. Csak az utóbbi két napban négy Scud rakétát lőttek ki ránk, de egyetlen fontos célpontot sem találtak el.

J. T.: Aszad küldhet még több repülőt...

A. K.: Mindennap jönnek a repülő, nincs ebben semmi újdonság. Mindennap jönnek, és bombáznak valamit, de nagyon csekély a találati arányuk. A repülő kiküldése ráadásul anyagi kérdés is, ez több kormányzatnak is nagy gond. Nagyon sokba kerül ez a felhajtás. Háborúzni drága, ez már Amerikában is látszott. Az afganisztáni és az iraki háború még Amerikát is majdnem csődbe juttatta, legalábbis anyagilag. Alig maradt pénzük a saját országukra, és az államadósságuk hatalmasra nőtt.

J. T.: A múlt héten Gázában töltöttem négy napot. Az izraeli bombázórepülő ott nagyon pontosan eltalálták a célok nagy részét. Sajnos többnyire civileket.

A. K.: Az izraelieknek van pénzük. A szíriai polgárháború lassan három éve tart, és milliárdokba kerül a szír kormánynak. Egy ilyen háborút nem lehet sokáig bírni.

J. T.: Nem úgy, mint maguknál? Maguknak sok pénzük van. Azt

olvastam, az IS hatalmas zsákmányra tett szert Irakban. Több mint egymilliárd dollár értékűre. Igaz ez?

A. K.: Igen.

J. T: Visszatérnék még egy percre Németországra. Magának személy szerint mit jelent Németország? Ha a német futballválogatott játszik, érdekli magát?

A. K.: Egyáltalán nem. Régen sem érdekelt.

J. T: Amikor még Németországban élt, nem voltak dolgok, amelyeket szeretett itt? Dolgok, amelyeknek örült, és amelyek csak itt vannak meg?

A. K.: Nehéz erre válaszolni. A tájait tekintve Németország természetesen jobban tetszik, mint a legtöbb arab állam a sivatagaival és a forróságával. De vannak dolgok, amelyek egy muszlim számára ennél sokkal fontosabbak.

J. T: Németországban melyik pártra szavazott?

A. K.: Soha nem mentem el szavazni. Amikor még nem voltam muszlim, akkor sem.

J. T: Mi a véleménye Merkelről?

A. K.: A próféta azt mondta, tönkremegy az az ország, amelynek a vezetését egy nő veszi át. Ha az ember ismeri Merkelt és a politikai pályafutását, látja, hogy semmi más nincs a politikája mögött, mint a saját érdekei. Elsősorban a hatalom megszerzése és megtartása.

J. T: Ellent kell hogy mondjak. A magam részéről kifejezetten rátermettnek tartom Merkelt. De váltsunk témát: mi volt a legszebb fiatalkori élménye Németországban?

A. K.: Nem tudom, mit válaszoljak. Természetesen sok dolog van, amit az ember szívesen csinál fiatal korában, és ami az iszlámmal is összeegyeztethető. De itt nálunk is megvannak a szép élmények, amelyekből nem akar kimaradni az ember, még ha

sokak számára nehéz is ezt felfogni.

J. T.: Magához mint muszlimhoz hogyan viszonyultak Németországban? Jól vagy rosszul bántak magával? Diszkriminálták, vagy nem?

A. K.: Kimondottan diszkrimináltak. 2003-ban tértem át az iszlámra. Nem sokkal később elkezdtem egy kereskedelmi képzést egy nagyvállalatnál. Sok iszlám kötelezettségemet, mint például a pénteki ima, ott nem teljesíthettem. Ez természetesen diszkrimináció. Az embernek megvannak a kötelezettségei az iszlám szabályai szerint, de nem teljesítheti őket. Még akkor sem, ha megpróbált megegyezésre jutni erről a főnökével. Nem én vagyok az egyetlen, aki így járt.

J. T.: Nekem van egy muszlim munkatársam, aki naponta ötször imádkozik. Senkinek nem jutna eszébe megakadályozni, de nem is hagyná.

A. K.: Most a németek többségéről van szó, és ők tiltják az ilyen dolgokat. Németország mindenkinek demokráciáról és szabadságról papol, hogy mindenki azt tehet, amit akar, és hogy az emberi méltóság sérthetetlen. Törvényeket hoztak a vallásszabadságról és így tovább. Ugyanakkor vannak tanárnők, akik fejkendőt akarnak viselni, még csak nem is olyat, ami az iszlámnak teljesen megfelelne, és mégis megtiltják nekik. Hogyan kérdezheti egyáltalán, hogy diszkriminálnak-e, vagy nem?

J. T.: Ön milyen vallású volt, mielőtt áttért a muszlim hitre?

A. K.: Keresztény voltam, protestáns, de mint a legtöbb németnek, nekem sem volt igazán sok közöm a valláshoz.

J. T.: A szülei hová valók? Iszlám országokból jöttek, vagy németek?

A. K.: Mindkét szülőm német. Németek voltak a nagyszüleim és a dédszüleim is.

J. T.: Miért tért át az iszlámra? Mi volt az az élmény, amely az áttérésre indította?

A. K.: Több éven át tartó folyamat volt, amíg végre eljutottam oda, hogy muszlim leszek. Foglalkoztam az iszlámmal.

J. T.: Mit tart jobbnak az iszlámban, mint a kereszténységben?

A. K.: Hosszú a lista.

J. T.: De a vallások hasonlítanak egymásra.

A. K.: Igen.

J. T.: Allah nem ugyanaz az Isten, akiben a keresztények is hisznek? Hiszen csak egyetlen Isten létezik.

A. K.: Igen és nem. A keresztények elképzelése Istenről, a Szentháromság, a hármasság ellentmond az egyistenhitnek. Számomra ez volt az egyik döntő ok, ami alapján felismertem, hogy az iszlám helyesebb, mint a kereszténység.

J. T.: A legtöbb zsidó is csak egyetlen Istenben hisz.

A. K.: Órák hosszat lehetne beszélgetni erről a kérdésről, a különbségekről és arról, hogy mi a hamis a többi vallásban. De a legerősebb bizonyíték számomra az iszlám helyes voltáról az, hogy a zsidó Tóra a maga eredeti formájában már nincs meg. A Korán viszont ugyanabban a formában létezik ma is, ahogyan hozzánk küldetett. Ha az ember tudni akarja, mit vár tőle Isten, először is szüksége van egy vezérfonalra, amely bemutatja, mit vár Isten az emberektől. Ha ezt a vezérfonalat meghamisították, vagy már nem az eredeti, akkor az rossz.

J. T.: Én többször elolvastam a Koránt. Érdeklődtem iránta, és nyereségnek érzem, hogy ismerem. Ott azonban az szerepel: ha valaki megöl egy embert, ugyanolyan, mint ha az egész emberiséget ölte volna meg. Ha pedig megment egy embert, az egész emberiséget mentette meg. Láttam az „Iszlám Állam” egyik videóját. Abban csak öltek. Maga is ismeri, egy hónappal ezelőtt tették közzé. Megy egy

autó az autópályán, és ahányszor csak megelőzi egy másik autó, a vezető lehajtja az ablakot, elővesz egy géppisztolyt és addig lövi a másikat, amíg minden utasa meghal. Maga szerint ez az iszlám?

A. K.: Akiket lelőttek azokban az autókban, mindannyian az iraki Málíki-rezsim hadseregéhez tartoztak, így nem egészen ártatlanok. Nem ártatlanok muszlimok megölésében, nem ártatlanok abban, hogy harcoltak az Iszlám Állam ellen, nem ártatlanok abban, hogy elárulták a vallást mint egészet, és nem ártatlanok abban, hogy szörnyű bűnöket követtek el Irakban a szunniták ellen. Ha így nézzük, a jogos büntetésük érte utol őket. Nem úgy van, hogy az Iszlám Állam odamegy valahová, és a déli nap alatt csak úgy lelő egy embert, aki soha nem harcolt az IS ellen, és semmit nem is követett el az iszlám ellen.

J. T: De azok, akik a lövéseket leadták, tudták, kik ülnek a többi autóban?

A. K.: Természetesen tudták. Ezek tervezett támadások voltak.

J. T: Rendkívül kegyetlen támadások. Sokat olvastam Mohamedről, és a Korán Istene soha nem volt olyan kegyetlen, mint az IS. Soha nem volt ilyen brutális. Én mindig emberséges vallásként tekintettem az iszlámra. Több mint ötven éve járom a világot, és még sehol nem tapasztaltam olyan sok emberséget és felebaráti szeretetet, mint a muszlim világban.

A. K.: Nem úgy van, hogy az IS nem hagy választást az embereknek. Talán figyelemmel kísérte, amikor januárban más csoportok ellenünk kezdtek harcolni Szíriában. Al-Bagdadi akkor egy hangüzenetet intézett az ellenfeleinkhez. Azt mondta, tegyék le a fegyvert. Elfogadjuk a megbánásokat, átállhattok hozzánk, békén hagyunk benneteket, nem harcolunk ellenetek, és így tovább. Ellenben ha folytatjátok a támadásokat, rákényszerülünk, hogy csapatokat vonjunk ki más frontokról, és

ellenetek küldjük őket. Akkor pedig Allah engedelmével megsemmisítünk benneteket. Az ellenség az üzenet dacára is tovább harcolt ellenünk, hát mi is erővel válaszoltunk. Teljesen kiszorítottuk őket a területeinkről, és elvettük minden fegyverüket. Milliós hadizsákmányra tettünk szert: fegyverekre, pénzre, olaj- és gázmezőkre, amelyeket addig ők felügyeltek. Emberek százai, ha nem ezrei haltak meg. De nem mondhatták, hogy nem volt választásuk.

J. T.: A maga véleménye szerint megengedett civileket gyilkolni? Az IS civileket is megöl?

A. K.: Nem, határozottan nem. Mindenki, aki ezt állítja, hazudik.

J. T.: Erre még visszatérnék. Most vissza az alapokhoz! Maga szerint hol van a hiba a nyugati médiában? A maguk szemszögéből nézve mik a fő hazugságok?

A. K.: Mondok egy példát, néhány napja tudósított róla a sajtó. Azt állították, hogy az IS elrendelte a nők kötelező körülméletését.

J. T.: De ezt nagyon gyorsan visszavonták mint téves jelentést. Egy emberi jogi megbízott fordított le valamit hibásan, vagy pletykákra hagyatkozott. Most őt is hevesen bírálják.

A. K.: Nem sokkal korábban ugyanez történt. Azt állították, hogy Moszulban a nőket erőszakkal feleségül adják az IS katonáihoz. Ostobaság. Más hírek azt állították, hogy kizárunk az iszlámból és azonnal legyilkolunk mindenkit, aki valamilyen bűnt követett el, vagy hibázott valamiben. Ez figyelhető meg napról napra. Jöjjön el Rakkába, és győződjön meg róla a saját szemével, hogy ezekből semmi nem igaz. Ha ilyen mérce szerint járnánk el, az egész szír népet ki kellene irtanunk. Mindegyikük dohányzik, mindegyikük egy sor olyan dolgot művel, ami nem felel meg az iszlámnak, és mégsem gyilkolunk meg senkit. Kivéve azt az egy

esetet, ha iszlám ítélet szabja ki a halálbüntetést.

J. T.: Mi a véleménye a síitákról?

A. K.: Az iszlám vélemény szerint a síiták szakadárok. Hitehagyottak. Az elszakadásuk az iszlámtól a halálos ítéletüket jelenti.

J. T.: Mit jelent ez konkrétan?

A. K.: A síiták előtt két lehetőség áll: vagy megbánást tanúsítanak, és önként visszatérnek az igaz iszlámba, vagy meghalnak.

J. T.: E szerint ha nyolcvanmillió iráni, iraki, szír síita nem tanúsít megbánást és nem áll be önként a szunniták közé, mindannyiukat megölik?

A. K.: Igen, pontosan.

J. T.: Nyolcvanmillió embert?

A. K.: Ha így kell lennie. *(nevet)* Gondolom, ez most elég, hogy is mondjam, meredeken hangzik...

J. T.: Csakugyan meredeken hangzik.

A. K.: Az IS a síitákkal szemben is megpróbált más politikát folytatni. 2006-ban, amikor az IS először vont a felügyelete alá területeket az iraki Anbárban és Fallúdzsában. Akkor megpróbálták a síitákat kiutasítani a városokból. Azt mondták nekik: keressetek magatoknak egy másik helyet, akkor ott tovább élhettek. Nyíltan kimondva: elűzték őket. Sajnos ez a stratégia nem bizonyult helyesnek, mert akit elűznek, mindig erővel és harccal próbál visszatérni. Mint ahogy meg is történt. Amit sokan nem látnak vagy elhallgatnak: az iraki és iráni síiták súlyos bűnöket követtek el a szunniták ellen. Meg kell nézni, mit műveltek Aszad alatt Szíriában: embereket, kisbabákat, gyerekeket fejeztek le és nyúztak meg, nőket erőszakoltak meg. Ehhez képest mi általában nagyon egyszerűen végzünk a síitákkal és az

alavitákkal: elkapjuk és agyonlőjük őket. (nevet)

J. T.: Maga mindent elhisz, amit az iráni, a szíriai és az iraki kormányról mondanak? Nem lehet, hogy abban is sok a kitaláció és a hazugság?

A. K.: Ami Iránt illeti, az atomprogramját meg hasonlókat, ahhoz nem tudok hozzászólni. De ami a muszlimok, a szunniták ellen elkövetett bűnökkel kapcsolatos, abból minden igaz. Tanúk ezrei, milliói bizonyítják.

J. T.: Mi a véleménye a Hezbollahról, Naszrallahról?

A. K.: Semmi, (nevet) Ő síita.

J. T.: Mi a véleménye a Hamászról?

A. K.: Még kevesebb. A Hamász nem más, mint a Hezbollah, egy demokratikus párt az iszlám köntösébe bújva. Ha az ember visszatekint húsz-harminc évre, akkor a Hamász még talán más volt, de manapság már semmit nem lehet várni tőlük. Kereken kimondva, a Gáza-övezetbeli testvéreink jelentése szerint a Hamász még nagyobb ellenségünk, mint az izraeliek.

J. T.: Azt mondta, az ISIS-nek jelenleg körülbelül tíz-húszezer harcosa van, így van?

A. K.: Igen, körülbelül.

J. T.: És azt mondja, hogy a keresztények és a zsidók kivételével, akiket éppen csak megtűrnének, mindenkinek hadat üzennek, aki nem követi a maguk iszlámértelmezését. Az egész világ tudja, milyen brutálisan lépnek fel az ellenfeleikkel. Nem gondolja, hogy az arab országok előbb-utóbb összefognak maguk ellen, és azt mondják, nem tűrjük ezt a húszezer embert, akik mindannyiunkat meg akarnak gyilkolni?

A. K.: Ez bekövetkezik, mi is így gondoljuk. Csakhogy nem félünk tőle. Néha nehéz elmagyarázni dolgokat. Ha három hónappal ezelőtt megkérdezett volna valakit, elérhet-e az IS olyan

sikereket, mint amelyeket elért az elmúlt hónapban Irakban és Szíriában, száz százalék, hogy az mondta volna, ez kizárt. A mi hitünk azonban Allah, és tudjuk, hogy minden tőle származik, és mindent ő vezérel. Ezért vagyunk teljesen biztosak benne, hogy véghezvisszük az ügyünket akár az egész világgal szemben is. A történelemből tudjuk, hogy a prófétára is sokszor támadtak túlerőben lévő és sokkal több fegyverrel bíró csapatok, ő mégis legyőzte őket. A történelem megismétli önmagát.

J. T.: Csakhogy Mohamed az irgalmasság prófétája volt. Meg tudott kegyelmezni az ellenfeleinek, maguk viszont nem ismernek kegyelmet.

A. K.: Nem igaz. Elmondom a legjobb példát: Moszul meghódítása után a Málíki-hadsereg négyezer-ötszáz katonáját fogtuk el. Ezerhétszázat kivégeztünk. A többieket...

J. T.: Miért végeztek ki ezerhétszáz síitát? Csak azért, mert síiták voltak?

A. K.: Nem, álljon csak meg, nem erről van szó. Normális esetben mindegyiküket kivégeztük volna. Az iszlám egyértelmű ítéletet mond az ilyen emberek felett, akik a kormány oldalán, az iszlám ellen harcoltak. Ez szakadárság, hűtlenség a hithez. De mivel szunniták voltak, és megesküdték, hogy soha többé nem tesznek ilyet, nem szövetkeznek az IS ellen, kegyelmet kaptak. Pedig könnyen megölhettük volna mindannyiukat. Ez is mutatja, hogy tovább vesszük a próféta irgalmát.

J. T.: Ezt maga irgalomnak nevezi?

A. K.: Igen, ezt én irgalomnak nevezem.

J. T.: Kapcsolatban áll még a szüleivel? Skype-on keresztül lehetséges tartani a kapcsolatot.

A. K.: Alkalmanként.

J. T.: Ők mit szólnak hozzá hogy ilyen kegyetlen harcos lett

magából?

A. K.: Tudják, hogy nem olyan ember vagyok, aki minden ok és igazságérzet nélkül más embereket öl.

J. T.: Maga megölt embereket?

A. K.: Erre nem felelhetek. *(nevet)* Lehetséges, *(nevet)*

J. T.: Nem lenne kifogása ellene, ha felkeresném a szüleit és beszélnék velük? Nagyon sok mindenben nem értek egyet magával, de szívesen beszélnék a szüleivel.

A. K.: Lehet.

J. T.: Lehetséges lenne interjút készíteni a kalifával is?

A. K.: Nem. Az teljességgel kizárt.

J. T.: De előbb-utóbb muszáj lesz egy interjút adnia.

A. K.: Beszéltem a felettesemmel és pillanatnyilag - és úgy gondolom, ez még néhány évig nem változik - semmiképpen nem ad interjút. Talán egyszer majd kilép a nyilvánosság elé valamilyen módon, például videót tesz közzé.

J. T.: Ő volt a mecsetben, ugye? Valóban ő volt az?

A. K.: Igen, ő volt. Maga a második riporter, vagy újságíró, akivel egyáltalán szóba állunk. Az első a Vice News volt. Ők az első nyugatiak. A Vice News embere is muszlim volt.

A beszélgetést szűk két héttel később, 2014. szeptember 21-én folytattuk.

J. T.: Senki a világon nem érti, miért vágja le az IS ártatlan emberek fejét. Ez perverz. Mi az oka, hogy ráadásul ilyen demonstratív módon be is mutatják? Miért nyilvánosan végzik ki ezeket az embereket? Ez hihetetlenül irgalmatlan és kegyetlen. Még az al-Kai-dánál is rettenetesebb. Mi okuk van erre? Nincs értelme kerülgetni a kérdést.

A. K.: Most az amerikaiakról vagy a britekről beszél? Vagy az Aszad-katonákról?

J. T.: Mindegyikükről. Beszéljünk először a két amerikairól.

A. K.: Valószínűleg maga is látta a videókat. Végso soron nem a mi döntésünk volt. Az országaik politikusai többször is megkapták a lehetőséget, hogy megvédjék és kivigyék innen az embereiket. Ők tudatosan nem éltek ezzel a lehetőséggel.

J. T.: Azt mondja, a maguk vezérfonala a Korán. Mint ahogy már korábban is mondtam magának, az én felfogásom szerint a Korán irgalmas. Hol áll olyan a Koránban, hogy ártatlan embereket meg szabad ölni? Ártatlanokat. James Foley például újságíró volt. Semmit nem vétett maguk ellen. A két újságíró nem volt az ellenségük.

A. K.: Magának nálam is jobban kell tudnia, hogy a sajtó, illetve az újságírók többnyire még a katonáknál is veszélyesebb ellenségek.

J. T.: A fő ok, amiért a világ nagy része most már elfogadja az amerikai bombázásokat, éppen ez a nyilvános kivégzés, ártatlan emberek nyilvános lefejezése. Tisztában vagyok vele, hogy a háborúban mindig vannak civil áldozatok, csakhogy őket nem célzottan gyilkolják meg. Maguk viszont célzottan, tudatosan, demonstratív módon civileket gyilkolnak. Ez teljesen maguk ellen fordította a közhangulatot. Senki nem fogad el ilyesmit.

A. K.: Lehetséges. Nem félünk az amerikaiak támadásától. Idő kérdése minden. Ha maguk nem jönnek ide hozzánk, majd mi megyünk magukhoz, és akkor összecsapunk, majd meglátják. Ha a dolgok mélyére nézünk, látszik, hogy az amerikaiaknak és a szövetségeseiknek nincs valódi tervük, nincs valódi stratégiájuk, nincs valódi elképzelésük, hogyan harcoljanak az IS ellen. Az, ami most történik, alapjában véve annak a következménye, ami az

Egyesült Államok 2003-as iraki háborújában történt. Amerika nem nyerte meg azt a háborút. Egyértelműen elvesztették. A síita kormányzat, amit hátrahagytak, instabil volt. Az ország szétesett. Mellékes kérdés, hogy a lefejezések, amit maga is bírál, szükségesek voltak-e, vagy elég lett volna egyszerűen egy pisztolygolyó. Az tény, hogy tudatosan provokáltunk. Meg akarjuk mutatni az amerikaiaknak.

J. T.: Az egész világ azt találgatja, miért fejeznek le ártatlan embereket. A Korán ezt nem engedi meg. És mi van a gyerekekkel? Hiszen gyerekeket is megöltek.

A. K.: Először bizonyítsák be, hogy gyerekeket is megöltünk.

J. T.: Láttam képeket egy kislányról, akinek levágták a fejét.

A. K.: Azok a képek a jazidiktól és a kurdoktól származnak. Nagyon jó a propagandamunkájuk. Ezek a képek hamisítványok. Az IS soha nem tenne közzé ilyen képeket gyerekekről.

J. T.: Visszatérnék az újságírókra. James Foley-t személyesen ismertem, együtt voltam vele Líbiában. A felkelés idején napokon át együtt ültünk a szállodánkban. Miért gondolja úgy az IS, hogy szabadon lemészárolhat újságírókat?

A. K.: Az összefüggéseket kell nézni. Nem akármilyen újságíróról van szó, hanem olyanokról, akik már korábban, Irakban is az Iszlám Állam ellen írtak cikkeket. A másik ember, Steven Sotloff, még a hadseregben is szolgált, ugyanúgy, ahogy a harmadik újságíró is. Nem egyszerű sajtómunkások voltak, akiknek nem tapadt vér a kezükhöz.

J. T.: Az Iszlám Állam ellen írtak... Jó tudni. Én is írtam az Iszlám Állam ellen. Nemrégiben egyébként az NGO tagjait is megölték. Én nem ítélek meg maguk felett, bár végtelenül megbotránkoztat és megdöbbsent, amit tesznek. Azért is mondom ezt magának, mert ezek a dolgok a közvéleményt is teljesen megváltoztatták magukkal

kapcsolatban.

A. K.: A közvélemény az mindig kiragad valamit, és rákattan. Alapvetően nem is érdekel bennünket. Az amerikaiak, ezt maga valószínűleg mindenki másnál jobban tudja, egyedül Irakban több mint egymillió gyereket gyilkoltak meg. Ártatlan gyerekeket. A hírhedt szankcióikkal és a háborújukkal. Ez bezzeg senkit nem érdekelt. Most meg néhány jazidi és három riporter miatt, akiket egyébként kivásárolhattak volna a kormányaik, mindjárt áll a bál. Más újságírók is voltak nálunk fogságban. A franciák kivásárolták a sajátjaikat. Nem tudom, erről értesült-e. Volt egy németünk is, őt a saját családja vásárolta ki, mert a német kormány fikarcnyit sem törődött vele. Több mint egymillió eurót fizetett érte a német család. Ezek a külföldi foglyok együtt voltak azokkal, akiket végül lefejeztünk. Obama azt mondta, az első légitámadások azt a célt szolgálták, hogy megvédjék az Erbilben tartózkodó amerikaiakat. Megadtuk Obamának is a lehetőséget, hogy megóvja a foglyul ejtett állampolgárait. Csakhogy őt ez a legkevésbé sem érdekelte. „Nem tárgyalunk terroristákkal” meg hasonló elvek miatt.

J. T.: Miért vették filmre a lefejezéseket?

A. K.: Hogy megmutassuk a világnak. Mit is mondtak azok az emberek, mielőtt lefejezték őket? Mit mondott a brit, a nevét elfelejtettem, valamilyen David, mit is mondott? „Személyesen téged teszek felelőssé, David Cameron”, ezt mondta. „Te vagy a felelős a halálomért.” Hogy miért? Mert a miniszterelnök kivásárolhatta volna őt. A brit államnak semmi erőfeszítésébe nem került volna, hogy tárgyalásba bocsátkozzon egy másik állammal. Az amerikaiaknak meg megmondtuk, hogy Aafia Sziddikit⁴ akar-

---

⁴ Az Egyesült Államokban terrorizmusért nyolcvanhat év szabadságvesztésre ítélt pakisztáni nő.

juk. Egy nőre cseréltünk volna ki egy férfi foglyot. Nem éltek vele.

J. T.: Elkábították előbb a nyilvánosan kivégzett embereket? Drogokat adtak nekik?

A. K.: Természetesen nem.

J. T.: Akkor hogyan lehetséges, hogy semmiféle reakciót nem mutattak a megölésük során?

A. K.: Mert elfogadták a halálukat. Az élete utolsó másodpercében minden ember tudja, hogy Allahhoz fog visszatérni.

J. T.: Erbílben azt hallottam kurd vezetőkől, hogy vannak olyan foglyaik, akik az IS oldalán harcoltak. Megkérdeztem tőlük, készek lennének-e fogolycserére. Maguknál kurd és jazidi foglyok is vannak, nők és férfiak egyaránt. Mondja meg nekem, lenne készség a maguk részéről a fogolycserére? Szívesen segítenék benne. Amikor nemrég azt kérdeztem magától, számítanunk kell-e merényletekre Németországban, nemmel válaszolt. Németország most fegyvert szállít a kurdoknak. Változtat ez az ISIS stratégiáján?

A. K.: Erre nem tudok válaszolni. Ez mások illetékességébe tartozik.

J. T.: De ki tudná deríteni?

A. K.: Nézze, ha egy ország, mint például Németország a korábbi passzivitása helyett elkezd aktívan részt venni az összecsapásokban, fegyvereket, hadi felszerelést és kiképzőket küld Irakba, vagy kurdokat visz Németországba kiképezni, akkor nem lehet csodálkozni, ha a mi politikánk is megváltozik.

J. T.: Németországra nagy nyomás nehezedik, ezt maga is tudja.

A. K.: Az embernek legyen ereje nemet mondani. Egyszerűen nemet mondani. Németországnak éppen elég saját baja van, a politikusainak lenne mivel törődniük ahelyett, hogy olyan

---

dolgokba avatkoznak, amelyekhez semmi közük nincs. Ha pedig a németek úgy gondolják, hogy a politikusaik lépjenek csak be a szövetségesek közé, akkor később egyék is meg, amit főztek.

J. T.: Németország megtagadta, hogy bombázásokban vegyen részt.

A. K.: Steinmeier akkor éppen ügyes volt.

J. T.: Ez volt Merkel politikája is.

A. K.: Ami az IS dolgát illeti, több embernek kellene Steinmeierre hallgatnia, még ha én személy szerint nem tartom is őt sokra. Akárcsak az egész német politikát.

J. T.: Mi volt helyes abban, amit Steinmeier mondott az IS-ről?

A. K.: Hogy nem lehet feltartóztatni minket. Amikor maga azt kérdezte tőlem, az IS az egész világgal szembe akar-e szállni, én igennel válaszoltam. Az amerikaiak 2003-ban bevonultak Irakba, aztán 2011-ben megtört gerinccel, milliárdos veszteségekkel, több ezer katona halála után úgy vonultak ki, hogy éppen csak elkerülték a teljes felsülést. Az Iszlám Állam akkor ötezer emberből állt talán, nem volt páncélosuk, nem volt nehéztüzérségük, csak gerillaháborúra voltak képesek. Most a legújabb CIA-jelentések szerint harmincezer emberünk van, több mint száz páncélosunk, repülőink és nehéztüzérségünk. Az amerikaiak tényleg elhiszik, hogy győzhetnek ellenünk?

J. T.: Igazak a számok, amelyeket a CIA állít?

A. K.: Nehéz megmondani, de néhány számot én is mondhatok. Naponta ötven ember érkezik hozzánk orosz nyelvű területekről. Azt mondják, a múlt hónapban több mint hatezer új harcos csatlakozott. Moszul meghódítása után Irakban megtízszereződött az embereink száma. Egy nyugati hadsereg csak álmodhat ilyesmiről. Egy PKK-parancsnok is így nyilatkozott nemrégiben. Velük is harcba állunk a török határnál. Azt mondta, neki

húszéves harci tapasztalata van. Harcolt a török hadsereg ellen, helikopterek ellen, repülőket és minden más elképzelhető fegyver ellen, de olyan harcosok ellen, amilyenek az IS-ben vannak, még soha. Ha kilőtték egy autónkat, tíz másik nyomult a helyére. Azért van ez így, mert a mi embereink többé-kevésbé szívesen fogadják a halált. Az Iszlám Államért. A történelem mindig megismétli önmagát. Senki nem állíthat meg egy hadsereget, amelyik kész mindent feláldozni és meghalni.

J. T.: Vannak volt katonák is a német dzsihádisták között? Olyanok, akik korábban a német hadseregben szolgáltak?

A. K.: Természetesen. Sokan szolgáltak korábban a seregben, különösen az áttérők között nagy a számuk. Robert B. például, ő is a német hadseregben szolgált, mielőtt az ISIS-hez csatlakozott volna.

J. T.: Néhány újságban azt olvasni, hogy azokat, akik korábban nem szolgáltak a német haderőnél és más harci tapasztalatuk sincs, elsősorban öngyilkos merényleteknél vetik be. Ágyúötlékek lesznek, mert nem tanultak meg harcolni.

A. K.: Ebből semmi nem igaz. Az embereink teljesen önként jelentkeznek a mártírbevetésekre. Egyetlen felettes, egyetlen emír sem jelöli ki, hogy ezt vagy azt az akciót ennek vagy annak az embernek kell végrehajtania. Ez megint a nyugati média. Azért írják ezt, hogy elvegyék a fiatalok kedvét attól, hogy csatlakozzanak hozzánk.

J. T.: Maga azt mondta legutóbb, hogy amit Westergaard, a karikaturista tett, amiért még kitüntetést is kapott a kancellártól, az istenkáromlás. Ezért elvben halálbüntetés járna. Kire gondolt, kinek járna a halálbüntetés, Westergaardnak vagy Merkelnek?

A. K.: Mindkettőnek.

J. T.: Beszéltünk a kegyetlenségről. Említettem, hogy az IS

demonstratív, nem egyszer még filmre is vett kegyetlensége teljesen maga ellen fordította a német közvéleményt. Rendszeresen írok újságokba, és mindig leírom, hogy nem helyeslem a bombázásokat, azzal együtt sem, hogy magam is az ISIS ellen foglalkozom állást, mint maga is tudja. De ezek a filmek, ez a brutalitás minden érvelést megnehezít. Gyermeket lőnek agyon istenkáromlásért. Fejeket vágnak le. Még mutogatják is a szörnyűségeket. Erre már nem lehet azt mondani, hogy ez is mind nyugati médiapropaganda. Ezeket a videókat saját maguk készítették.

A. K.: Mit akar mondani ezzel?

J. T.: Azt, hogy úgy tesz, mintha maguk nem is lennének olyan kegyetlenek. Mintha sok kegyetlenség nem is maguktól származna.

A. K.: A kegyetlenség mindig viszonylagos. A lefejezésekről készült videókat megvágtuk, éppen azért, mert meg akartuk kímélni a nézőket, hogy úgy mondjam, a legkeményebb résztől. Ami pedig a többi videót illeti, például az autós előzéset, amiben a másik autóra lőnek, ott katonákról volt szó, nem ártatlan civilekről.

J. T.: De hát gyermekeket is megölték istenkáromlásért! Vannak fényképek, amelyeken levágott fejű kislányok láthatók. Még egyszer megkérdezem: hogyan képesek ezt összhangba hozni a Koránnal?

A. K.: Erősen kétlem, hogy azok a képek valódiak lennének, és hogy mi követtük volna el ezeket a kegyetlenkedéseket. Létezik egy szuper funkciójuk a Google-képeknek, nem tudom, ismeri-e. Feltölt az ember egy képet, és az adatok alapján, amelyeket a kép tartalmaz, a Google szkenneli a képet. Ha megegyezik más képekkel a Google adatbankjában, megmutatja az eredeti képet a forrásával együtt. Az ember így láthatja, mikor töltötték fel először a képet. Sokan elvégezték ezt, és arra jöttek rá, hogy ezek a képek eredetileg a gázai harcokból származnak, vagy az első iraki

háborúból, vagy éppen az Aszad elleni háborúból például. Azaz ezek régi képek, amelyeket most nekünk tulajdonítanak. Találtunk olyan képeket is, amelyeket kurdok terjesztettek el. Azt a benyomást keltik, mintha az IS kurd nőket erőszakolna meg, aztán rájön az ember, hogy igazából indiai Bollywood-filmekből vett jeleneteket mutatnak és tulajdonítanak nekünk. A szokásos propaganda, az ember nem is várhat mást olyanoktól, akik amúgy is a hazudozásairól ismertek. Csak azon csodálkozom, hogy még maga is felül egy ilyen hazug propagandának.

J. T.: De a levágott fejekről készült rakkai képek igaziak voltak.

A. K.: Teljes mértékben. Ezt az ügyet nem is tagadom. Ha katonákról van szó, vagy ellenséges szervezetekről, mint például az Iszlám Front, akkor valóban teszünk ilyesmit. De ezt nem is fogjuk soha letagadni.

J. T.: De miért vágják le és teszik aztán közszemlére a fejeket? Miért kell a halott ellenfelet tovább gyalázni azzal, hogy mutogatják a megcsonkított testét?

A. K.: Sok esetben egyszerűen így öltük meg őket. Nem is érdekelték mást. Elmondok egy esetet. Úgy három hónapja itt, Rakkában autóba rejtett bomba robbant egy szálloda előtt. Az autót egy olyan szálloda elé állították le, amely tele volt muszlim asszonyokkal. Három vagy négy asszony és néhány gyerek súlyosan megsérült, öt vagy hat ember meghalt. Elkaptuk az elkövetőket. Öten voltak. Az ilyen emberekkel példát kell statuálni. Le kell vágni a fejüket, vagy keresztre kell feszíteni őket.

J. T.: Még egyszer megkérdezem: istenkáromlás miatt is ölnek? Gyerekeket, fiatalokat is megölnék istenkáromlásért?

A. K.: Ha már elérték az iszlám szerinti felnőtt korhatárt, beszámíthatók és istenkáromlást követnek el, akkor igen. Senki nem menekülhet meg csak azért, mert tizenhat, tizenhét vagy

éppen csak tizenöt éves. Azért azt elmondanám, hogy én magam egyetlen esetről sem tudok, amelyben gyerekeket vagy fiatalokat öltek volna meg istenkáromlásért.

J. T.: A beszélgetéseinkkel párhuzamosan harmadszor is végigolvasom most a Koránt. Ahogy már többször kijelentettem, a Korán sokkal irgalmasabb, mint az, amit maguk cselekszenek. A 114 szúrából 113 úgy kezdődik, mint maga is tudja: „Allah, a könyörületes és az irgalmas nevében”. A Korán egész szellemisége más, sokkal irgalmasabb, mint a maguk politikája. Ezért lesz napról napra negatívabb a megítélésük. Még annál is negatívabb, mint annak idején a talibáné volt.

A. K.: A Nyugat mindig is negatívan fog állni az iszlámhoz. Láttuk Boszniában, láttuk Csecsenföldön, láttuk 2003-ban Irakban. Most is ezt látjuk, és ezt fogjuk látni a jövőben is.

J. T.: Az IS-hez képest mára a Dzsabat an-Nuszra számít mérsékeltnek.

A. K.: (nevet) Nincs igazán kedvem erről beszélni, nem akarom túlzottan politikussá tenni a beszélgetést. De ha megnézi a Dzsabat an-Nuszra politikáját, vagy más olyan csoportokét, amelyek ugyancsak iszlámnak nevezik magukat, mint például itt, Szíriában az Iszlám Front, nagyon gyorsan látni lehet, hogy ez egyáltalán nem az iszlám. A Dzsabat an-Nuszra sem, hiába sorolja magát az al-Kaidához, a valóságban egyáltalán nem állnak messze a demokratizmus és a szekularizmus ideológiájától.

J. T.: Mi a különbség az IS és az al-Kaida között?

A. K.: A Dzsabat an-Nuszrát az IS küldte Szíriába, hogy támogassa a muszlimokat az Aszad elleni harcban. Csakhogy ők nagyon gyorsan felfedték a saját valójukat, elárulták az IS-t, és a hátunk mögött tárgyalásokat kezdtek az al-Kaidával Afganisztánban. Más furcsa koalíciókat is kötöttek. Deir-ez-Zor

tartományban például az FSA-val és olyan más csoportokkal is, amelyek a Szíriai Nemzeti Tanács tagjai. Velük együtt harcoltak az IS ellen. Ez szakadárság, a hit elhagyása.

J. T.: Ha összehasonlítja Oszáma Bin Láden ideológiáját a maguk kalifájának ideológiájával, maga szerint mi a legfontosabb különbség?

A. K.: Az al-Kaida Oszáma Bin Láden idejében sokkal közelebb állt hozzánk, mint a mostani al-Kaida, de azt sem szabad elfelejteni, hogy Oszáma Bin Ládennek soha nem volt sem olyan politikai, sem olyan katonai hatalma, mint most Abu Bakr al-Bagdadinak. Ezért nem lehet közvetlenül összehasonlítani a kettőt.

J. T.: De az ideológiák hasonlóak.

A. K.: Az ideológiák hasonlóak, de hozzá kell tenni, hogy Oszáma Bin Ládenre jelentős befolyást gyakorolt az akkori Muszlim Testvériség. Ahogy ez akkoriban megszokott volt, különösen a nyolcvanas és a kilencvenes években.

J. T.: Ha két mondatban kellene összefoglalnia a maguk iszlámját, az hogyan hangzana?

A. K.: A mi iszlámunk az igaz iszlám, mentes minden más ideológiától, legyen az demokrácia, legyen az szekularizmus, buddhizmus, kereszténység vagy bármi más.

J. T.: Ezek szerint a vahhábita tanításhoz hasonlít.

A. K.: Nem lehet vahhábitának mondani, mert ez a tanítás már Vahháb előtt is létezett, ő pedig a XVII., illetve a XVIII. században élt. Minden időben éltek emberek, akik az igaz iszlám szerint éltek, csak éppen ők voltak a legkevesebben.

J. T.: Az ISIS értelmezése szerint szó szerint kell venni a Korán szavait, vagy a Korán alapgondolatait ki kell emelni történeti környezetükből?

A. K.: Vannak dolgok a Koránban, amelyeket csak a történelmi összefüggésekben lehet megérteni. De a válaszokat természetesen szó szerint kell venni, minden interpretációtól mentesen. A Korán szó szerinti alkalmazása az iszlám fontos alkotóeleme. A ma tévúton járó emberek, akik más ideológiákhoz csapódtak, általában azok az emberek, akik nem veszik szó szerint a Koránt, hanem filozofálni kezdenek. Akárcsak a régi görögök tették.

J. T: Katonai szempontból jelenleg ki a legerősebb ellenfelük?

A. K.: Azok az országok, amelyeknek van légierijük. Legyen az Aszad, legyenek akár az amerikaiak. Ami a gyalogos katonákat illeti, már egészen más a kép. Az amerikaiak nem akarnak csapatokat küldeni ide, a németek sem, a franciák sem, az ausztrálok sem, és senki más sem a koalícióból. Miért nem? Mert pontosan tudják, hogy nem lenne esélyük. Szárazföldi csapatok nélkül viszont nem lehet háborút nyerni. Kizárt dolog.

A beszélgetést két nappal később, 2014. szeptember 23-án folytattuk.

A. K.: Halló! Hall engem?

J. T: Hallom, de nem látom. Nincs kép.

A. K.: Gondok vannak itt az árammal.

J. T: Az előbb kaptam egy e-mailt, amely szerint a Die Welt újságírója, Alfred Hackensberger beszélt az IS-szel. Tudott erről?

A. K.: Igen, tudtam. Sajnos meg kell büntetnünk azokat, akik szóba álltak vele (*nevet*), mert nem volt engedélyük rá, hogy kapcsolatba lépjenek a nyugati médiával, ráadásul sajnos mondtak néhány ostobaságot is.

J. T.: Remélhetőleg nem kapnak szigorú büntetést!

A. K.: Nem, nem túl szigorút. Két hónap börtönbüntetést vagy

valami hasonlót.

J. T.: Arról akartam beszélni, hogyan szervezzük meg az utazásomat Rakkába, de előbb még lenne két alapvető kérdésem, amelyekről a barátaimmal is szoktam vitatkozni. Mi a fő indítéka a maguk harcának? Szerepet játszik benne az, hogy az amerikaiak bevonultak Afganisztánba? Szerepet játszik benne, hogy az amerikaiak lerohanták Irakot? Van szerepe benne Palesztinának? Szerepet játszik benne a Nyugat viszonylag agresszív politikája a Közel-Keleten az utóbbi kétszáz év során?

A. K.: Kimondottan. Ez is része az indítékainknak. Az ösztönzésnek, amiért az emberek harcolnak itt. Évszázadokon át elszenvedték a Nyugat agresszióját a muszlimok vagy az iszlám ellen, sokan közülük ebben nőttek fel, és máig is érzik a hatását. Sajnos. Természetesen ez is szerepet játszik a harcunkban, de nem ez az egyetlen indíték.

J. T.: Ha az amerikaiak nem vonultak volna be Afganisztánba és Irakba, ha nem lenne az előtörténet a franciákkal és az angolokkal, akkor is így lépnének fel?

A. K.: Egy Iszlám Állam létrehozása a muszlimok álma és kötelessége, amióta csak kiűzettek Andalúziából. Amióta a spanyolok hadba szálltak a muszlimok ellen és elkezdtek elvenni tőlük az iszlám földet. Kötelességünk megvédeni és visszahódítani az iszlám földet. Mindenképpen megtörtént volna, ha nem Afganisztánban, akkor máshol. Jó néhány ország van még, Csecsenföld, Szomália, és mások, ahol aktív küzdelem folyik a Nyugat ellen.

J. T.: Jól értettem, hogy ez az utolsó kettő összefonódik egymással? Az Amerika agresszív politikája elleni harc az oroszok csecsenpolitikája elleni harccal és egy „Iszlám Állam” álmával?

A. K.: Igen, természetesen. Egy Iszlám Állam létrehozása a

legfőbb cél, és a nyugati hatalmak és Oroszország muszlimok elleni támadásai tovább erősítik, intenzívebbé teszik ezt a harcot.

J. T.: Egyik beszélgetésünkben szót ejtettünk az ISIS viszonyáról az alavitákhoz és a síitákhoz. Ha jól emlékszem, maga azt mondta, a síiták nem igazi muszlimok. Fel fogják ajánlani nekik, hogy térjenek meg az igaz iszlámba, ha pedig ezt nem fogadják el, akkor megölik őket. Utánanéztem, ma kétszázmillió síita él a világban. Nem gondolhatja komolyan, hogy mindegyikükkel végeznek, ha nem térnek át a szunnita hitre, a maguk igaz iszlámjára.

A. K.: Mit mondjak erre? Ezek a számok mindannyiunk számára felfoghatatlanul nagyok. De maga is tudja, végrehajtás szempontjából egyszerű is lehet megölni hatmillió vagy akár x millió embert. Újra és újra feltette nekem a kérdést, miért mérsároljuk le ilyen kegyetlenül az embereket. Nos, tény, hogy az amerikai bombázások időben megelőzték az első amerikai foglyunk megölését. Ők az agresszorok. Ők kezdték a harcot, és nem most, Irakban, hanem sok száz évvel korábban. Maga is tudja. Kezdjük Andalúziával, aztán Franciaország elfoglalta Marokkót és Algériát. Aztán a franciák és az angolok mit műveltek Egyiptomban? Az olaszok Líbiában és részben Tunéziában is? Hosszan sorolhatnánk. Ha az ember folyamatosan elnyom valakit, egyszer eljön az az idő, amikor az elnyomott felemelkedik, és azt mondja, ebből elég.

J. T.: Visszatérnék a kétszázmillió síitára. Ha ők azt mondják, nem akarunk áttérni, síiták akarunk maradni, akkor mi lesz velük?

A. K.: Úgy hiszem, még nem olvasott Adnani tegnapi beszédéről. Ő az IS szóvivője. Már le is fordították angolra a beszédét. Közvetlenül Obamához és a Nyugathoz szólt, azt mondta: „Gyertek csak, ahányan csak vagytok, mi készen állunk. A mi halálunk vértanúság lesz, a ti halálotok a pokol. Tudjuk, hogy

győzni fogunk, és ha nem mi, akkor majd győznek a gyermekeink, az unokáink vagy a dédunokáink." Tegnapelőtt beszéltünk róla, hogy az amerikaiak veszítettek Irakban és Afganisztánban. Núri el-Málíki személyében megkíséreltek egy bábót állítani Irak élére, de ő is vereséget szenvedett. A biztonsági erői mintha felszívódtak volna a levegőben. A mi zsákmányunk lett minden fegyver, amit az amerikaiak annak a síitának adtak. Most ezekkel harcolunk a maradékaik ellen.

J. T.: Mi lesz a síitákkal?

A. K.: Nem tudom, látta-e a legutóbb nyilvánosságra hozott videónkat. Kevesebb mint száz katonával támadtuk meg a rakkai 17. divíziót. Ők nyolcszázan voltak, végül mégis ők adták fel és menekültek el. Ugyanez történt a tabkai repülőtérenél. Nem tudom, követte-e az eseményeket.

J. T.: Igen, láttam.

A. K.: Mi néhány százan voltunk, ők meg ezer körül. Nekik repülőik voltak, páncélosaik, nehéztüzérségük meg mit tudom én, mi mindenük még. Mégis úgy futottak meg a végén, mint a szétzavart tyúkok. Ugyanígy lesz az irániakkal is.

J. T.: De mi lesz az iráni vagy az iraki síitákkal, akik továbbra is síiták akarnak maradni?

A. K.: Hát, őket mind kivégzik.

J. T.: Érti is, amit mond? Gondolom, magyaráznom sem kell, hogy ezzel nem értek egyet!

A. K.: Könnyen lehet. (nevet) A síiták sem értenek egyet vele.

J. T.: Mint már mondtam magának, szeretném meglátogatni az édesanyját és az édesapját. Nem számonkérés végett. Egyszerűen csak szeretném megismerni őket.

A. K.: Amikor a múltkor erről beszéltünk, még abból indultam ki, hogy előbb ide jön el hozzánk, és csak utána látogatja meg a

szüleimet, az anyámat. Maga is tudja, már azon az alapon is, hogy telefonon beszélek magával, és hogy maga kapcsolatba akar lépni az anyámmal, az alkotmányvédelem máris megjelenik az anyámnál. Idegesíteni fogják, felizgatják.

J. T.: Nem tudom, az alkotmányvédelem lehallgatja-e a beszélgetéseinket, de nem hiszem, hogy a szüleinek nehézségei támadnának azért, mert én magával beszélgetek. Ha publicistaként beszélek egy német polgárral és ezért nehézségeim támadnak, azok az alkotmányvédelem nehézségei is lesznek.

A. K.: Ha mindenképpen ragaszkodik hozzá, nem ellenzem. Nyugodtan kapcsolatba léphet a szüleimmel, vagy más családtagokkal, régi ismerősökkel. Meglátjuk, mi lesz belőle.

J. T.: Megkaphatom a telefonszámot, a címet?

A. K.: Egy e-mail címet adhatok.

J. T.: Van esetleg olyan barátja, akiről elmondhatja, hogy megérti magát, és hogy vele kellene beszélnem?

A. K.: Nem volt nagy baráti köröm. A legtöbben velem együtt jöttek el, vagy később jöttek utánunk, így nem sokan maradtak, akikkel beszélhetne. Most küldtem át a szüleim e-mail címét.

J. T.: Az előbb arról beszélt, milyen rosszul bántak a muszlimokkal a Közel-Keleten, Arábiában. Maga viszont német. Magát biztosan nem így kezelték.

A. K.: Németországban?

J. T.: Igen.

A. K.: Akkor magának fogalma sincs róla, milyen érzés, amikor hajnali öt órakor ott áll az alkotmányvédelem az ajtóban, bejönnek, és a dolgai felét egyszerűen összepakolják és elviszik. Számítógépet, mobiltelefonokat, pénzt, mindent. Lefoglaltak adományokból származó pénzt is, ami a mai napig náluk van, a rendőrségen. Úgyhogy nem tudom, hogy értette az előbb, hogy

velem nem bántak igazán agresszívan vagy jogtalanul.

J. T.: Az arab országokban embereket öltek meg, erőszakoltak meg, bombáztak le. Ehhez képest azért elviselhető egy hajnali ötórás ébresztés.

A. K.: Az iraki és az afganisztáni háború milliárdokba került az Egyesült Államoknak. Ez az egyik fő ok, amiért Amerika az utóbbi néhány évben válságba került. Nézze meg az olyan városokat, mint Detroit, vagy egész államokat, amelyek csődben vannak. Ahogy az emberek az ivóvízhez való hozzáféréseken vitáznak a kormánnyal vagy a városukkal, hogy kell-e fizetni érte vagy sem. Ahol családok élnek sátrakban a gyerekeikkel együtt, mert a jelzálog miatt a bank elvette a házukat. Ezek mind olyan dolgok, amelyek a milliárdos háborús kiadásokra vezethetők vissza. Az amerikai kormány vagyontokat költött a háborúra. Most Németország is kezd beszállni az afganisztáni háborúba, kurdokat fegyverez fel, katonai részvételre készül. Ez Németországban is odavezet, hogy egyre nagyobb lesz a szakadék szegények és gazdagok között. Aztán eljön az a pont, amikor az embereknek elégük lesz, máshol is, nem csak Németországban, és akkor majd kell egy bűnbak. Hitler is így tett a zsidókkal. A következők a muszlimok lesznek. Láttam nemrég a muszlim nőt, akit a tárgyalóteremben szúrtak le?⁵ Napról napra egyre több támadás éri a muszlimokat, egyre több a késelés meg a hasonlók. Támadások történtek Belgiumban, Franciaországban is, hogy Angliáról ne is beszéljünk, és ez egyre erősödik. Ha a háború miatt egyre rosszabbul megy az embereknek, nagyon gyorsan robbanni fognak, még hozzá a muszlimok ellen.

J. T.: Válsunk témát! Milyen szerepet játszanak a kurdok ebben

---

⁵ Marva el-Serbinit 2009-ben a drezdai tartományi bíróságon szúrták le.

a háborúban?

A. K.: Ők kvázi a Nyugat szárazföldi egységének szerepét töltik be. Tíz évvel ezelőtt a Nyugat még a PKK-t is a terrrorszervezetek közé sorolta, most viszont szükség van rájuk, ők a talpas katonák. Az FSA, a Szabad Szír Hadsereg, mint Obama olyan szépen mondta, egy sereg pékből, hentesből és gazdából áll, akiknek fogalmuk sincs a hadviselésről. A legjobb fegyvereket nyomhatják a kezükbe, azt sem tudják, mit kezdjenek velük. A legtöbbjük semmit nem ért a háborúból, a korruptségük viszont eget verő. Mi is tőlük vesszük a szükséges muníciót. Egyszerűen eladják nekünk. Persze felvetődik a kérdés, ezt meg hogyan lehet. A muníciót az Egyesült Államok és a nyugati hatalmak adják nekik. Hát ez itt a probléma. A kurdok a saját zsebükre dolgoznak. Szépen követik a nyugati kormányok és politikusok példáját.

J. T.: Ez azt jelenti, hogy maguk jelentős muníciót kapnak az FSA-tól?

A. K.: Megvesszük. Fegyvereket nem, muníciót igen. A fegyvereket zsákmányoljuk. Ez így működik. Majd egyetért velem, amikor meglátja az első IS-harcost, aki G36-os fegyverrel járkal, G3-assal meg más német felszereléssel. A kurdok ugyanazt csinálják, mint az FSA.

J. T.: Ők is továbbadják a kapott felszereléseket?

A. K.: Persze. Minden csak pénz kérdése.

J. T.: Azt hittem, a kurdok és az FSA a maguk elleni harcra használják a Nyugattól kapott fegyvereit, nem pedig éppen maguknak adják el.

A. K.: Márpedig néhányan ezt teszik. Januárig az úgynevezett Iszlám Frontot Szaúd-Arábia és Katar látta el fegyverzettel, hogy az ISIS ellen harcoljanak. Az FSA-t Franciaország és néhány más állam szerelte fel, amerikaiak is. Januárban szálltunk harcba velük.

Ha körülnéz azon a területen, amit még mindig ők felügyelnek, aztán körülnéz a mi felügyeletünk alatt álló területeken, gyorsan rájön, hogy nem vívtak ők olyan kemény harcot ellenünk. A városokból visszahúzódtak, Homszt teljesen feladták. Alig néhány falu áll még a felügyeletük alatt, és van néhány vidék Iden és Latakiában, ez minden, ami még az övék.

J. T.: Az FSA tehát katonai szempontból nem jelent fenyegetést magukra?

A. K.: Mi muhadzsirek vagyunk, azaz más országokból való emberek. Azért jöttünk, hogy felépítsünk egy Iszlám Államot és a mártírhalált keressük. Az FSA szírjei egy szebb életért kezdtek harcolni. Ez egészen más alapú indíttatás. Az amerikaiak és a nyugatiak pénze jóval kellemesebbé tette az életüket, amit még fokozni tudnak, ha egy kis korrupció útján jó áron továbbadják a fegyvereket és a muníciót. Így egyre több pénzre tesznek szert. Miért kockáztassák ezt a kényelmes helyzetet azzal, hogy olyan emberek ellen harcolnak, akik mindenképpen meg akarnak halni?

J. T: Ön mikor harcolt utoljára?

A. K.: Annak már megvan egy ideje.

J. T: Ha elmennék oda magához, egyáltalán hogyan juthatnék át a határon? Gondolom, már rögtön a határon megállítanának.

A. K.: A törökök?

J. T: Nem tudom. Talán valaki azok közül, akik most lehallgatnak?

A. K.: (nevet) A német hatóságokkal magának kell elrendeznie a dolgokat, abban sajnos nem segíthetünk. Viszont ami a Szíriába való bejutást illeti, ott természetesen vannak illetékes embereink a határátkelőknél.

J. T: És a garancia? Megkapom a levelet, amelyben Allahra ígérik, hogy nem esik bántódásom, és épségben hazajöhetek?

A. K.: Gondolom, ezt beleírhatjuk. De ne felejtse el, itt háború van. Ha holnap bombatalálat éri a házat, amelyben éppen tartózkodunk, akkor mind meghalunk. Maga is meghal. Erre nincs befolyásunk.

J. T.: Küldjék a levelet. Amint megkapom a meghívásukat a megbeszélte garanciákkal, keresek egy kísért, aki filmezni fog. Remélem, talállok valakit, aki kész lesz velem tartani. Az újságírók is szeretnek élni, tudja? Én is szeretek.

A. K.: A kísérti természetesen ugyanolyan védelmet kapnak, mint maga, ez magától értődik. Viszont előre tudnunk kell, hányan lesznek.

J. T.: Végezetül még egy kérdés az IS harci stratégiájáról. Hogyan képzeljük el? Régebben gerillaháborút vívtak, most viszont már modern páncélosaik vannak. Most úgy támadnak, mint egy modern hadsereg, vagy megmaradtak a gerillastílusnál?

A. K.: Ha az embernek megvan valamihez az eszköze, akkor azt használja is. Mi nemcsak a nevünkben hívjuk magunkat államnak, hanem úgy is lépünk fel, mint egy állam. Ennek természetes része egy rendes hadsereg. Mindenki, aki hozzánk jön, egyben katona is. Nem úgy, mint egy nyugati hadseregben, ahol csak kiválasztott emberekből áll a hadsereg. A mai napig úgy kétszáz páncélost zsákmányoltunk Irakban és Szíriában, és ezeket természetesen használjuk is.

J. T.: Van egyáltalán elegendő harckocsivezetőjük?

A. K.: Ez sajnos gondot jelent. Több páncélosunk van, mint harckocsivezetőnk, és több repülőnk, mint pilótánk. Egyelőre.

J. T.: Hány repülőgépük van?

A. K.: Tíz-tizenöt vadászgépet zsákmányoltunk, ezzel már eleve jócskán felülmúljuk az iraki hadsereget, már ami a légi hadviselést illeti. Pilótákból viszont sajnos hiányunk van. Belőlük nincs ilyen

sok.

J. T.: Sikerült kiderítenie, változott-e az IS hozzáállása a német szövetségi kormányhoz, amióta a németek fegyvereket szállítanak a kurdoknak?

A. K.: Igen! Al-Adnani, az IS szóvivője tegnap hozott nyilvánosságra egy hivatalos beszédet, amely az Iszlám Állam felhívását tartalmazza a nyugati országok muszlimjaihoz, hogy támadják az ottani lakosságot.

J. T.: E szerint Németországot is támadni akarják.

A. K.: Ez a következménye a kívülálló országok, így Németország beavatkozásának. Ők is a szövetségesekhez tartoznak.

J. T.: Ez viszont ahhoz vezethet, hogy most átfogóan is keményebben fognak fellépni a német szalafisták ellen, mert a maguk barátait sejtik közöttük. Még akkor is, ha ezek a szalafisták hangsúlyozottan elutasítják az erőszakot.

A. K.: Pontosan erről beszéltem az előbb. Csak idő kérdése, hogy a muszlimok válaszoljanak a kormányok egyre erőszakosabb fellépésére. Hol az egyik, hol a másik oldalra leng ki az inga. Meglátjuk, mi történik majd. Mi már régóta számolunk azzal, hogy Európában egyre keményebben fognak bánni a muszlimokkal, míg végül mindenkinek döntenie kell majd. Ahogyan Bush olyan szépen megfogalmazta, vagy az amerikaiakkal, vagy a terroristákkal kell tartani. A mi emírünk is megerősítette ezt. Egy napon nem lesz majd középút. Mit mondhatnánk arra, hogy Németországban úgynevezett mérsékelt muszlimok virrasztást tartanak az Iszlám Állam ellen? Fellépnek egy állam ellen, amely a Korán és a Szunna alapján cselekszik? Ez szakadárság, a hit elhagyása! Minden úgynevezett muszlim, aki részt vett azon a rendezvényen, kihullott az iszlámból.

J. T.: Ez azt jelenti, hogy az emberek mégis merényleteket fognak elkövetni Németországban is?

A. K.: Nem hiszem, hogy valaki tőlünk visszamenne, és merényleteket követne el. Inkább azt tartom valószínűnek, hogy az ottaniak csinálnak valamit. Kétlem, hogy merényleteket, robbantásokat meg hasonlókat követnének el. Ha történik valami, akkor az inkább egyéni akció lesz.

J. T.: Maguk most minden embert fenyegetnek, olyanokat is, akik tisztelik és nagy vallásnak tartják az iszlámot. Most őket is fenyegetik. Ezek az emberek azt gondolják majd, ez nem lehet igaz. Én magam is sokszor hivatkoztam arra, hogy Németországban a mai napig egyetlen német sem esett az úgynevezett iszlám terrorizmus áldozatául. A maguk felhívása nyomán viszont minden németországi muszlim gyanúba keveredik, minden török egyetemista és zöldségkereskedő, mindenkre másképp fognak nézni, mint eddig. Óriási problémát okoznak vele nagyon sok embernek. Nagy dolgokat tesznek tönkre.

A. K.: Egyszer eljön a döntés pillanata. Szerintem a zöldségkereskedő vagy az úgynevezett mérsékelt muszlimok már régen meghozták a maguk döntését. Őket már csak egy kis lépés választja el attól, hogy azt mondják, nekünk tulajdonképpen nincs is semmi közünk az iszlámhoz, mi eddig is csak úgy tettünk, mintha lenne.

J. T.: A legtöbb muszlim, akit ismerek itt, Németországban, nagyon elkötelezett muszlim.

A. K.: Elkötelezett mi mellett?

J. T.: Talán nem ugyanazon iszlám mellett, mint maga, de elkötelezettek az Istenbe vetett hit mellett, és hogy az embernek jól kell cselekednie, és hogy kerülnie kell a rosszat. Hogy az embernek mint muszlimnak kötelességei vannak. Nagyon sok embert tisztelek

a mély hitéért.

A. K.: Ha egy ilyen ember azért dolgozik, hogy jót cselekedjen és semmi rosszat ne tegyen, és azt hirdeti, hogy Istenért dolgozik, és így tovább, miközben elmegy szavazni a választásokon, vagy másokat felhív a részvételre, vagy aláveti magát a demokráciának, akkor ez az ember szakadár. Eretnek, aki elárulta az iszlámot. Már nem az egy Istenbe vetett hit alapján él, hanem átadja másnak a jogot, hogy törvényeket hozzon, holott ez a jog egyesegyedül Allahot illeti meg. Ez elszakadás az iszlámról, ezek az emberek nem muszlimok többé. Ahogy mondtam, a legtöbben már réges-rég eldöntötték, melyik oldalhoz tartoznak.

VI A DZSIHÁDISTA ANYJA

Szürke októberi délután. A Rajna partján állunk, Düsseldorfban. Jelentéktelen kisautó kanyarodik be mellénk a szomszéd parkolóhelyre. Egyetlen másodperc töredéke alatt felismerem, hogy E. asszony vezeti, Christian anyja. Szomorú szeme köteteket megtöltene. Ő is azonnal felismer engem. Integetek és odamegyek hozzá.

A hatvanas évei elején jár, őszesszőke, hullámos a haja. Kimerültnek tűnik. Látszik rajta, hogy nagyon nehéz évek vannak mögötte. Úgy döntünk, sétálunk egyet a Rajna-parton. Kétszáz méterrel később leülünk egy padra. E. asszony nem csak látszatra kimerült - valóban az. Testi és lelki értelemben egyaránt. Ha kicsit is jobb állapotban lenne, már rég meglátogatta volna a fiát, mondja kétségbeesetten. Talán ott is maradt volna nála egy időre. Mert aggódik érte, mint minden anya. Tudni akarja, hogy van a fia. E-mailben kérdezte a látogatásról, de a fia azt felelte, most túl

veszélyes lenne. E. asszony azt mondja, az egészségi állapota miatt úgys csak mások terhére lenne az utazás során.

Neki is megvan a maga története. Igyekszem úgy visszaadni, ahogyan elmesélte. Az ő szavaival. Elmeséli, hogy az utóbbi hónapokban és években gyakran léptek kapcsolatba vele újságírók, akik tudják, hogy Christian az IS oldalán harcol Szíriában, de ő mindenkit elutasított. Védelmezni akarja a fiát, nem pedig elárulni. A család amúgy is nehéz időket élt át. Amikor kiderült, hogy Christian az IS harcosa lett Szíriában, fenyegető, gyűlölködő leveleket kaptak. Az autójukat összekarcolták. A boltban és a nyílt utcán is szidalmazták őket. E. asszony következetesen Christianként említi a fiát. Az ő számára nem Abu Katada, ahogyan most dzsihádistaként nevezi magát. Az anyja számára örökre Christian marad.

E. asszony rajtam kívül minden interjúkérést visszautasított, velem azonban valamilyen okból hajlandó volt ma találkozni. Megérzés volt, mondja. Jó lesz. Menj el. Természetesen a fiának is írt róla, aki megerősítette, hogy bennem és Freddyben megbízhat valamennyire, ezért is adta meg nekem az elérhetőségét. Négy órán át ülünk a Rajna-parton, és beszélgetünk Christianról. E. asszony közben többször elsírja magát. Neki mint anyának, rettenetesen nehéz ez. De ő mindig szeretni fogja a fiát, nem számít, mi történt vele.

Christian egészen kicsi korától fogva szomjazta a tudást. „Mi az a halál, mama?”, ilyeneket kérdezett. Olyan kérdéseket tett fel, hogy az anyjának hosszasan gondolkodnia kellett, mit feleljen neki. Christian gyerekkorában sok időt töltöttek olvasással, az egyik kedvenc a *Mi kicsoda?* sorozat volt. Ha nem tudtak valamit, utánaolvastak. A tanárainak és az evangélikus lelkészüknek is feltűnt, milyen sok kérdése van Christiannak. A templomban

azonban soha nem kapott választ rájuk. Ez olyan nagy csalódás volt neki, hogy nem sokkal a konfirmáció előtt úgy döntött, lemond az ünnepségről. A vele járó ajándékokról is. Ő inkább tovább kereste a válaszokat a kérdéseire.

E. asszony mindig bátorította a fiát, hogy tágítsa a látókörét. Christian nagyon tehetséges volt, annyira, hogy egy elitiskolába adták, ahol különleges képességű gyerekekkel foglalkoztak. Egy nap a tanúja volt, amint az iskolaudvaron egy diákot nagyon megvert egy nála néhány osztállyal feljebb járó másik diák. Christian közbeavatkozott, és rátámadt az idősebb fiúra. Bár ő is kapott néhány kemény ütést, mégis kitették az intézményből. Vissza kellett mennie egy rendes iskolába.

Christian mindenhol vezető szerepre tett szert, jó beszédű volt, jó kommunikátor, és mindig kiállt a többiek érdekében. Ez persze sok gondot is okozott.

Amikor az iskolaigazgató egy muszlim osztálytárs telefonját büntetésül kidobta az ablakon, Christian nagyon felizgatta magát. Miért büntették szigorúbban ezt a fiút, mint a többieket szokták? Azt mondta a tanárnak, most tulajdonképpen az ő telefonját is ki kellene hajítania az ablakon, és a többiekét is, mert nem a muszlim fiú volt az egyetlen, aki használta az óra alatt a telefonját. Amikor a muszlim osztálytársat e miatt a vita miatt kirakták az iskolából, Christian követelte, hogy akkor őt is ugyanúgy rúgják ki, hiszen ő szállt szembe a legjobban a tanárral. Így aztán neki is mennie kellett.

Ez a hozzáállása, a másokért való kiállása azonban sok barátot is szerzett neki. Szeretett ünnepelni, bulizni, szeretett grillpartikra járni, és gyakran meghívta az otthonukba a barátait. Néha órákon át beszélgettek az anyát is bevonva Istenről és a világról.

Christian ennek ellenére gyakran volt szomorú. Néhány éve

azzal fordult szomorúan az anyjához egy este: „Szeretlek, mama, de néha olyan rémesen egyedül érzem magam.” Hiányzott neki egy pozitív apafigura, akivel beszélhetett volna, aki buzdította volna, aki a példaképe lehetett volna. Christian gyakran tartózkodott ugyan az apjánál, de az apa lélekben magára hagyta őt. Vett neki ajándékokat, de nem törődött vele igazán.

Christian nagyon sportos volt, éveken át játszott a Neuss jégchokicsapatában. Nagy ambíciói voltak, profi akart lenni, és úgy tűnt, sikeres is lesz, azonban 17 éves korában egy meccsen majdnem leszakították a hüvelykujját. Az inak és a szalagok elszakadtak. A karrierje véget ért. Christian mély gödörbe került. Teljesen felhagyott a sporttal, és semmi célja nem maradt.

Egy napon a legjobb barátját, Meleket kiutasították, a határozat szerint a hazájába kellett volna visszamennie. A hatóságok a nyomában voltak, de Christian az utolsó pillanatban elment érte és hazavitte az édesanyjához. „Mama, segítenünk kell neki!” Az volt a terv, hogy valamiképpen Szicíliába csempészik, és egyelőre két évre ott is marad. Nem sokkal az indulás előtt azonban becsengetett a rendőrség. Meleket elvitték, és kitoloncolták.

Néhány évvel később Christian első nagy szerelme is csalódással ért véget. Sabine⁶ és ő éveken át voltak együtt, és amikor a lány szakított vele, a fiú két napig sírt az édesanyjának. Az anyja úgy meséli, ez volt az a pont, amikor minden megváltozott. Christian egész kis világa összeomlott. Az anyja még soha nem látta őt ilyen szomorúnak. „Ha együtt maradtak volna Sabinével, ez az egész nem történt volna meg.”

A sportpályafutása és a szerelmi kapcsolatának a megszakadása teljesen megváltoztatta Christiant. Megkérte az anyját, szerezzen

---

⁶ A lány eredeti nevét megváltoztattuk.

neki néhány példányt a Koránból. Arab nyelven. Az anyja ugyanis megkérdezte egy muszlim barátnőjét és az ő tanácsai alapján azt mondta a fiának: „Ha olvasni akarsz és valóban meg akarsz érteni a Koránt, akkor arabul kell elolvasnod.”

Christian azonnal elkezdett arabul tanulni. Nagy sikerrel. Szinte szívta magába a nyelvet, és nemsokára már eredetiben tudta olvasni a Koránt. Egyre erőteljesebben érdeklődött az iszlám iránt, és gyakran elment egy mecsetbe. Elhatározta, hogy elutazik az egyiptomi Alexandriába, és az ottani egyetem külföldieknek szóló kurzusain fogja tanulmányozni az iszlámot. Amikor fél évvel később visszajött, visszautasította egy biztosítási cég jól fizető állásajánlatát. Független akart lenni. Hardvereket és szoftvereket kezdett árusítani. Valamivel később meggyanúsították pénzügyi bűncselekmények elkövetésével. Ő mindent tagadott, és végül viszonylag enyhén meg is úszta az ügyet.

E. asszony akkoriban kezdett nagyon aggódni a fia miatt. Christian egyre jobban elmerült az új hitében. Szakállt növesztett, megváltoztatta az öltözködését. Most már csak fekete ruhákban vagy hagyományos muszlim öltözködésben járt. Az új barátnője nem tudott megbékélni ezzel. Amikor Christian képtelen volt választani a lány és az iszlám között, ez a barátnő is szakított vele.

2011-ben Christian egy társával, Robert B.-vel Angliába utazott, hogy részt vegyenek a Muszlim Testvériség találkozásán, amelyre ott kerül sor minden évben.

Amikor Dovernél beléptek Angliába, mindkettőjüket őrizetbe vették azzal, hogy merényleteket terveztek. Bizonyítékként Christian laptopjáról hoztak fel szövegeket, cikkeket a dzsihádról és a bombakészítésről. Azzal védekezett, ő csak kíváncsiságból olvasta ezeket. Ő nem terrorista. A radikális szövegek birtoklása és a bombakészítési útmutatók alapján mindkettőjüket elítélték.

Christian tizenhat hónapot kapott.

Az E. család számára nehéz időszak kezdődött. Éjszakai házkutatások. Lefoglalások. Elvittek mindent, mobiltelefonokat, laptopokat, adathordozókat, mindent. A környezetük kezdett ellenségesen nézni rájuk. A helyzet odáig fajult, hogy E. asszony végül kénytelen volt más környékre költözni.

Amikor Christiant nem sokkal később kitoloncolták Angliából, a még fennmaradó büntetését Németországban próbaidőre felfüggesztették. Egyre jobban visszahúzódott, szinte nem is csinált semmit, sokat aludt, esténként meg találkozókra járt. A munkáját teljesen feladta. Valami egészen mással akart foglalkozni, de hogy mivel, azt még maga sem tudta. Már csak az iszlám körül forgott az élete. Aztán elkezdődött a szíriai háború. A tévécsatornák nap mint nap szörnyű képeket mutattak, Christiannak pedig az úgynevezett munkakeresésen kívül semmi dolga nem volt, így sok időt töltött a televízió előtt.

Aztán egy napon egyetlen szó nélkül eltűnt Németországból. Nem búcsúzott el. Néhány hónappal később szárnyra kelt a híresztelés, hogy Szíriában van, de csak hetekkel később erősítette meg egy barátja, hogy valóban ott tartózkodik.

E. asszony egy év után nem bírta tovább, és a Facebook útján keresni kezdte a fiát. Gondolkodott, vajon milyen nevet használhat most. Próbálkozott muszlim nevekkal és a kitoloncolt egykori barát, Melek nevével is. Rá is bukkant egy Abdul Melekre, aki úgy tűnt, Szíriában van. Az asszony néhány napig csak figyelte az oldalt, aztán összeszedte minden bátorságát, és írt neki. „Christian, te vagy az?” Másnapra megérkezett a válasz: „Igen, mama.”

Azóta írtak egymásnak néhányszor. „Gyere haza végre, Christian! Gyere haza!” E. asszony semmire nem vágyik jobban

ezen a világon. Vissza akarja kapni a fiát. Az arcát nem is látta, amióta elment. „Csak még egyszer a karomban tarthatnám. Ha legalább rendesen búcsút vehetnék tőle...”

Amikor visszakísérem az autójához, sírva jön mellettem.

VII

AZ UTAZÁS MEGSZERVEZÉSE

Néhány nappal később, 2014. október 23-án felhívtam Skype-on Abu Katadát. Az anyjával való találkozásomról kevés szót ejtettünk. Tartottam tőle, hogy lehallgatják a beszélgetésünket, és nem akartam még több nehézséget okozni szegény asszonynak. Következzék az utazásom előtti utolsó beszélgetésünk rövid leírata.

J. T.: Mostanában ritkán van fent a neten. Így nem tudunk haladni, amit nagyon sajnálok.

A. K.: Igen, minden tovább tart egy kicsit, mint terveztük.

J. T.: Nemsokára kutya hideg lesz Szíriában.

A. K.: Igen, de napközben még kellemes, 25 Celsius-fok körüli. Megkapta az okiratot⁷?

---

⁷ Az arab nyelvű okirat fordítása: „Iszlám Állam - Allah, a könyörületes, az irgalmas nevében, dicsértessék Allah, a világ ura - béke és áldás a mudzsahedek imámjára, Mohamed prófétánkra, családjának tagjaira és társaira. Jelen írással garanciát adunk Jürgen Todenhöfer német újságírónak, hogy társaival és minden felszerelésével biztonságban beutazhatja az Iszlám Államot. Az Iszlám Állam katonái tiszteletben fogják tartani ezt a garancialevelet, és lehetővé teszik a meghívott biztonságos, szabad mozgását a küldetése teljes tartama alatt, egészen a kiutazásáig. Jutalmazzon meg benneteket gazdagon Allah - a Hidzsra 1435. évében, dhul hónap 20. napján (a mi időszámításunk szerint 2014. október 19. napján) - a kalifa titkársága - a kalifa pecsétje.”

J. T.: Fredericnél van. Szerettem volna még egyszer elmondani magának, nekem valóban nagyon fontos ez az utazás. Érdekel, hogy maguk csak egy terrorista gerillacsapat, vagy valóban megkísérelnek hódítókként államot alapítani. Ezekről a dolgokról a nyilvánosságban kevés szó esik. Viszont tényleg szükségem van igazi garanciákra. Úgy gondolom, az az egyetlen lehetőségem, hogy valóban biztonságban lehessenek, ha maguk a vállalt garanciával együtt nyilvánosságra hozzák a meghívásomat. Nem arról van szó, hogy ne bíznék magában. Körülbelül nyolcórai beszélgetésen vagyok túl magával, Frederickel együtt megismertük az édesanyját, mégsem érzem úgy, hogy teljes mértékben biztonságban vagyok. Így viszont nem találok jó újságíró, aki velem tartana. Mit tehetünk?

A. K.: Az a gond, hogy már nincs hivatalos médiánk. A Twitter állandóan lezárja a fiókjainkat. Megpróbáltunk más közösségi hálózatokon keresztül kommunikálni, de általában ugyanaz történik. Naponta, sőt néha óránként törlik a bejegyzéseinket. Pillanatnyilag nincs eszközünk, amelyen hivatalosan kihirdethetnénk a maga látogatását.

J. T.: Lehetséges lenne, hogy a meghívást és a garanciáról szóló iratot egy elismert muszlim személyiségnek juttassák el? Nem kell, hogy olyan ember legyen, aki mindenben egy véleményen van magukkal.

A. K.: Például?

J. T.: Olyasvalakire gondolok, aki ismeri az IS-t, akinek át lehetne adni az iratot, és aki azt szükség esetén nyilvánosságra tudja hozni.

A. K.: Amit maga megkapott, azt az okiratot a legfelsőbb szinten, a kalifa hivatalában állították ki. A kalifa személyesen engedélyezte a maga utazását. Mi a magunk részéről be fogjuk tartani a megállapodást, még ha egy bomba zuhan is rám. A maga családja, a barátai, mindannyian biztosan tudják, hogy maga

mindent közzé tud tenni a világsajtóban, úgyhogy ránk sem vetne jó fényt, ha baja esne nálunk.

J. T.: A fő gond továbbra is az, hogy senki sem tudja bizonyítani az irat eredetiségét. Lehet, hogy csak hamisítvány az egész. Ki kell találnia valami meggyőzőbbet. A fejemről van szó. Lenne továbbá még két kérdésem, most nem az utazással kapcsolatban. Az első: Hány emberrel hódították meg Moszult? Becsléseim szerint kétezeren lehettek, de ezért elég sok nyilvános kritikát kaptam. Azzal vádoltak, erősen alábecsültem a számukat.

A. K.: Kétezer? Soha! Száznolcvanhárom ember vett részt Moszul bevételében. Tudom, sokan ezt el sem tudják képzelni, de nekünk nincs szükségünk nagy hadseregekre. A hit annál sokkal nagyobb erő. A hitünk Allahban. Maga is nehezen érti ezt, igaz? Maga világi dolgokról beszél, mi spirituális eseményekről. Olyan történeteket tudok mesélni magának, amelyeket elképzelni sem tudna. Például ahogyan előrenyomultunk Anbárba. Az iraki hadsereg megpróbálta feltartóztatni a testvéreinket, erős tűz alá vették őket. A harcosaink fedezéket kerestek. Minden, amit láttak, néhány ház volt előttük. Ahogy csak a lábuk bírta, rohantak arrafelé, hogy fedezéket találjanak. És az irakiak? Mit csináltak? Azt hitték, a harcosaink őrájuk rohannak ilyen viharosan. Megijedtek, és elmenekültek. Allah mindig velünk volt.

J. T.: A második kérdés az utolsó beszélgetésünkhöz kapcsolódik. Akkor azt mondta, a síiták megkapják a lehetőséget, hogy áttérjenek a szunnitákhoz. Ha nem teszik meg, megölik őket. Mi történik azokkal a keresztényekkel, akik nem akarják fizetni a dzsizját?

A. K.: Ugyanez.

J. T: Őket is megölnék?

A. K.: Igen.

J. T.: És ugyanez vonatkozik azokra a muszlimokra is, akik nem fogadják el a szunnita hit maguk általi értelmezését és nem térnek át?

A. K.: Az iszlám jogi helyzet nem ilyen. A síiták az iszlám eretnekjei, hitehagyott szakadárok. A több isteni alakban való hitük, a sírimádatuk és az ezekhez hasonló furcsa dolgaik miatt. Őket nem illeti meg a lehetőség, hogy dzsizját fizessenek. A keresztényektől és a zsidóktól eltérően a síitáknak csak két lehetőségük van: vagy elfogadják az iszlámot és önként megbánják, amit elkövettek, vagy meghalnak.

J. T.: És mi a helyzet, ha valaki Németországban muszlim? Maga bírálta, hogy a németországi muszlimok összemossák a vallásukat a demokráciával és a szekularizmussal. Ők azonban igaz muszlimoknak tartják saját magukat. Ha ők azt mondják az IS-nek, a ti hitetek túl szigorú nekünk, akkor ezzel el is játszották az életüket és megfognak halni?

A. K.: Pontosan. Egyszerű az ügy. Ha valaki azt mondja, muszlim vagyok, de demokrata is, akkor ő nem muszlim. Muszlimnak lenni azt jelenti, átadni magunkat Allahnak. Allah 99 nevének egyike al-Hakam. Azt jelenti, ő az, aki a törvényeket alkotja. Senki nem követelheti magának azt a jogot, ami csak Allahot illeti meg. Ha valaki törvények alkotására vetemedik, Allahot lopja meg. Ez eretnekség! Hogyan vallhatja muszlimnak magát valaki, aki merészeli elvenni az isteni attribútumot, hogy törvényeket alkosson? Ezzel hitehagyottá vált. Egyszerű elv ez. Nincs benne sok filozófia.

J. T.: Lehetőséget kapok rá, hogy az „Iszlám Államban” kompetens személyekkel beszéljek erről?

A. K.: Persze. Jó is, hogy szóba hozza. A legjobb lenne, ha készítené egy kis összefoglalást arról, mi mindent szeretne csinálni

itt. Kivel szeretne találkozni, milyen intézményeket szeretne felkeresni, stb. Én még a látogatás előtt továbbítom ezt a listát, aztán meglátjuk, mit tehetünk.

J. T.: Milyen nemzetiségű a sajtóosztály vezetője?

A. K.: Azt nem mondhatom el. (nevet) Mindenesetre nem Abu Talha al-Almani vezeti a sajtóosztályt, ahogy az a Wikipédiában áll. De ennél többet erről nem mondhatok.

J. T.: Az „Iszlám Államban” közlekedhetem egyedül a városban?

A. K.: Szerintem lesznek magával emberek, akik a védelmét szolgálják. Nem akarjuk, hogy valakinek, aki ismeri magát, és hallotta, hogy itt van, bolond gondolatai támadjanak, és tönkretegye az egész megegyezésünket. Két ember ezért mindig kísérni fogja, természetesen nem szorosan maga mögött lesznek, de ha kimegy valahová, a közelében maradnak.

J. T.: De tudok majd beszélni a lakossággal, ugye? Úgy, hogy senki nem áll mellettem és tart géppisztolyt az emberek orra alá?!

A. K.: Hogyne, természetesen. Beszélhet a lakossággal. Láthatta a Vice Newsnál is, ők még a mecsetben is beszéltek emberekkel.

J. T.: Egyébként a maga állításával ellentétben Nyugatról érkezettekkel is beszéltek. Még egy interjút is készítettek.

A. K.: Igen, de az nem volt hivatalos. Valaki a BBC-vel boltolta le, Skype-on keresztül. Nem tudom, látta-e. Sajnos ez is probléma, vannak emberek, akik olyan dolgokba avatkoznak, amelyekhez semmi közük nincs. Mindegyikük megkapja érte a büntetését.

J. T.: Megszállhatok egy szállodában? Csak hogy ne legyünk folyamatosan egymás nyakán.

A. K.: A helyzet az, hogy már nincs szállodánk. Volt néhány, de azokat átmenetileg más célokra használjuk, irodának vagy lakóháznak.

J. T.: Hogyan jutok el a megfelelő határátkelőhöz?

A. K.: Először el kell jutnia egy török városba, Gaziantepbe. Taxival mehet oda, vagy busszal. Onnan már mi intézzük a dolgot. Odamegyünk, és elhozzuk.

J. T.: Megint csak szóba kell hoznom Kobanit. Itt nálunk nagyon foglalkoztatja a médiát. Azt mondják, a városnak már csak a harminc százaléka áll a maguk felügyelete alatt.

A. K.: Akkor majd nagyot néznek néhány nap múlva, insallah. Amikor majd az egész város a miénk lesz. Hacsak az amerikaiak közben nem bombázzák rommá az egészet.

J. T.: Miért összpontosítanak annyira erre a városra? Sok harcost veszítettek ott.

A. K.: Az iraki kurd pesmerga már Szaddam Huszein ideje óta az Egyesült Államok szövetségese, Kobani pedig földrajzilag éppen a közepén fekszik a mi területünknek. A kurd PKK-nak nagyon makacs harcosai vannak, ezért azt mondtuk, rendben, a nuszairiket⁸ már mind kiűztük a területünkről, most folytatjuk a PKK-val, aztán meg a többiekkel.

J. T.: Nem értem a döntésük stratégiai lényegét. A gerillák nem szoktak ilyen sok embert egy helyre összevonni, így könnyen lehet bombázni őket.

A. K.: Ez megint csak a Nyugat képmutató módszere. A PKK és szíriai lerakata, az YPG⁹ mindketten a Nyugat szövetségesei annak ellenére, hogy hivatalosan mindenhol a világon terrrorszervezetként tartják nyilván őket. A németeknél és az amerikaiaknál is. Mégis fegyvert, felszerelést, meg ki tudja, még mit szállítanak nekik. Egyébként pedig megszereztük az első

---

⁸ Alaviták.

⁹ A Népi Védelmi Egységek (kurd nyelven: Yekineyên Parastina Gel, YPG) Szíriai Kurdisztán nemzeti hadserege.

kézigránátjainkat. MG36-osok, hadizsákmány. És szereztünk néhány Milan rakétavetőt. A nyugati fegyverszállítások előbb-utóbb minket segítenek. Dobjanak csak le minél több fegyvert. Nagyon szívesen elzsákmányoljuk őket.

J. T.: Nos, mára ennyi volt. A legfontosabbakat megbeszéltük. Nézzen utána, hogy olyan garancialevelet kapjunk, aminek ellenőrizhető a hitelessége. Nagyon professzionálisnak kell lennie. Jelentkezni fogok. Ahogy látja, már növeszttem a szakállamat.

Néhány nappal később, 2014. november 2-án újra beszélünk egymással.

J. T: Hol van most?

A. K.: Rakkában.

J. T.: Az én számítógépemen úgy látszik, mintha Törökországban lenne.

A. K.: Lehetséges.

J. T: Csak nem akarják most még Törökországot is meghódítani?

A. K.: Arra is sor kerül majd.

J. T: De azt beszélik, Törökország titokban a maguk szövetségese.

A. K.: Hogyan lehetne a szövetségesünk, amikor lepaktál az amerikaiakkal?

J. T: Nem önszántukból teszik, hanem rákényszerülnek. Eredetileg pesmergákat sem akartak átengedni.

A. K.: Most meg éppen PKK-harcosokat engednek át.

J. T: Mert túl nagy volt a nyomás. Amerika nyomása. Törökország a NATO tagja. Egyébként küldtem magának egy e-mailt arról, hogyan erősíthetnénk a meghívásuk eredetiségét. Szeretném, ha válaszolna rá.

A. K.: Beszéltem róla a felettesemmel. Azokkal a tévétársaságokkal, amiket említett, az al-Dzsazírával és az al-Arabíjával semmiképpen nem fog menni. Amit kínálni tudunk, az annyi, hogy hozzánk közel álló Twitter-fiókokon közzéteesszük.

J. T.: De hát a Twitter-fiókjaik állandóan változnak. Bármikor rámondhatják, hogy nem maguk voltak, akik ezt vagy azt kiírták. Mi lenne, ha én adnám át az iratot az al-Dzsazírának, és ők tennék közzé?

A. K.: Miért mindenképpen az al-Dzsazíra vagy az al-Arabíja? Éppen azt akarjuk, hogy ne ők legyenek az elsődleges források. Nem dolgozunk együtt velük. Hazudozók, túl nagy befolyással bizonyos arab emberekre. A többi hírügynökség vagy tévécsatorna rendben van, ők nyilvánosságra hozhatják az iratot. De maga is közzéteheti. Vagy kipoztolhatja a Facebook-oldalára.

J. T.: Más ISIS-tagokkal is beszélhetek majd, nem csak magával? Engem nem a szervezetük felszíne érdekel, én a lényegét szeretném válaszni. Azt, amilyen valójában. Vannak mások is, akiknek megvan a szükséges áttekintésük?

A. K.: Ami az egyes területeket illeti, jó emberekkel fog találkozni. Ami viszont Abu Bakr al-Bagdadit vagy al-Adnanit illeti, nem hiszem, hogy velük összejöhetne a dolog.

J. T.: Miért nem?

A. K.: A magunk részéről semmi hasznát nem látjuk, ha sor kerül egy ilyen találkozóra. Vagy egy interjúra. Hogy mit akarunk, és mit teszünk, világos és nyilvánvaló. Nem kellene hozzá feltétlenül interjú a vezetéssel.

J. T.: Szerintem sok politikus elmondott már dolgokat egy-egy interjú keretében, amit a világ addig nem értett, és ezzel nagyon sokat elértek. Lesz lehetőségem esetleg arra is, hogy harci bevetéseket közeliről láthassak?

A. K.: Ha akarja, hogyne. Talán elmehetünk Kobaniba is, és alaposabban is felmérheti a helyzetet, már ha addig nem rendeződik le minden.

J. T.: Lehetséges egyszerűen odamenni?

A. K.: Miért ne? A mi területünkön fekszik, a mi oldalunkon már minden felszabadult, és minden út nyitva áll. Elmehet egészen a frontvonalig, ha akar.

J. T.: Rakka milyen távolságra van Kobanitól?

A. K.: Pontosan nem tudom, olyan kétszáz kilométer lehet. Két és fél óra autózással mindenképpen számolni kell.

J. T.: Mostanáig nagyon kevesen tudnak róla, hogy az IS-hez utazom, de ők mindannyian ugyanazt a két dolgot hajtogatják. Először is, hogy az emberek ott nem tudnak majd szabadon beszélni velem és soha nem fogok nyílt válaszokat kapni a kérdéseimre. Másodszor meg azt kérdezik, mit akarok én maguktól. Valamit csak akarok... És egyáltalán, miért megyek oda.

A. K.: Magától értődik, hogy beszélhet az emberekkel, és közben nem fog valaki ott állni közvetlenül mellettük, vagy bármi más módon befolyásolva őket. Ha eljön ide, gyorsan látni fogja, milyen sok muhadzsir, azaz külföldi harcos van itt. Még ha egyedül szeretne is lenni, valaki közülünk azért ott lesz a közelben.

J. T.: Érdeklődtem még a szállásról is.

A. K.: Előkészítettünk egy lakást, van benne minden, amire szüksége lehet. Mindenre felkészültünk. Ahogy mondtam, szálloda sajnos nincs errefelé, ami volt, azt most más célokra használjuk. A terrorizmus-üzletág, hát a terrorizmus-üzletág, az bizony halott.

J. T.: Mit mond? A terrorizmus-üzletág halott?

A. K.: Dehogy. Éppen most van felvirágzóban.

J. T.: Gondolom, jelenleg nincs sok turista arrafelé.

A. K.: Mondhatni.

J. T.: Szinte érthető... Lenne kifogása ellene, hogy amíg maguknál tartózkodom, kapcsolatban maradjak a külfölddel?

A. K.: Nem hiszem, hogy lenne akadálya. Internetkávézók tömegével működnek itt.

J. T.: Hány harcosuk van jelenleg? Én különböző számokat hallok. A harmincötezer még érvényes?

A. K.: Öszintén szólva nem tudok pontos számot mondani. Amit mi magunk tapasztaltunk, az az, hogy általában a Human Rights Watch szokott a leghitelesebb számokat kiadni, már az egész szíriai konfliktus kezdetétől fogva. Nem tudom, honnan szerzik az adataikat, de általában jók. Mindig stimmelnek a számaik, amikor a halottak vagy a sebesültek számát közlik. Hogy a harcosok számáról is tettek-e közzé adatot, azt nem tudom.

J. T.: Egyeztessük a pontos időpontot. Azt írta, hogy néhány nappal ezelőtt heves bombázások voltak Rakkában. Befolyásolja ez az utazásomat?

A. K.: Nem igazán. Két épületet bombáztak, egyik sem volt nagyon messze a helytől, ahol éppen tartózkodtam. Ezért sok időt elvesztegettünk, mindenekelőtt biztonsági okokból. Ami a pillanatnyi helyzetet illeti, ugyanolyan, mint eddig. Aszad bombázott. Most kicsit hátradől majd, és Aleppóra összpontosít. Nálunk most az amerikaiak fognak bombázni helyette. Egyszóval a helyzet csaknem változatlan.

J. T.: Mire kell odafigyelnem, hogy ne tudjanak lokalizálni?

A. K.: Az amerikaiak?

J. T.: Igen. Nem kellemes, ha minden lépésemet követik, de a maguk biztonságának sem tesz éppen jót.

A. K.: Nem gondolom, hogy különösebben oda kellene figyelnie.

Nem tudom. Mobiltelefon és mobilhálózat úgyszólván nálunk.

J. T.: Szóval mindenképpen el kell menni egy internetkávézóba?

A. K.: Igen. Nem hiszem, hogy az amerikaiak nekiállnának lebombázni egy internetkávézót.

J. T.: Az IS-szel kapcsolatos bírálatok napról napra erősödnek. Politikusok és a sajtó is felháborodik a lefejezéseken. Nők megerőszteléséről és házasságra kényszerítéséről szóló híreket hallani. Valóban előfordul házasságra kényszerítés? És hogyan reagál az ISIS, ha megerősztolnak egy nőt?

A. K.: Mindig az a kérdés, mit értünk ezen. A politikusok és a sajtó mostanában mindenféle szexrabszolgaságról ír, lefejezésekről és hasonlókról. Lefejezések vannak, ezt megerősíthetem. Ha valaki bűnt követ el, a bűn súlyától függ, a kezét vagy a fejét vágják-e le. Ezek a dolgok nem lehetnek ismeretlenek maguk előtt sem, más országokban is van ilyen, szövetséges országokban is, és talán a történelemkönyvekben is olvastak ilyesmiről. És rabszolgaság is létezik az iszlámban.

J. T.: Maguknál is?

A. K.: Igen, természetesen. Iszlám államnak tekintjük magunkat. Hatalmat gyakorolunk a területeinken és a meghódított területeken. Minden törvényt alkalmazunk, amelyet az iszlám előír. Az iszlám bizonyos esetekben megengedi nem muszlim rabszolgák tartását. A jazidiknél például ezt alkalmaztuk.

J. T.: Rabszolgává tették őket?

A. K.: Igen.

J. T.: Keresztényeket is?

A. K.: A keresztények számára nyitva áll a választás, vállalják a dzsizja fizetését, vagy áttérnek az iszlámra. Ha egyiket sem teszik, meghalnak, az asszonyaikból pedig rabszolgák lesznek.

J. T.: Rabszolgává teszik, vagy erőszakkal házasságra

kényszerítik őket?

A. K.: Házasságra kényszerítés nincs. Jelenleg úgy fest a helyzet, hogy Rakkában a legtöbb keresztény megfizeti a dzsizját.

J. T.: Mit jelent a rabszolgaság a gyakorlatban? A rabszolga nem kap fizetést? Nincsenek jogai?

A. K.: Úgy van minden, ahogyan régen volt. Vannak bizonyos jogaik és kötelességeik. Fizetést természetesen nem kapnak, hiszen ők valakinek a tulajdonai, az a valaki pedig köteles ellátni őket, ételt, szállást, ruházatot biztosítani nekik, gondoskodni róluk. Ha akarja, szabadon is engedheti őket. Ha a tulajdonos bűnt követ el ellenük, a bíró is ítélni lehet úgy, hogy szabadon kell engednie a rabszolgákat. Úgy hallottam, Irakban sok rabszolga áttért az iszlámra, a tulajdonosaik pedig szinte mindegyiküket felszabadították. Úgysem lett volna sok idejük foglalkozni velük a harcok közepette.

J. T.: Mi történik, ha valakit megerőszakolnak? Megbüntetik az erőszakolót?

A. K.: Mit ért megerőszakoláson?

J. T.: Szexuális egyesülésre kényszerítést.

A. K.: (nevet) Az ilyesmi mindig viszonyítás kérdése. Mit jelent kényszeríteni valakit? Van-e értelme a kényszerítés fogalmának, ha a rabszolganő valakinek a tulajdona?

J. T.: A maguk értelmezése szerint tehát egy rabszolganő megerőszakolása nem megerőszakolás. Mi történik, ha elfoglalnak valahol egy falut és az egyik harcosuk megerőszakol ott egy nőt? Háborúban sajnos megtörténik ilyen.

A. K.: Ha az elkövetőt tetten érik, kurválkodás és paráznaság a vád ellene. Ha házas ember, halálra kövezik. Ha nem házas, száz korbácsütés a büntetése. Viszont ha a nő a saját rabszolgája, az már egy más helyzet.

J. T: Hogyan fest jelenleg a Németországgal kapcsolatos politikájuk? Itt nálunk a hatóságok és az alkotmányvédelem szerint magas szintű a merényletek veszélye.

A. K.: Ismeri Adnani beszédét erről a kérdésről. Talán azt is figyelemmel kísérte, mi történt Kanadában, a Fülöp-szigeteken és Algériában is, ahol egy franciát öltek meg. Így reagál a lakosság Adnani felhívására, hogy cselekedjenek.

J. T.: E szerint Németországban is számítanak merényletekre?

A. K.: Háború van, és háborúban napról napra változik a helyzet. Eredetileg úgy gondoltam, Németországban a világon semmi nem történik majd. Aztán jött Adnani beszéde, amelyben csapásokra szólított fel mindenki ellen, aki részt vesz a koalícióban. Most azt reméljük, valami nagy dolog történik, bombarobbantások és hasonlók. Ha a háború először csak az egyik oldalon zajlik, előbb-utóbb átcsap a másik oldalra is.

J. T: Kik lennének a végrehajtók? Németországban sok szalafista elutasítja az erőszakot, ők tehát nem jöhetnek szóba...

Ezen a ponton az összeköttetés ismét megszakadt. Több, nem kimondottan barátságos hangvételű e-mail után, amelyeket az utazásom feltételeiről és részletkérdéseiről váltottunk, 2014. november 13-án, egy csütörtöki napon beszéltünk ismét egymással.

J. T.: Halló! Abu Katada? Igen, most jól hallom. Olyan e-maileket küldött nekem, amelyeknek a hangneme egyszerűen elfogadhatatlan! Nem én tehetek róla, hogy problémás az utazás a maguk földjére. Nem szórakozni megyek oda, és nem is egyedül leszek. Más újságíróknak is vannak feltételeik és kívánságaik, én pedig továbbítom ezeket maguknak. Még egyszer vázolom a saját személyes helyzetemet. Szeretnék megbízni magában. Személy

szerint magában. Végére is nincs is más garanciám, mint az, amiben mi ketten egymás között megállapodtunk.

A. K.: Így van.

J. T.: Úgy gondolom, másfél-két héten belül elindulhatok. Látja? Megbízom magában.

A. K.: (nevet)

J. T.: Ne nevéssen! Nem hiszem, hogy nem esik jól, hogy megbízom magában! Később majd sokan megkérdezik, miért mentem el az „Iszlám Államba”, amikor ott életveszélyes a helyzet. El kell magyaráznom a családomnak, a barátaimnak, hogy előzetesen mindent megbeszéltünk és megállapodásra jutottunk. Nem kell mindjárt olyan barátságtalanul és durván írnia, ahogyan az utolsó két levelében tette. Nincs rá semmi oka. Megjegyzem, joga sincs hozzá.

A. K.: Oké. Egyébként ez az egész nem az én egyéni döntésemén múlik. Én is sok szemrehányást kapok. Vannak előírások, hogy mit kell mondanom magának. Én személy szerint szeretném, ha idejönne, és korrekt tudósítást készítené rólunk, megmutatva a valódi arcunkat. Maga már így is elég népszerű bizonyos németországi muszlim körökben, sőt talán más országokban is. Szóval, nem én döntök. Vegye úgy, hogy van egy munkáltatóm, aki megmondja, hogy mit tegyek és mit ne.

J. T.: Még egyszer mondom: én mindig barátságos voltam magához, hát maga is az legyen hozzám.

A. K.: Ezentúl is megpróbálok az lenni.

J. T.: Jó lenne, ha vasárnap megbeszélhetnénk a részleteket. A pontos érkezési időt és hasonlókat. Jó lenne, ha addigra meg tudná mondani, pontosan milyen szöveget és mikor fognak közzétenni az utazásomról a Twitteren. Tudnom kell róla.

A. K.: Azt a szöveget fogom közzétenni, amit magának is

elküldtem, és még írok hozzá egy-két sort.

J. T.: Ha a közzététel után az „Iszlám Állam” nem cáfolja, hogy tőlük származik a közlemény, akkor én is elfogadom hitelesnek.

A. K.: Rendben.

J. T.: Ismeri a Soufan-csoportot?

A. K.: Semmit nem mond a név. Nem.

J. T.: Egy amerikai agytröszt, egy think tank. Közzétettek egy 33 oldalas jelentést az IS-ről. Elolvastam, nagyon érdekes. Nagyon sok részletes információjuk van. Sok minden, amit mondanak, egybeesik azzal, amit maga mondott el nekem. Azzal fejezik be, hogy ilyen jelenség, mint az „Iszlám Állam”, még soha nem bukkant fel az újkori történelemben. Írja ezt egy olyan szervezet, amely közvetlenül az amerikai kormánynak tesz jelentést. Sok kormány megbízást kapnak. Érdekes volt. De lenne egy egészen más kérdésem is: életben van még a kalifa? A hírek szerint Irakban támadás érte a konvoját, és ő is súlyos találatot kapott.

A. K.: Él.

J. T.: Megsebesült?

A. K.: Nem. Él és sértetlen. Ha rendszeresen figyeli az iraki sajtót, tudhatja, hogy mindig hazudnak. Az a jelentés elég ostoba is. Melyik IS-vezető utazna konvojban, ráadásul egy iraki ellenőrző pontot is útba ejtve? Elég furcsa, hogy az amerikai kormány, illetve az amerikai sajtó ráharap ilyesmire. Ilyeneknek általában nem szoktak bedőlni.

J. T.: És Kobani? A kurdok azt mondják, nyomulnak előre.

A. K.: Nem tudom, mit értenek előrenyomuláson. Az utolsó jelentések szerint, amiket kaptam, megindultak előre, de visszaverték őket. Ide-oda huzakodás ez. Nem is tudom, igazából mit akarnak egyáltalán a kurdok. Úgy értem, az amerikaiak elvégezték a munkát, és a földdel tették egyenlővé az óvárost. Még

ha veszítenénk is végül, a kurdoknak akkor sem lesz ott újra lakható városuk. Egyébként meg úgyis mi nyerünk a végén. Mint Irakban is. Ott is visszahúzódtunk néhány évre. Lehet, hogy most is várunk kell egy-két, vagy akár három évet, de nekünk nem számít. Mi már nem fordulunk vissza innen.

J. T: Azt mondta, korrekt tudósítást vár tőlem. Azt azonban nem tudom garantálni, hogy tetszeni is fog magának, amit leírok majd.

A. K.: Az más dolog. Amíg nem ír le hazugságokat, addig rendben van. Az igazságot fogja látni itt. Ha például most arról írna valaki, hogy a Daula Iszlamíja öt embert megölt Rakkában, mert paráznaságot követtek el, elfogadjuk, mert ez az igazság, akkor is, ha ez elég rosszul fest a nyugati sajtóban. Hazugságokat terjeszteni viszont egészen más.

J. T: Többször is beszélünk róla, hogy én nagyon kritikus véleménnyel vagyok az IS-ről, de arról biztosíthatom, hogy nekem sem érdekem hazugságokat terjeszteni magukról. Soha nem tettem ilyet. Tudja, hogy elmentem a talibánhoz is, Irakban pedig a háború alatt találkoztam a Nemzeti Ellenállás képviselőivel. Egyébként a maguk elődeivel is találkoztam ott, akkor „Iraki Iszlám Államnak” nevezték magukat. ISI-nek.

A. K.: Akkor ki hívta meg?

J. T.: Senki. Ezért elég nehéz volt átjutni az amerikai vonalakon. Ramádiban egy iraki ellenállónál jártam, egy fiatal egyetemistánál. Könyvet is írtam róla „Miért ölsz, Zaid?” címmel. Zaid soha nem akart az ellenállás harcosa lenni, de az amerikaiak megölték az egyik fivérét, aztán még egy testvérét elvesztette. A konyhaablakból kellett tehetetlenül Végignéznie, ahogy a fivére elvérzik egy éjszaka alatt. Akkor lett ellenálló. Levegőbe repített egy páncélos lövészegységet. Egy egész hetet töltöttem náluk. Magukhoz valószínűleg a fiam fog elkísérni. Ő fog filmezni. Megpróbálunk

szerezni egy harmadik embert is, de nem könnyű. Senki nem hiszi el, hogy élve fogunk visszajönni.

A rákövetkező vasárnapon, 2014. november 16-án ismét beszélünk egymással.

A. K.: Halló! Hall engem?

J. T.: Halljuk. Frederic is itt van velem.

A. K.: Látnak engem?

J. T.: Látjuk. Milyen az idő arafelé?

A. K.: Most már egy kicsit hideg.

J. T.: A célrepülőtér továbbra is Gaziantep?

A. K.: Igen, azt hiszem, azt a határátkelőt fogjuk használni. Ott fogjuk áthozni.

J. T.: Milyen messze van a határ a reptértől?

A. K.: Fogalmam sincs. Gaziantep és a határ között még van egy kis város, Kilis. Onnan úgy egyórás autózás a határ.

J. T.: Maga is átjön értem a török oldalra?

A. K.: Én személyesen nem, de a mi embereink fogják elhozni.

J. T.: Maga nem lesz ott?

A. K.: Túl veszélyes lenne. Én az itteni oldalon fogom várni.

J. T.: Lehetséges lenne eljutnom Moszulba?

A. K.: Elvben igen. Nem tudom, mennyi ideje van rá.

J. T.: Moszul azért érdekel, mert ismerem. Össze tudnám hasonlítani a mostani és a régebbi állapotokat a városban.

A. K.: Elvben nem kizárt, hogy oda menjen. A Moszulba vezető út szabad. Kocsival úgy öt óra, nem lehet gond.

J. T.: Tudja, hogy sok kérdésben a magától gyökeresen eltérő véleményen vagyok. Én keresztény vagyok, maga muszlim. Mégis azt reméltem, irgalmat fognak gyakorolni az iránt az áttért iránt,

akit az IS ma végzett ki. Hiszen áttért az iszlámra, segítő munkát végzett, mivel lehet indokolni a kivégzését?

A. K.: Mi is volt a neve? Peter, azt hiszem. Már elfelejtettem. Egyszerű az indok. Ahhoz, hogy az ember valóban muszlimmá legyen, teljesíteni kell bizonyos feltételeket. Például hitvallást kell tenni arról, hogy Allahon kívül senkinek sincs joga imádatra, és hogy Mohamed az ő küldötte volt. Ezt meg kell tenni. Ez feltétel. Ez a Peter soha nem volt igazi muszlim, és mi sem tekintettük őt annak. Csak a nyugati média híresztelte róla, hogy miután Irakban szolgált, felvette az iszlámot. Ahhoz, hogy az áttérést az iszlámra valóban elfogadjuk, nyilvánosan el kellett volna határolnia magát az iraki küldetésétől. Soha nem tette meg. Ezért tekintettük hitetlennek. Azok a túsók, akiket kivásárolt a francia kormány, miután hazamentek, olyanokat mondtak a televízióban, hogy úgy tettek a fogságban, mintha muszlimmá lettek volna, hogy megpróbálták kijátszani az ISIS-t. A franciák nem tudták, hogy szinte azonnal lebuktak. A fürdőszobában hagytak üzeneteket egymásnak, csak hogy a fürdőszobát is ellenőriztük. Olyanokat írtak, hogy felveszik az iszlámot, hogy ne bántsuk őket. Hülyének néztek minket. Az volt a szerencsénk, hogy a kormányuk hajlandó volt szép pénzt fizetni értük. A többiek cserbenhagyták a sajátjaikat, így az ő állampolgáraikat kivégeztük.

J. T.: Mi volt a vád a segítő ellen?

A. K.: Személy szerint ellene semmi. De az iszlámban úgy van, hogy egy hitetlen vére csak kivételes esetben áll védelem alatt. Az első eset, ha a hitetlen egy iszlám államban él és fizeti a dzsizját, évente néhány száz amerikai dollárt. A második lehetőség, hogy egy muszlim személyes védelmét élvezi. A harmadik, ha elfogadja az iszlámot és ezzel védelem alá helyezi mind a véré, mind a javait. Ezek az emberek egyiket sem tették. Egyikükre sem állt

fenn érvényes védelem. Az NGO emberénél, Peter Kassignál megpróbálkoztak azzal, hogy egy iszlám segélyszervezet védelme alatt állónak mondták, csak hogy akkor az Iszlám Állam még nem is létezett, másrészt pedig háborús területen nem is lehet védelmet nyújtani. Minden védelmi szerződés, még ha egy muszlimtól származik is, semmis a háborúban. A háborúban ugyanis senki sincs abban a helyzetben, hogy valódi védelmet nyújthasson.

J. T.: Furcsa érvelés. Azt mondja, hogy érvénytelen a védelmi garancia, ha nem jelenthet valós védelmet. De Kassig számára maguk is védelmet nyújthattak volna, miután megalapították az „Iszlám Államot”. Miféle garanciát tudnak akkor ajánlani Fredericnek és nekem? Mit ér a garanciájuk e szerint az érvelés szerint?

A. K.: Azt mondtam, a védelemnek megvannak a maga feltételei: a) ha egy iszlám államban védelmi adót fizetnek; vagy b) ha egy muszlim védelmet ad, ez érvényes a maga esetére. Maga az Iszlám Állam védelmét élvezi, a kalifa hivatalának védelmét. A mi oldalunkról ez megold mindent.

J. T.: Csak hogy háború van. Háborúban is érvényes a védelmi garancia?

A. K.: Határozottan. Mi állami területnek tekintjük a területünket. Ha így nézzük, itt nincs háború. Az egyetlen háborút, ami a mi területünkön zajlik, Aszad és az amerikaiak bombázásai jelentik. Megmondtam: a mi részünkről maga százszázalékos biztonságban van, de ha jön egy bomba, az ellen semmit nem tehetünk. Eltalálhat bennünket, eltalálhatja magát is. Természetesen nem egy olyan katonai támaszponton helyezük majd el, amelyet az amerikaiak is ismernek.

J. T.: Azért mégiscsak háború van, ehhez elég a bombázás. Az amerikaiak ki tudják nyomozni, hol vagytok?

A. K.: Nem hiszem, hogy a nyomára tudnának jutni, hacsak nem hord magával GPS-szerkezeteket. Ami a munkájához kell, mindent hozhat, ez magától értődik, különben is, maga valószínűleg nálam sokkal jobban tisztában van az amerikaiak képességeivel. A bombázásokon is látjuk, nem képesek ők igazából semmire. A legtöbb épület, amit lebombáztak, üres volt, már hónapokkal korábban elhagytuk. Halottból sem volt annyi, mint az amerikaiak szeretnék volna.

Frederic: Nekem lenne még egy kérdésem. Az angol foglyuk, John Cantlie, aki hetente egyszer csinálja maguknak azt a tévéadást, vele mi lesz? Egyszer majd szabadon engedik? Vagy kivégzik az utolsó adásban?

A. K.: *(nevet)* Erre nem tudok válaszolni. Nem tudom, mi a szándék vele, de nem hiszem, hogy kivégzik. Tény, és ő maga is elmondta mindjárt az első adásban: ő egy fogoly, akit halálra ítélték. A tévéadásaival a világ elé tárhat dolgokat. Mi kínáltuk fel neki a lehetőséget, hogy így meghosszabbíthatja az életét. Azt viszont nem tudom, mi lesz a sorsa, kivégzik-e végül.

J. T.: Ha kivégzik, azzal tönkretesznek mindent, amit ezekkel az adásokkal el akartak érni. Lenne még egy gyakorlati kérdésem: azt mondta, a kalifa hivatala hívott meg bennünket. Ez egy konkrét személyt jelent? Magát például? Vagy aki aláírta a meghívást? Nem akarom, hogy később valaki azzal jöjjön, hogy az illető nem is volt jogosult aláírni.

A. K.: Sokan vettek részt benne. Az iszlám egyik fontos eleme, hogy megpróbáljuk nem becsapni az embereket. Ha valami Allah törvényében gyökerezik és mi garanciát adtunk, akkor mindent megteszünk, hogy ne szegjük meg a szavunkat. Maga az első, aki ilyen megállapodásra jutott az új kalifával, illetve az új iszlám kormányral. Nekünk nagyon fontos, hogy később ne mondassák

ránk, lám, írásba adtak valamit a kalifa és Allah nevében, aztán pedig megszegték a szavukat.

J. T.: Lehetséges lenne, hogy az eredeti iratot is megkapjam?

A. K.: Ilyen rövid idővel az út előtt nagyon nehéz lenne. Nekünk sajnos nincs működő postaszolgálatunk, hogy a határon túlra csomagot küldhessünk. Majd ha megérkezik, odaadom magának. Az már nem lesz gond.

J. T.: Végezetül el akartam még mondani, hogy maga fontos szerepet fog játszani a könyvben, amit írok. Hiszen nagyon sokat beszélgettünk egymással.

A. K.: (nevet) Majd személyesen még megbeszéljük, mi mindent írhat meg rólam.

J. T.: Csak azért mondom, hogy felkészülhessen rá. Most már gyorsan történik majd minden. E-mailben fogunk jelentkezni.

2014. november 27. napjának reggelén felizzanak nálunk a telefonok. A BBC, a CNN, a France 2 és más külföldi adók jelentkeznek. Az IS állítólag azt terjeszti a Twitteren, hogy az „Iszlám Államban” vagyok, vagy hogy ott voltam. Velünk nem egyeztették a nyilvánosságra hozatalt. A gépezet beindult...

Freddy utánanéz a Twitteren. Valóban létezik néhány bejegyzés. Az első egy bizonyos Rami al-Lolah-tól származik. Kiismerhetetlen figura, úgy tűnik, nemcsak az IS-hez vannak csatornái, de titkosszolgálatok bizalmas információit is meg szokta jelentetni. Azt állítja magáról, sok izraeli légi csapást „kiszívárogtatott”. Kevéssel nyolc óra előtt ezt tette fel a Twitterre: „Az IS azt állítja, engedélyezték Jürgen Todenhöfer német újságírónak és teamjének, hogy riportot készíthessen Irakban és Szíriában, és hogy a védelmük alatt fog állni...”

Következő bejegyzésében ezt írja: „Igen megbízható IS-források

megerősítették a hírt, bár hivatalos nyilatkozat eddig nem látott napvilágot sem Todenhöfer, sem az ISIS részéről."

Nagyon gyorsan érkeznek a kaján, kárörvendő kommentárok. Sokan azt kívánják, a legközelebbi lefejezéses videónak én legyek a főszereplője. „Remélem, ez sem jön vissza soha.” „Vajon egy darabban küldik majd vissza?”, kérdezi egy másik. Klasszikus trükk, vélik a legtöbben. Meghívják, átverik és lefejezik.

Rami al-Lolah és mások, akik a hírt feltették a Twitterre, számos IS-ellenes cikkemet kapják meg azonnal a velem kevésbé szimpatizálóktól. „Láttad, mit írt Todenhöfer még januárban is Aszadról, az ISIS-ről és az an-Nuszráról?” Sokan belinkelik neki az Aszad-interjúmat. „Látjátok már, kit hívtatok meg magatokhoz? Todenhöfer Aszad barátja és a terroristák ellensége.” Az IS részéről egyelőre úgy tűnik, senkit nem foglalkoztatnak a Twitteren kirob-bant viták. Abu Katada elérhetetlen.

Frederic tombolt, mondván, ő többször is figyelmeztetett, hogy az IS átver engem. Elejétől fogva megmondta, hogy ez az egész utazás az „Iszlám Államba” örültség. Óránként felolvasta nekem a legmeredekebb internetes kommentárokat. Közben szinte percenként telefonált valamelyik tévécsatorna.

Frederic nem sokkal az utazás előtt egy igen zavaró Twitter-bejegyzést is talált. Egy női IS-rajongó írta Szíriából, megálmodta, hogy egy nyugati VIP kerül a fogságukba. Most várja az álma beteljesülését.

Dühösen írtam még egy e-mailt Abu Katadának. 2014. november 30-án végre összejött egy beszélgetés vele.

J. T.: Már azt hittem, magát is eltalálta egy amerikai bomba.

Vagy egy szíriai.

A. K.: Nem, istennek hála. Még nem.

J. T.: *Jelenleg milyen erősen bombázzák Rakkát?*

A. K.: Most Aszad elég erősen bombáz minket. Mindennap. Három napja nagyon heves volt a támadás, úgy kilenc bombát dobtak le talán. Más napokon csak egyet vagy kettőt. De most tényleg nagyon hevesen jönnek.

J. T.: *Itt nálunk közben sajnos elszabadult a pokol. Közzétették az utazásomat a Twitteren anélkül, hogy velem megbeszélték volna. Ez nem volt tisztességes. Ezért írtam azonnal. A média most már tud az utazásomról. Lassan már az utcára sem tudok kimenni, hogyan utazzam akkor el odáig anélkül, hogy feltűnjön valakinek? Nemcsak a sajtó, de az összes nyugati titkosszolgálat megfigyelés alá vont. Egyébként az eredeti Twitter-bejegyzést sehol sem találtam.*

A. K.: Éppen most próbálom kideríteni, ki volt az első, aki írt az ügyről. Nekünk nincs hivatalos Twitter-fiókunk, ezt már elmondtam. Csak embereink vannak, akik terjesztik a dolgokat. Sajnos így hibák is előfordulnak néha.

Az összeköttetés itt megszakadt, de még ugyanazon a napon sikerült újra kapcsolatba lépünk.

J. T.: *Nagyon nagy a sajtóérdeklődés, pedig egyáltalán nincs szükségem rá. CNN, BBC, Bild, Spiegel, mindenki hívogat. A francia tévé a gyerekeimet hívta fel hajnali háromkor.*

Frederic: *Apámnak sajnos ellenségei is vannak. Ha az ember egy háborús konfliktusban minden oldallal szóba áll, ahogyan apám következetesen teszi - Afganisztánban az elnökkel és a talibánnal is beszélt, Szíriában Aszaddal és a lázadókkal is -, akkor a másik oldal*

mindig dühös lesz. Most egy rakás ember háborog. „Micsoda? Meghívtátok Todenhöfert, azt a seggfejet? De hiszen az Aszaddal beszélgetett!” Úgyhogy nehogy azt mondják most utólag, hogy jaj, hát erről nem tudtunk!

A. K.: Hülyeség. Tudunk mindent. Személyesen én is és a feletteseim is utánaéztünk az apádnak. Tisztában vagyunk vele, hogy nem tetszhet minden, amit leírnak rólunk. Ezt már ezerszer átbeszéltük. Mi egyszerűen csak azt akarjuk, hogy az igazság jelenjen meg rólunk.

J. T.: Beszéljünk nyíltan! Tudja, hogy erőteljesen bíráltam az IS-t. Tudja, igaz? Még egyszer megkérdezem.

A. K.: Hogyne tudnám, persze hogy tudom. Ismerem a publikációit. Ismerem a kritikáit. Mégis azt mondom, sok muszlim tartja magát igazmondó újságírónak. Ezért fogadtuk el mi is. Amit itt látni fog, azt mind leírhatja. Említette azt a Twitter-oldalt, a „Raqqa is being slaughtered silently” címűt. Vannak embereik, akik Rakkában élnek, fotókat készítenek és tudósításokat írognak. Itt vannak helyben és mégis hazudnak. Maga viszont nem azért jön, hogy mindenféle meséket találjon ki rólunk. Azt mi sem akarnánk.

J. T.: Meséket Németországban is ki tudnék találni, ahhoz nem kellene oda utaznom.

A. K.: Pontosan. Sok dolog van, amit a nem muszlimok nem érthetnek, ezért nyilván maga sem fog mindenről a mi szemszögünkben írni. Nem érthetik, miért ül be valaki egy autóba, és repíti magát a levegőbe. Egy nem muszlim ezt soha nem fogja megérteni. Maga sem. Nem fogja megérteni, ezért nem is fog értő tudósítást közölni róla, de mi nem is ezt akarjuk. Az igazságot írja le, semmi mást. Ahogyan maga látja a saját szemszögéből.

J. T.: Mindig is erre törekedtem. Amikor a tálib vezetésnél jártam,

velük is beszéltem az öngyilkos merényletekről. Azt mondtam, ezt soha nem leszek képes megérteni, és egyetérteni sem fogok vele soha. Ők pedig tudomásul vették ezt. Annyira tudomásul vették a bírálataimat, hogy később újra meghívtak magukhoz, mert azt mondták, korrekt tudósítást írtam róluk. Elfogadták, hogy soha nem leszek képes felfogni az olyasmit, mint az öngyilkos merényletek.

A vonal túlsó végén hangos robbanások hallatszanak a háttérből. Katada hangja idegessé válik.

A. K.: Sajnálom, de most be kell fejeznünk. Talán később folytathatjuk, vagy esetleg holnap. Újabb látogatók érkeztek. Felbukkant néhány repülő, és nagyon közel repülnek hozzánk.

J. T.: Rendben. Csak még nagyon röviden: hol tart a tervezés? Mikor tudnak értem jönni? Mikor indulhatunk?

A. K.: Indulhatnak. Amint megérkeznek Törökországba, még azon a napon áthozzuk magukat a határon.

J. T.: Szóval holnaptól bármikor mehetek?

A. K.: Igen. Csak jelentkezzen nálam telefonon vagy e-mailben, amikor megérkezik és kész átlépni a határt. Elmegyünk magáért.

J. T.: Akkor azt nem is kell jeleznem, melyik géppel megyek, csak a leszállás után fel kell hívnom magát, ez minden? Mit gondol, hány naposra tervezzük az utat?

A háttérben hatalmas robaj.

J. T.: Menjen, húzódjon biztos helyre.

A. K.: Oké. Viszonthallásra.

VIII

UTAZÁS AZ „ISZLÁM ÁLLAMBA”

VÁZLATOK EGY RÉMÁLOMBÓL

A kocka tehát el volt vetve. Többé nem volt visszaút. Hét hosszú hónapon át viaskodtam magammal nap mint nap. Vajon vállalható a tervem, hogy elmegyek az „Iszlám Államba”? Szinte naponta láttam az IS barbár rémtetteit. Olvastam róluk. Elalvás előtt gyakran támadt az az érzésem, hogy tompa kést húznak végig a torkomon. Ilyenkor felkeltem, a nappali ablakához sétáltam, és csak bámultam kifelé az éjszakába. Vajon visszatérek még? Mennyit ér ezeknek a terroristáknak a szava? Anbárban tartózkodó iraki barátoktól tudtam, hogy voltak már tárgyalások az IS-szel. Szabad elvonulás garantálásával. A szunnita törzsek küldöttségéből senki nem tért vissza.

A másik oldalon ott volt a kíváncsiságom. Mindenképpen meg akartam tudni az igazat az IS-ről. Egész életemben ez az igazság felfedezése iránti vágy hajtott. A Skype-beszélgetések után, a kalifátus garanciájának birtokában új helyzet állt elő: ilyen előzmények után az IS-nek is komolyan ártott volna, ha foglyul ejtenek vagy megölnék. Hiszen az IS arra törekedett, fogadják el mint államalakulatot. Vegyék komolyan mint államot. Ezen kívül, bár talán furcsán hangzik, megbíztam Abu Katadában. Megbíztam a pozitív oldalában - hiszen neki is kellett hogy legyen jó oldala. Vagy talán régebben volt...

A leginkább az nyomasztott, hogy a 31 éves fiam is velem tartott erre az öngyilkosnak tűnő vállalkozásra. Az egész család könyörgött, ne vigyem magammal. Ha velem bármi történik, ő marad az egyetlen férfi a családban. Szükségük van rá. Főleg a legfiatalabb húgának, Nathalie-nak. Nathalie gyönyörű fiatal leány,

aki felett Damoklesz kardjaként függ sclerosis multiplex betegsége.

Amikor az indulás előtti napon még egyszer kértem Fredericet, maradjon inkább otthon a családdal, azt felelte:

- Tudod, hogy mindig elleneztem ezt az utat. Még ma is teljes mértékben ellene vagyok. Ha most megöleted magad, lerombolsz mindent, amiért évtizedeken át küzdöttél. Lerombolod a muszlim világ tiszteletét. A halálodban annak a bizonyítékát látják majd, hogy nagyon nagyot tévedtél. Ez az utazás örültség.

- Talán - válaszoltam. - Éppen ezért kérlek, hogy maradj itthon.

Frederic zord pillantást vetett rám.

- Nem hagylak egyedül odamenni. Most már együtt fogjuk végigcsinálni. Ha titokban elutazol nélkülem, lekapcsolom az összes internetes és Skype-összeköttetésedet. Nem fogsz megtalálni senkit és semmit. Kitörlöm az összes kapcsolatodat.

Nem volt esélyem. Frederic nem hagyta lebeszélni magát.

Természetesen tettem óvintézkedéseket arra az esetre, ha az IS mégis megszegné a szavát. Ismerek néhány befolyásos politikust és értelmiségit a muszlim világban. Már jóval az utazás előtt felvettem velük a kapcsolatot, és ígéretet kaptam tőlük, hogy vészhelyzet esetén a kormányaik az IS-szel kapcsolatban álló szövetségeseik, például egyes iraki törzsek közvetítését fogják kérni az érdekünkben. Úgy terveztem, amint megérkezem az „Iszlám Államba”, azonnal írásos értesítést küldök a berlini kancellári hivatalnak is.

Tudtam emellett olyan magányos harcosokról, akik veszélyes bevetéseken mindig halálos mérget hordtak maguknál. Arra az esetre, ha fogságba esnének és kínzásokkal kellene szembenézniük, vagy fájdalmas kivégzés várna rájuk, inkább a

mérget választják, semhogy szadista gyilkosok játékszere legyen belőlük. A kurd Erbil egyik gyógyszerárának hátsó szobájában négyegységnyit vettem át egy gyógyszerből, amelynek a túladagolása halált okoz. A mindig magammal vitt aszpirin és Imodium mellett senkinek nem tűnhetett fel ez a néhány kis tabletta a gyógyszeres dobozkámban. Magam ellenzem az öngyilkosságot, itt azonban nem erről volt szó. Itt az volt a tét, a biztos halál árnyékában megmenekülhetnek-e a kínzástól és a megalázó nyilvános kivégzéstől. Ha már egyszer meg kell halnom, ne az IS írja a halálom forгатókönyvét.

Az indulás előtti napon elmondtam Fredericnek a gyógyszereket. Döbbenet pislogott rám, aztán bólintott. Mintha egyenesen megkönnyebbült volna. Most már nem voltunk olyan védtelenül kiszolgáltatva az IS önkényének. Volt ellenfegyverünk. Sajnos halálos ellenfegyver.

Végül írtunk Abu Katadának, jeleztük, hogy másnap útrakelünk. Aztán megkezdtük a csomagolást. A gyógyszeres doboz mellett a hálózások voltak a legfontosabbak.

A HATÁRIG

2014. DECEMBER 2., PÉNTEK

Reggel 7 órakor megszólal az ébresztőóra. Nem aludtam jól, de most már rutinszerűen járok el: felkelés, még egyszer átnézni a csomagot, megvan-e minden, aztán indulás. Mégsem csak ez minden. Most nem úgy érzek, mint máskor egy utazás előtt - amit most érzek, sokkal inkább ahhoz hasonlít, amikor a beteg nehéz műtétre vár a kórházban. Teljes narkózisban fogják elvégezni rajta. Szinte érzem az orromban a fertőtlenítőszeres szagát. Különös

érzés egy hosszú utazás előtt.

Nem sokkal 10 óra előtt megérkezik Frederic egy régi iskolai barátjával, Malcolmmal¹⁰. Malcolm is velünk tart - hosszasan könyörgött, mire a fiam beleegyezett, hogy a barátja elkísérjen bennünket. Malcolm fog jegyzetelni, Frederic lesz a filmes. Legidősebb lányom, Valerie is megérkezik, másolatokat oszt szét közöttünk a kalifátus garancialeveléről. Összehajtogatjuk és a belső zsebünkbe csúsztatjuk. Mostantól egyedül ez a papír szavatolhatja, hogy elevenen jövünk vissza az „Iszlám Államból” - már ha nem azért küldték, hogy odacsaljanak, azután foglyul ejtsenek bennünket.

Megkérem Malcolmot, szaladjon át a szomszédos boltba és vegyen némi friss mézeskalácsot. Azt visszük ajándékba. Valerie gumicukrot, bonbont és Milka csokoládét is becsomagolt. Frederic belekukkant a zacskóba és elgondolkodva felteszi a kérdést: szabad egyáltalán terroristáknak ajándékot adni? Nem büntetendő ez? Nem tekinthetik terrorszervezet támogatásának? Az udvariasság soha nem lehet büntetendő, válaszolom. Csak a gumicukrot hagyjuk itthon, mert abban zselatin van, az pedig nagyrészt sertés-alapanyagú. Végül szorosan megöleljük egymást. Valerie nagyon bátor nő.

A repülőtérre vezető úton megszólal a telefonom. A Szövetségi Nyomozóhivatal jelentkezik. Úgy értesültek, hogy az IS felkeresésére készülök, és szeretnének sürgősen lebeszélni róla. Változatlanul érvényes a külügyminisztérium figyelmeztetése, senkinek nem tanácsolják, hogy arra a vidékre utazzon. Néhány munkatársuk szeretne felkeresni és kérdéseket feltenni nekem.

---

¹⁰ A nevet megváltoztattuk.

Azt felelem, sajnos most nincs rá időm. Megköszönöm az érdeklődésüket és udvariasan elköszönök.

A repülőtéren minden gond nélkül elintézzük mindent. A Turkish Airlines járatával utazunk Isztambulba, majd onnan tovább Gaziantepbe. Senki nem akadályozza az elindulásunkat, egyetlen biztonsági ember sem kérdezget. *Business as usual*. Malcolm és Frederic azzal viccelődik, a német állam azért nem akadályozza meg, hogy az IS-hez utazzam, mert ennél könnyebben nem is szabadulhatna meg tőlem. A törökök sem mutatnak érdeklődést irántam.

Gépünk késéssel indul Isztambulba, a gaziantepi csatlakozást biztosan lekéssük. Azért csak megpróbáljuk elérni a másik gépet, végigrohanunk az isztambuli reptéren - csak azért, hogy megtudjuk, a járatot törölték a rossz időjárási körülmények miatt. Adanába megy még egy elkésett járat éjfélkor, elmehetünk oda, onnan kétórányi autóútra van Gaziantep. Ha ezt választjuk, hajnali négykor kerülünk csak ágyba. Nekem ez túl sok lenne, így inkább bejelentkezünk a reptéri szállodába.

2014. DECEMBER 3., SZERDA

Másnap, miközben az ebédnél ülünk, Malcolm felveti, mi lesz, ha foglyul ejtenek és váltságdíjat követelnek értünk. Ki fizetné ki? Az ő családja biztosan nem képes sok pénzt felhajtani. Én talán kifizethetném helyettük, mondja nekem. Bevallom neki, én magam sem tudom, honnan szedhetnék össze pénzt az esetleges váltságdíjunkra. Elgondolkodik. Meginog. Aztán megint reménykedni kezd. Talán a német állam kihozná bennünket. Álmodozz csak tovább, mondom neki. Mégsem jut eszébe, hogy visszaforduljon, inkább vásárol magának egy nagyméretű füzetet.

Abba fog jegyzetelni.

Amikor az aznap 18 órára kiírt gaziantepi járatot a rossz időjárásra hivatkozva ismét törlik, átsietek az Adanába induló géphez. Már zárni készülnek a kaput, de végül megengedik, hogy átirassuk a foglalásunkat, pedig Frederic és Malcolm már isztambuli városnézést tervezget. De ha én Adana mellett döntök, akkor oda megyünk.

A repülőn egy egész iskolai osztály is utazik. Vidámak, hangosak. Hiába van közel Adana a szír határhoz, ahol már háború dúl, a fiúkat és lányokat ez nem zavarja. Két 18 év körüli lány lelkesen meséli nekem, milyen szép az ő városuk. A határ jó oldalán kell maradni, ennyi az egész. Ragyog az arcuk, amikor leszállunk Adanában. Az idő ködös, a levegő égett fa, gázolaj és generátorok szagával terhes. Város a szmogban.

Egy autókölcsönzőnél kocsit és sofőrt intézek, aki elvinne bennünket Gaziantepbe. Kevesebb mint száz dollárt kérnek érte. A sofőrünk neve Erdogan és az út során elmeséli, hogy a legtöbb külföldi IS-harcos Hatay, Urfa vagy Gaziantep érintésével megy Szíriába. Gaziantepből indulva Kilisnél lehet átlépni a határt.

Útvonalunktól északra, Kahramanmarasnál állomásoznak a német Patriot elhárító rakéták. Hogy mit is kellene elhárítaniuk, igazából senki nem tudja. Szíria nem tartozik egy súlycsoportba a NATO-tag Törökországgal, viszont a jövőendő IS-terroristák így gyakorlatilag német rakéták védelme alatt léphetik át a török határt Szíria felé. A teljesen előregedett szíriai légierő pilótái óvakodnának ezen a vidéken megtámadni az IS harcosait. Elég egy rosszul kivitelezett kanyarodás, és máris a német rakéták kereszt-tüzébe kerülnek. Patriotjaink morbid módon így éppen az IS-hez csatlakozni akaró terroristák zavartalan Szíriába áramlását segítik.

Amikor este 11 óra körül végre megérkezünk egy gaziantepi

szállodába, mosolyogva nézünk körül a hotel giccsesen fényűző bejárati csarnokában. Maffiózónak tűnő férfiak méregetnek minket bizalmatlan pillantásokkal. A pénz szaga árad belőlük. Csak találgatni tudunk, vajon itt, egyóránnyira a határtól, hány vendég üzemelhet az „Iszlám Állammal”. Ennek ellenére nyugodtan alszunk. Másnap azonban már az igazán kockázatos szakasz kezdődik.

2014. DECEMBER 4., CSÜTÖRTÖK

Abu Katada még mindig nem jelentkezett. Korábban is előfordult már ilyen, ezért hosszabb várakozásra rendezkedünk be. Délután úgy döntünk, bemegyünk az óvárosba. Nézelődünk egy kicsit a piacon, eszünk valami finomat. Alternatív programokon gondolkodunk arra az esetre, ha Abu Katada napokig nem jelentkezne. Szóba jöhet, hogy elmenjünk Kiliszbe, a török határvárosba, de úgy tudjuk, onnan már elhurcoltak néhány külföldit, ahhoz pedig semmi kedvünk. Persze szerződthetnének megbízható biztonsági embereket is - csakhogy vannak egyáltalán ilyenek errefelé?

Végül elmegyünk egy eldugott helyen álló, romantikus mecsetbe imádkozni. Szeretem a török mecsetek gyakran misztikus atmoszféráját. Később a piacon sétálunk, mazsolát, pisztáciát, banánt vásárolunk. A sok apró műhelyben lázas munka folyik, kalapácsok csattannak nagy fémtálon, művészi formák alakulnak ki.

Frederic hirtelen észreveszi a telefonján, hogy Abu Katada jelentkezik a neten. Azt írja, nemsokára alkalmas lesz az idő, hogy Skype-on beszélhessünk.

Fél óra múlva sikerül elérnünk egymást, tudunk beszélni. Abu

Katada azt mondja, Rakkában jelenleg biztonságos a helyzet. Aszad már napok óta nem bombázta a várost. Az időjárás az oka, magyarázza. Ilyen rossz időben nem tudnak bombázni. Olyan előregekedtek a gépeik, hogy a felhők alá kellene ereszkedni velük, akkor viszont azonnal tűz alá kerülnének. Különben sem tudnak pontosan célozni, képtelenek rá. Ezért van a sok civil áldozat. Az amerikaiaknál nem így van, ők veszélyesebbek, de ők sem tudhatják, civilek vagy harcosok vannak-e egy-egy épületben.

Kérdezősködünk, pontosan mikor jönnek értünk és hol fognak elhelyezni, de Abu Katada a legtöbb kérdésre még nem tud pontos választ adni. Végül abban állapodunk meg, hogy másnap 15 órakor újra beszélünk. Az átkelés Szíriába úgyis csak késő este vagy éjszaka történhet. Mindenesetre készüljünk úgy, hogy másnap este elindulunk. Vagy két nap múlva. Az idő nem igazán fontos az IS számára, ezt már értjük.

Beszélünk az egyre sokasodó Twitter-kommentárokról, amelyek figyelemre méltó pontossággal idéznek az IS-nek címzett bírálataimból. Nekik ezzel nincs semmi bajuk, ismétli meg Abu Katada. A biztonságunkat továbbra is garantálják, ezen semmi sem változtathat. Már ha egyikünknek sem jut eszébe, hogy hirtelen a prófétát vagy Istent kezdje sértegetni az „Iszlám Államban”, mert akkor még a garancialevél sem menthet meg a halálos ítélettől. Azt azonban nem árulja el, hol kezdődik számukra az istenkáromlás. Az első szó nál, véli később Frederic. Már most borzad, amikor elképzei nem éppen diplomata stílusú beszélgetéseimet a szélsőségesekkel - tudja, hogy Afganisztánban sem tettem soha lakatot a számra.

A beszélgetés után visszamegyünk az óvárosba, hogy legalább egyszer az utunk során jó török ételeket együnk. Rábukkanunk egy

régi, hagyományos kebabházra. Mindent megrendelünk, amiről tudjuk, hogy micsoda: különböző báránykebabokat, csirkekebabot, előételeket, lahmacunt, salátákat, mindent. Miközben eszünk, arról beszélünk, mielőtt nekivágnánk a határnak, jelentkezünk-e a Facebookon, vagy sem. Közzétehetnénk a kalifátus okiratát, amelyben garantálja a biztonságunkat. Érvek szólnak mellette, de ellene is. Ellene szól mindenekelőtt, hogy nem akarok egy esetleges nyilvános kritika keresztútjába kerülni éppen ezekben a napokban. Végül úgy döntünk, csak a visszatérés után jelentkezünk, és utólag számolunk be az utazásunkról. Ha elfognának, majd Valerie közzéteszi otthon a kalifátus okiratát.

Mielőtt aludni térnénk, még megnézünk néhány tévécsatornát, de sem az al-Dzsazíra ötven iraki halotról, sem az IS szíriai harcairól szóló tudósításai nem javítják igazán a hangulatunkat. Inkább ki is kapcsoljuk a készüléket.

2014. DECEMBER 5., PÉNTEK

Másnap 15 órakor hiába várjuk a hívást. Szomáliára emlékeztet a helyzet. Évekkel korábban egy hetet töltöttem ott egy forgatócsoporttal és a Frankfurter Allgemeine Zeitung egyik újságírójával, miközben arra vártunk, hogy időpontot kaphassunk Sziad Barré elnökhöz. Amikor végül egy késő esti órán riadóztattak, hogy lehet menni, a tévéstáb nem volt sehol, eltűntek valamelyik éjszakai klubban. Csak Günter Krabbe, a FAZ újságírója tartott ki velünk bátran. Frederic és Malcolm ugyanilyen türelemmel, kitartóan várakoznak velem - tulajdonképpen egyiküknek sem sürgős, hogy az „Iszlám Államba” menjenek.

Várni, várni, várni. Visszamegyünk az óvárosba vacsorázni. Aztán végül mégis csak jelentkezik Abu Katada. Megad egy telefonszámot, hívjam fel. A dolog kezd komolyra fordulni. Felhívom a számot. A vonal túlsó végén németül jól beszélő férfi jelentkezik. Készen állunk, mondom neki. Megígéri, hogy 15 perc múlva visszahív. Meglepetésünkre valóban visszahív negyedórával később, de azt mondja, ma este nem járható a határ. Holnap reggel 9-kor jelentkezünk nála újra. Kezdek türelmetlenkedni. Miért ilyen bonyolult a dolog? Problémák adódtak?

TÍZ NAP AZ „ISZLÁM ÁLLAMBAN”

ELSŐ NAP

2014. DECEMBER 6., SZOMBAT

8 óra 55 perc. Megszólalt az ébresztőm. Az ágyam mellé készített papírra pillantok, és már ütöm is be a számot a telefonomba. Kicseng. Egyszer, kétszer, háromszor, aztán megszólalt egy hang a vonal túlsó végén:

- Jól aludt, Todenhöfer úr?

Igennel felelek, aztán máris az indulás időpontjáról faggatom.

- Öt perc múlva visszahívom - mondja a hang. - Akkor kapja meg a pontos eligazítást.

Néhány perccel később cseng a telefonom. Két óra múlva szálljunk be egy taxiba, és hívjunk fel egy megadott telefonszámot. A hívást fogadó félnek be kell mondanom a jelszót - Ali -, aztán adjam át a telefont a sofőrnek. Ők majd elmagyarázzák neki, hová vigyen minket, ahová értünk jönnek. A férfi a vonal túlsó végén kifogástalan udvariassággal, barátságos hangnemben beszél. Tulajdonképpen nem ezt vártam - pedig magam sem

gondolhattam komolyan, hogy mindannyian ordítózva rohagnának, mintha egy más korszakból érkeztek volna a jelenbe.

Szólók Fredericnek és Malcolmnak, hogy egy órán belül indulunk. Gyorsan megreggelizünk, összeszedjük a holminkat, kifizetjük a szállodát. Kimegyünk az utcára, és beszállunk az első taxiba. Amint elhelyezkedtünk, előveszem a telefonomat és beütöm a megadott számot. Nem veszik fel. Újra próbálkozom, megint nem veszi fel senki. Amikor harmadszor hívom, törökül jelentkezik egy hang. A kezemmel árnyékolom a telefont és halkan, de érthetően elmondom egymás után többször a jelszót: Ali. Aztán angolul folytatom:

- *I will pass the phone to the driver now* - azzal sofőrünk kezébe nyomom a készüléket. Látom, hogy bólogat, aztán visszaadja a telefont és indít. 10 óra 44 perc a pontos idő. Körülbelül öt percig autózunk, aztán megállunk egy kis mecsetnél egy mellékutcában.

Nem sokkal később fehér egyterű bukkan fel mellettünk, három fiú ül benne. Kelet-európaiaknak tűnnek. Újonnan érkező harcosokkal együtt csempésznek be tehát a saját területükre. Beszédbe elegyedünk a fiúkkal. Tudni akarják, honnan jöttünk. Közülük az egyik Azerbajdzsánból érkezett, a másik kettő Türkmenisztánból. 22, 24 és 28 évesek, és első pillantásra látszik, hogy nem különösebben okos fiatalok. Egyikük folyamatosan üzeneteket pötyög vagy üzeneteket hallgat le a telefonján. Nem sokkal később feltűnik nekik, hogy Malcolm folyamatosan jegyzetel a füzetébe. Idegesnek tűnnek.

Malcolm megpróbálja elmagyarázni nekik, hogy naplót vezet, de nem úgy tűnik, mintha hinnének neki. Ideges telefonálgatásba fognak. A hangulat az autóban hirtelen feszültté, már-már agresszívá válik.

Újra felhívom a kapcsolatunkat és megkérem, tisztázza a dolgot

a fiúkkal, aztán átnyújtom a telefont az egyik fiatalembernek. Alig egyetlen perc alatt megfordul a hangulat a kocsiban. Minden oké, most már mosolyognak ránk. A felemelt hüvelykujjukat mutatják.

Körülbelül tíz percig haladunk a fehér egyterűvel, amikor beszáll mellénk egy újabb fiú és egy világos bőrű, kék szemű fiatal nő. Mint azonnal kiderül, német. Fekete leplet, abaját visel. A csuklója enyhén duzzadt. Megint megyünk néhány száz métert, aztán újra megállunk. Előttünk két öreg taxi parkol, mellettük egy fiatal fiú és két idősebb úr álldogál.

Kiszállunk, és átülünk az egyik taxiba. Frederic ül előre, hogy filmezhesse, ahogyan áthaladunk a határon. A sofőr azonban odafordul, jól megnézi magának, rámutat Frederic rövid szakállára, aztán megkéri, hogy üljön hátra. Ott kevésbé kelt feltűnést, mondja. Fiam bepréselődik hozzánk a hátsó ülésre.

Egy máshoz nyomva indulunk el, de alig telik el néhány perc, újra megállunk egy kereszteződésnél. A másik kocsit megállították a rendőrök, mondja a sofőrünk idegesen, aztán hirtelen újra indít. Hozzánk nem szól többet. Fredericnek van annyi lélekjelenléte, hogy azonnal hívja a kapcsolatunkat, aki gyorsan tisztázza a helyzetet. Sofőrünk a hivatalos határátkelőhöz akart vinni bennünket, most viszont már tudja, hogy a csempészáton kell mennie, a zöld határon át. Közben beér minket a másik taxi is.

Kilis felé alig van forgalom. Nemsokára a főút is eltűnik alólunk, hepehupás földúton haladunk tovább. A taxik száguldani kezdenek a határ felé, olyan sebességgel, hogy felülről nézve nem is lehetnénk ennél feltűnőbbek. Előttünk egy domb tetején a török zászló leng. Már a határnál lennénk?

Váratlanul elkanyarodunk jobbra, és egy tanyához hajtunk. Mutatják, hogy gyorsan át kell szállnunk. Egy ülések nélküli

minibuszba irányítanak, csak fekve vagy guggolva tudunk elhelyezkedni. A jármű azonnal indul is, már nem is a földúton vagyunk, hanem egyszerűen a mezőn vágunk át. Akkorákat zökkenünk, hogy állandóan egymáshoz csapódunk.

A nő egyre gyakrabban nézeget felém, mintha ismerős lenne neki az arcom.

- Ismerjük egymást valahonnan? - kérdezi.

- Fogalmam sincs - felelem mosolyogva.

A minibusz első üléséről hátra fordul az egyik férfi. Tört angolsággal magyarázza, hogy amint kiadja az utasítást, kapjuk fel a csomagunkat, ugorjunk ki, és fussunk, ahogy csak a lábunk bírja. Nem sokkal később a jármű megáll, a tolóajtó kinyílik, egymás után ugrálunk kifelé, és rohanunk előre, ahol úgy százméternyire tőlünk egy férfi áll a határkerítésnél. Idegesen felemeli a szögesdrótot, hogy átbújhassunk alatta, aztán megállás nélkül futunk tovább. Csomagokkal nem könnyű ilyen terepen futni. Frederic viszi a bőröndömet, én a saját hátizsákomat, aztán a német nő hátizsákját is átveszem futás közben. Néhány száz méterrel távolabb öt autó várakozik egy facsoport árnyékában. Öt elmaszkírozott férfi fogad bennünket.

Kiderül, hogy a leplet viselő nő Berlinből származik. A harmincas évei közepén járhat. Azt mondja, áttért az iszlámra és Mekkába is elzarándokolt, ez azonban gyanússá tette őt otthon a biztonsági szolgálatok szemében. Végül elvették tőle a hatéves gyermekét. Mekka óta esélyt sem kapott. Most minden reménye az „Iszlám Állam”. Németországba soha többé nem akar visszamenni.

- Dehát akkor végleg elveszíti a gyermekét - mondom tanácstalanul.

- Már így is elveszítettem mindent - válaszolja. - Nincs több

veszítenivalóm.

Beszélgetésünket félbeszakítják a férfiak. Nem tudjuk, miért, de hirtelen nagyon fontos, hogy Malcolmot, Freddyt és engem azonnal biztonságba helyezzenek. Feltesznek egy fehér platós kocsira. Elöl két fegyveres IS-harcos ül. A vezető hosszú fekete szakállt visel, a vállán egy puska és egy Kalasnyikov. Felbőgő motorral indít. Kopár vidéken haladunk át, mindössze néhány apró falu tűnik fel néha. Beszélgetést kezdeményezünk a két IS-katonával. Mint mindig, most is a futballnak köszönhetően törik meg a jég. Felsorolunk minden muszlim futballistát, akit csak ismerünk.

Az egyik faluban néhány percre megállunk egy ház előtt. Egy Kalasnyikovval felszerelt, mogorva férfi megkérdezi, a BBC-től jöttünk-e. Frederic megrázza a fejét és utunk során most először veszi elő a garancialevelünket. A férfi csodálkozó arccal olvassa, aztán visszaadja nekünk, és szinte már áhítatosan bólogat. Minden rendben. A faluban csak teljesen elfátyolozott nőket látunk. Mint mindenhol a világban, itt is gyerekek fociznak az utcán. Mielőtt tovább indulnánk, sofőrünk mindannyiunknak ad egy almát - ez már a vendégbarátság jele.

Egy öreg ház előtt szállunk ki végül. Bemegyünk, áthaladunk egy helyiségen, ahol emberek imádkoznak. A mögötte megbújó kis szobában kell várakoznunk. Gázolajszag terjeng. A falon függő sötétzöld tábla arra enged következtetni, hogy az épület egykor iskolaként szolgált. Most kézígránátok sorakoznak a polcon. Az íróasztalnak támasztva Kalasnyikovok állnak. Az íróasztalon egy PlayStation controller hever.

Az emberek, akik odajönnek hozzánk, mindannyian nagyon barátságosak. Egyikük marokkói, vele jól megértjük egymást franciául. A barátságos IS-harcos elmeséli, már több mint

ötvenezer külföldi küzd az „Iszlám Államban”. Az egész világból jönnek, mondja. Az ő munkája, hogy regisztrálja az újonnan érkezőket.

Hangsúlyozza, nagyon fontos, hogy ne forgassunk ki semmit, amit látunk. Már így is túl sok hazugságot terjesztenek az iszlámról Nyugaton. Holnap elmehetünk minden városba, megnézhetünk mindent, amit csak akarunk, hogy valós képet alkothassunk a helyzetről. A Koránt nehéz megérteni, teszi hozzá. Még a muszlimok között is sokan vannak, akik nem értik igazán. Tanítókra lenne szükség. A Daula Iszlámija, az IS a valódi, gyakorlatba átültetett iszlám. A megélt iszlám. A Nyugat háborút vív az iszlám ellen.

- A mi vallásunk békés - állítja. Az IS propagandavideói szándékosan sokkolók. Félelmet akarnak kelteni az ellenségben. Ez a válasz a Nyugat ugyanilyen brutális háborújára az iszlám ellen. Pedig a Nyugat csak azért élhet luxusban, mert kizsákmányolja a harmadik világot, elveszi tőlük a nyersanyagaikat. Az araboknak sokkal alacsonyabb áron kell eladniuk az olajukat, mint az oroszoknak, bizonygatja. - Nem vagyunk mi vademberek. Mi csak élni akarunk. A Nyugat iszlámellenes háborújában Amerika a mészáros és a muszlimok a jószágok, amelyeket lemészárolnak. Több mint ötven ország esküdött össze ellenünk, de nem győzhetnek le minket. A mi erőnk nem a fegyvereinkben, a pénzünkben vagy a harcosainkban van, hanem abban a tényben, hogy mi az igaz úton járunk.

Itt helyben ritka a légi támadás, tudjuk meg. Nem kell aggódalmaskodnunk.

Az arab világ elnökei nem a muszlimok, hanem a Nyugat elnökei, halljuk. Sok pénzük van, de tévúton járnak. Azt felelem, bizonyos értelemben meg tudom érteni az arab ellenállást, de az

IS rémtettei megnehezítik, hogy az ember az elnyomott muszlim népek védelmére keljen. Én meggyőződéses erőszakellenes vagyok, jelentem ki, így megvetéssel nézem az IS színpadias gyilkosságait. Gandhi biztosan sikeresebb stratégiát tudott volna ajánlani az arab világnak is. Erőszakmenteset. Hol van az leírva, hogy az ember csak erőszak alkalmazásával érheti el a jogos céljait?

A barátságos marokkói azt feleli, ők mindig tartják magukat az isteni törvényekhez. Mi viszont ott Nyugaton korruptak vagyunk, és tévúton járunk. Drogokkal, szajhákkal, háborúkkal, pénzhajhászással foglalkozunk.

Mesélek neki a kurd-arab hős, Szaláh ed-Dín jóságáról és irgalmáról, amelyekkel a keresztények irányába fordult Jeruzsálem bevétele után. Marokkói beszélgetőtársam kijelenti, ők is jóságosak lennének, ha már megnyerték volna a háborút. Ők a saría és a Korán szerint élnek. Tehát nekik van igazuk.

Megismétli még, hogy itt biztonságban vagyunk, de ez is csak ezért lehetséges, mert ők a saría szerint élnek, és soha nem szegnének meg törvényeket vagy megállapodásokat. Biztonságot ígértek nekünk és be is tartják. Rakkában, de még Moszulban is élnek egyébként keresztények viszonylag normális körülmények között, korlátozások nélkül. Beszélgetőpartnerünk azt mondja, ő soha többé nem tér vissza Marokkóba. Ha visszamenne, azonnal börtönbe kerülne.

Egy fehér zacskókat cipelő fiú jön be a szobába. Grillezett csirkét, hasábburgonyát, szír lepényt, fokhagymás joghurtot, Pepsi kólát és ajrant, joghurtitalt hoz. Kitűnő az íze mindennek. A földön, vékony matracokon ülve eszünk. A csirke különösen finom. A pepsis flakonokról letépték a címkét.

Helyzetünk valamivel derűsebb. Eddig jól bántak velünk. Nem úgy tűnik, mintha el akarnának rabolni. Éppen ellenkezőleg, mintha nagyon is a szívükön viselnék a hogylétünket. Folyamatosan bekukkant valaki, és hoz valamit. Párnákat, takarókat kapunk. Kérdezik, begyűjtsanak-e a kályhába. Hozzanak-e még ennivalót.

A szomszédos helyiségben IS-harcosok imádkoznak. Hatan állnak egy sorban, előttük az előimádkozó. Mekka irányába fordulnak, amint azt a Korán előírja. Az ima után beszélgetésbe elegyedünk hármukkal. Mindannyian a húszas éveik közepén járnak, és Frankfurtból jöttek.

- Hát maguk mit csinálnak itt? - kérdezik, és meglepődve, de látható örömmel fogadják a válaszainkat. Tetszik, hogy újságíróként vagyunk itt. Láthatóan imponál nekik, hogy egészen felülről kaptunk engedélyt. Az IS propagandavideói nem ilyen képet sugallnak.

Egy kissé testes IS-harcos jön be a szobába. Pisztoly és Kalasnyikov van nála, a dereka körül robbanószerekkel telerakott öv. A fiatal marokkói megmutatja, hogyan kell kezelni az ilyen övet. A kevésbé sportosak, akik nem tudnának idejében elmenekülni az ellenséges katonák elől, mindig ilyen viselnek, így az utolsó másodpercben a levegőbe repíthetik magukat, és sok ellenséget ragadhatnak magukkal a halálba. Ez az öv megöl mindenkit, aki harminc méteren belül tartózkodik, állítják a németek.

- A különleges egységek legbátrabb harcosai is szoktak viselni ilyen. Ez a végső fegyverük, ha körülveszi őket az ellenség.

Felpróbálom a barna övet. Meglepően könnyű, és egyáltalán nem feltűnő. Alig néhány kilót nyomhat, és tökéletesen rásimul a

testre. Egy pulóver alatt lehetetlenség lenne észrevenni. Sokkal otrombábbnak és nehezebbnek képzeltem. Frederic meglehetősen idegesen reagál, amikor óvatosan megérintek egy vékony fekete kábelt és megkérdezem, hol van a kioldó. Az IS-harcosokon is látok némi nyugtalanságot. Amikor leveszem az övet, mindannyiukról lerí a megkönnyebbülés.

Felkészülünk a továbbutazásra. Úgy tudjuk, Rakkába megyünk, hogy találkozzunk Abu Katadával. Két fiatal férfi jön értünk, de nem Rakkába visznek, hanem előbb egy körülbelül negyvenpercnyi útra álló házhoz hajtunk. Itt fogunk éjszakázni, mondják. Holnap majd eljönnek értünk. Mintha a világ minden ideje az övék lenne. Mi viszont csaknem egy hete úton vagyunk.

Másnap a csomagjainkkal és két új felvigyázóval beszállunk egy fekete terepjáróba. Tágasabb és kényelmesebb, mint az előző járműveink. A két IS-harcos ül elöl, mi hátul. Egész kellemesen telik az út. Bekapcsolják a rádiót. Úgynevezett nasídeket, vallásos és részben nagyon harcias szövegű cappella énekeket adnak. A hangzásuk cseppet sem brutális. Éppen ellenkezőleg, csodálatos, szinte már hipnotikus a harmónia.

Freddyvel németül beszélgetünk, de kiderül, hogy mindkét IS-harcos - egyikük Bin Ládén fiatalabb kiadása, a másik kissé testesebb, és teljesen eltakarja az arcát - beszél valamennyire németül is az angol és a francia mellett. Multinacionális hadsereg az IS, állapítja meg Frederic. Persze az is lehet, hogy kimondottan ezért kaptuk ezt a két embert kísérőnek. Kérdezzük, honnan jöttek, de egyikük sem akarja megmondani. Arra sem felelnek, hol tanultak idegen nyelveket.

Közben besötétedik, így nem tudjuk, merre tartunk. Néha

feltűnik egy közlekedési tábla vagy egy település neve, de semmit nem tudunk rendesen kiolvasni.

Amikor megállunk, a sötétből jobb kéz felé egy két méter magas kerítésfal bontakozik ki. Kinyílik egy ajtó, fiatal ember jön elő, jelez valamit a kísérőinknek. Kiszállunk és bemegyünk a belső udvarra, amely legfeljebb nyolcszor nyolc méteres lehet. A nagy ház, amelybe belépünk, igazából egy félbehagyott építkezés maradványa.

A szobánkban semmi nincs egy olajkályhán és néhány vékony fekete gumimatracon kívül. Itt fogjuk tehát tölteni az éjszakát. A Bin Ládenre hasonlító csontos alkatú fiú megmutatja a pottyantós vécét, a fürdőt és egy konyhaszerű helyiséget. A szobánkkal szemben van még egy helyiség, de oda ne menjünk be, mondja. Az az itt lakó IS-harcosok alvóhelyisége. Spártaiak a körülmények, a vécéről meg inkább nem is mondok semmit, de igazából nem törődünk vele. Vannak helyzetek, amikor a kényelem már nem játszik szerepet.

Miután elhelyezkedtünk a szobánkban, a fiatal fiú elmondja, hogy most átkutatnak először minket, utána a csomagjainkat. Rutinszerű biztonsági intézkedés. Egy pillanatra kihagy a lélegzetem, amikor eszembe jut a különleges gyógyszer a csomagomban.

Istenről és a világról beszélgetek közben a fiatalemberrel. Nagyon ellentmondásosan felelget, és Frederic idegesen odasúgja, ne felejtsem el, mit mondott Abu Katada az istenkáromlásról. Soha nem tudhatni, hol kezdődik az IS-nél az istenkáromlás.

Az IS-harcosok szemében nem Amerika, hanem Isten a szuperhatalom. Ők Isten oldalán harcolnak, ezért nem félnek a haláltól, mondja a fiú. Isten dönt a halálunk napjáról.

A másik, testesebb harcos megkér, álljak fel és menjek át vele a

szoba másik sarkába. Felemelem a karomat, mint a repülőtéri ellenőrzéseknél, és hagyom, hogy végigtapogasson. Még soha sehol nem tapogattak át ilyen alaposan, de nem zavar, tudom, hogy semmit nem találhat.

Ki kell ürítenem a zsebeimet. Minden papírt kisimítanak, minden rágógumicsomagot megvizsgálják, a tollakról leveszik a kupakot. A bőrönd és a benne lévő csomag minden milliméterét megtapogatják, végigkopogtatják, megvizsgálják. A gyógyszeres dobozka nem ébreszt gyanút bennük.

- Valami meghatározott dolgot keresnek? - kérdezem.

- *Spying devices, GPS and stuff like that.*

Nem tudok eléggé örülni a szerencsénknek, hogy Freddy nem talált indulás előtt olyan apró GPS-t, amely elég kicsi lett volna ahhoz, hogy elrejtessük magunknál. Arra az esetre, ha mégis elrabolnának. Mindig lehetne tudni, hol vagyunk éppen. Milyen jó, hogy mégsem sikerült találnunk ilyet! Ha most megtalálnák nálunk, igencsak szorult helyzetbe kerülnénk.

Miközben átkutatnak minket és a csomagokat, folytatjuk a beszélgetést a harcosokkal.

Íme, néhány állításuk.

A hitetlenségről

Minden hitetlen a pokol felé vezető úton jár. Kötelességünk, hogy felébresszünk benneteket. A hitetlenség a legnagyobb bűn mind közül. Jót cselekszünk veletek. Mintha visszahúznánk valakit, aki egy szikláról készül levetni magát.

A szabadságról

A Nyugat nem tudja, mit jelent az igazi szabadság. Itt van

köztünk egy nagy félreértés. A szabadság Nyugaton azt jelenti, hogy az ember azt tehet, amit csak akar. Nem kell hallgatnia senkire. A mi számunkra a szabadság a világi vágyaktól való szabadságot jelenti. Ezért is élünk ilyen egyszerűen. Mi nem vágyunk anyagi javakra.

A Nyugat jövőjéről

Egy idő után a legnagyobb civilizációk is elbuktak. A Nyugatnak is ez lesz a sorsa.

Az IS büntetéseiről

Az IS által kiszabott büntetések egyszerre jelentenek büntetést és kegyelmet. Megszabadítanak a további büntetéstől, ami a pokolban várna a bűnösre.

A síitákról

A síiták nem muszlimok. Nem egyetlen Istenben hisznek. Imámokhoz imádkoznak segítségért, és szentnek tekintik Alit és másokat is. Csakhogy a Korán első szabálya éppen az: Ne imádj más istent! A bálványimádás bűn, amiért halálbüntetés jár.

A szírekről

A szír lakosság kezdetben nem rokonszenvezett az Iszlám Állammal. De a nyugatiak és a saját vezetésük bombái hatására már változóban van a véleményük.

A naponta érkező újoncokról

Emberek, akik már minden reményt elveszítettek a hazájukban. Számukra már nem létezett más megoldás.

Törökországról

Törökország lesz a következő, amelyik szétesik.

A saját időszámításukról

Egyszerűen megtartottuk a nyári időszámítást. Nem másokat követünk. Mi diktálunk.

Közben több mint egy teljes órán át matatnak rajtunk és körülöttünk. Miután végeztek, az egyik IS-harcos ismét több zacskóval jön be a szobánkba. Édességeket, Pepsit és kiviből, banánból és narancsból frissen facsart gyümölcsleveket hoz. Amerikainak gondoljuk a fiatalembert, az akcentusa mindenesetre amerikai. Igaz, nem beszél sokat, alig néhány szót szól, de az akcentusa így is felismerhető. Illik hozzá az öltözeke is: amerikai katonai nadrág és bakancs, hozzá sötétkék kapucnis pulóver. Az arca előtt fekete símaszk. Leteszi a zacskókat, és már el is tűnik. Egy másik, franciául beszélő harcos jelenik meg legközelebb, ő még két zacskót hoz nekünk kenyérrel és báránykebabbal. Igazából már egyáltalán nem vagyunk éhesek, hiszen nemrégien ettük meg a csirkét, mégis letörünk egy-egy darab lepényt, ráteszünk néhány kebabfalatot, petrezselymet, hagymát. Feltekerjük, úgy esszük meg. Nagyon jó az íze. Ha így megy tovább, az út végére erőteljes súlygyarapodással számolhatunk.

A francia akcentussal beszélő IS-harcos elmagyarázza, hogy ilyen ételt, bár jó az íze, csak nagyon ritkán esznek. Ha ilyenén élnének, nem tudnának rendesen harcolni. A jó étel kifáraszt. Malcolmnak megnyúlik az arca - számára éppen most kezdett némi jót is jelenteni ez az utazás.

Újra szóba hozom az IS brutalitását és irgalmatlanságát - ezeket a szavakat használom, hiába vet rám Frederic rosszalló

pillantásokat. Megkérdezem, hogyan illik ez a Koránhoz, amelynek szúrái általában így kezdődnek: Allah, a könyörületes és az irgalmas nevében. Hol van az irgalom az IS-nél? Hogyan állíthatja a kegyetlenségeiről, hogy Isten művét valósítja meg? Ez a kérdés vörös vezérfonalként húzódik végig egész utunkon. A fiatal Oszamára hasonlító harcos egyszerű választ ad rá: az ember csak akkor lehet irgalmas, ha van hatalma. A gyengének farkasnak kell lennie.

A kissé testes IS-harcos arról kérdez, milyen munkát végez az alapítványom Afganisztán, Szíria, Irak és Kongó érdekében. Azt mondja, őt mindig elszomorítja, hogy hiába teszünk jót, az öröklétben mi nem nyerhetünk jutalmat érte, hiszen ha nem muszlimként halunk meg, nincs menekvés a számunkra. Akkor nem számítanak a földi életben véghezvitt jó cselekedetek sem. Minket csak itt a földön jutalmaz meg Isten a jótettekért - egészséggel, szerencsével, hasonló jókkal. De amint a földi életünk véget ér, ennek is vége lesz. Elmondom neki, mi nem jutalomért tesszük, amit teszünk, és magától értődnök tartjuk, hogy ha az embernek van pénze, akkor adakozzon belőle. A jutalomnál sokkal fontosabb, hogyan bánunk az embertársainkkal. Ebben a kérdésben nem jutunk egyezsége.

A testes harcos azt is elmondja, hogy az utóbbi időben már nem csak egyéni harcosok, hanem egész családok érkeznek az IS zászlaja alá. Minden családos harcos magával hozhatja az övét. Kapnak egy házat és még fix fizetést is. A harcosoknak és az állami alkalmazottaknak nem kell fizetniük a kórházi ellátásért sem. Sok minden lényegesen jobb itt, mint a nyugati médiában bemutatott kép. Sok tekintetben normális már itt az élet. Szinte már teljesen rendben van. Egyes családok ide jönnek szabadságra, meglátogatják a rokonaikat, aztán hazamennek a saját hazájukba.

Ha a fiatal Oszáma-hasonmáson múlna, az IS Andalúzia fénykorát teremtené újra, a tudomány és a vallás fellegvárát. Persze ez nem az ő döntése, mondja. De úgy hiszi, egyszer így lesz majd. Ez a fiatalember az egyik legkevésbé tipikus IS-harcos, akit csak el lehet képzelni. Régebben Ausztriába járt síelni. Nagy futballrajongó, jól kiismeri magát a sport világában. Tulajdonképpen sok mindenben hasonló hozzánk. Azzal az egyetlen, de hatalmas különbséggel, hogy ő egy irgalmat nem ismerő terrrorszervezetnek dolgozik.

Éjfél körül vendéglátóink elkészönnek, de előbb felteszik a kérdést, mit választunk: leadjuk nekik éjszakára a laptopjainkat és telefonjainkat, vagy magunknál tartjuk, de akkor egy harcos biztonsági okokból éjszakára is velünk marad. Biztosak akarnak lenni benne, hogy senkivel nem lépünk kapcsolatba. Végül leadjuk minden elektronikus eszközünket. Még nem tudjuk, de nemsokára a közös hálótermekben való alvás lesz az éjszaka eltöltésének normális formája. És azt sem sejtjük, milyen gyorsan meg lehet szokni ezt is.

MÁSODIK NAP

2014. DECEMBER 7., VASÁRNAP

Hajnali 4 óra. A harcosok a reggeli imára készülődnek. Lépéseket és hangokat hallok, aztán hallom, ahogy reggelit készítenek a konyhában. Nekem még túl korán van, nem kelek fel. Lassan visszaalszom. Öt órával később aztán mi is felkelünk. Az amerikai akcentussal beszélő IS-harcos olyan erővel dörömböl az ajtómon, hogy Malcolm először azt hiszi, a GSG9 érkezett meg. Riadtan ül fel az ágyán. Az ajtó kinyílik, az amerikai dugja be a fejét és megkérdezi:

- *You guys need anything? Some eggs? Tea?*

Kértek valamit, fiúk? Tojást? Teát? Szobaszerviz IS módra. Miért is ne?

Amikor tíz perccel később rántottával, tonhalkonzervekkel, lekvárral, lepénnyel és teával jön vissza, csak pislogunk a meglepetéstől.

- *There you go. Typical IS breakfast* - mondja, és már fordulna is ki a szobából, miután feltálalta nekünk az IS-reggelit.

Frederic azonban megszólítja:

- *Are you from New Jersey?*

Freddynek vannak barátai a New Jersey-beli Franklin Lakesben. Rájuk emlékezteti a harcos kiejtése.

- *What makes you think that?* Miből gondolod?

- *You sound like you're from Paterson, Jersey.* Úgy hangzik a beszéded, mintha a Jersey-beli Patersonból való lennél.

- *Close.* Majdnem.

Többet nem mond, csak nevetve visszamegy a többi harcoshoz.

A fürdőszobába menet öt harcost látok az udvaron üldögélni a napon. Beszélgetnek. Hárman közülük a húszas éveik elején-közepén járhatnak, a maradék kettő a harmincas évei végén lehet. Eddig minden másképpen alakult, mint vártuk. Itt vagyunk az IS-nél, és nagyon jól bánnak velünk. A háborús terület kellős közepén. Néhány nappal ezelőtt egyikünk sem tartott elképzelhetőnek ilyesmit. Lehet, hogy most jön majd a feketeleves?

Miközben az udvaron várakozva töltjük a délelőttöt és élvezzük a napsütést, a távolból bombák becsapódásának zaja hallatszik. Senki fel sem néz. A harcosok odaülnek hozzánk, tudni akarják, mik a terveink. Mi is ugyanezt akarjuk megtudni őtőlük. Az IS-fiúk azonban zárkóztak és semmiképpen sem hajlandók elárulni a

valós személyazonosságukat. Legfeljebb habozva ejtenek el néhány szót a korábbi életükről. A jövőről sokkal szívesebben beszélnek, mint a múltról. A reggelit hozó amerikai végül elárulja, hogy valóban New Jersey-ből származik. Hawthorne-ban dolgozott, húsz percre Paterson-tól. Frederic úgy ismeri azt a környéket, mint a tenyerét.

A New Jersey-ből való fiatalembertől olyan mondatokat hallunk, mint „Ha az amerikaiak a Daula Iszlamiájába jönnek, az lesz a második Fallúdzsájuk”. Vagy „Több mint száz éven át elnyomták a muszlimokat. Ezért fogunk most a legvégsőkig harcolni a gyengék védelmében. Ha a keresztények nálunk akarnak élni, őket is meg fogjuk védeni”. Újra és újra megpróbálja elmagyarázni nekünk, hogy a keresztények gond nélkül élhetnek náluk. Csak a kis védelmi adót kell megfizetniük. Egyébként ez az egyetlen adó, ami létezik az „Iszlám Államban”. A zsidókat ő személy szerint nem tartja valami sokra, bár ez nála személyes ügy, teszi hozzá mintegy mentegetőzve. Még az Amerikában töltött évekből.

- „*It's like the accent. It's difficult to lose it*”, mondja. Olyan ez is, mint az akcentus. Nehéz leszokni róla. Frederic mesél a New Yorkban élő zsidó barátairól, de a fiúra nincs hatással.

Az amerikai IS-harcos lelkesen beszél a kilátásról, hogy újra közvetlen kapcsolatba kerülhet Amerikával. Nagyon reméli, hogy az Egyesült Államok végül mégiscsak küld ide szárazföldi csapatokat. Ellenük harcolni a legcsodálatosabb dolog lenne a világon.

- Össze fogják csinálni magukat már a helikopterből leereszkedés közben - mondja nevetve. A barátja, akiről időközben megtudtuk, hogy libanoni, nevetve csatlakozik hozzá.

- A felszerelésük egy része már így is a miénk, de elhozhatnák

nekünk a maradékot is.

Malcolm kint marad a kertben a fiúkkal, Frederic és én pedig felmegyünk a tetőre. Ott is áll két harcos. Velük a Szaddam Huszein alatti Irakról beszélgetünk. Mesélek a Nemzeti Ellenállásról, amelynek a képviselőivel 2007-ben találkoztam Ramádiban. Az egyik IS-harcos, aki már sokat harcolt Irakban, elmondja, hogy ő is a Nemzeti Ellenállásnál volt, de azóta már az IS-ben látja az egyetlen lehetséges választ.

Szeretnénk ellátogatni a mintegy ötszáz méter távolságra található faluba, de a harcosok azt mondják, arra kaptak parancsot, hogy egyelőre ne engedjenek ki a házból. Egyébként pedig soha ne legyünk mindannyian egyszerre fent a tetőn. Nem akarják feleslegesen magukra vonni a figyelmet. A háttérből lövöldözés és bombák becsapódása hallatszik. 15 órakor kinyílik a kapu. A fiatal Bin Ládenre emlékeztető harcos meghozza a hírt, amelyre várunk: tovább megyünk. Hozhatjuk a csomagokat, mondja. Öt perccel később minden felszerelésünkkel együtt kísétálunk a kapun.

És ott áll ő! Abu Katada! Legalább 150 kiló lehet, szinte ugyanolyan széles, mint amilyen magas. Dús, vörösesbarna szakállt visel. Christian E., alias Abu Katada. Kék arab öltözék van rajta, a fején vörös kendő.

Kitárja a karját üdvözlésül, és ahogyan az arab világban szokás, öleléssel üdvözlöl bennünket.

- Szóval itt vagy végre - mondja neki Frederic némi ironikus ünnepélyességgel a hangjában. Abu Katada folytatja a játékot és nevet.

- Igen. Itt vagyok.

Felpakoljuk a csomagjainkat a fehér kisteherautó platójára, amellyel Abu Katada és sofőrje érkezett. Végre elindulunk

Rakkába.

A sofőr nagy fekete-szürke sálba burkolta az arcát, csak a szeme és az orra körvonalai látszanak. Elmormol egy üdvözlést angolul. Feltűnően ritmikus az akcentusa.

Biztonsági okokból nem használhatjuk a főutat, inkább nagy kerülőket teszünk. Az út több mint háromórás. Abu Katada azt állítja, a gazdaság virágzik az IS-ben. Szinte minden üzlet nyitva van, az emberek sokat is vásárolnak, főleg a piacokon. Az élet szinte teljesen visszatért a rendes kerékvágásba. Feltűnik, milyen sok építkezést látunk.

- Ahol nem bombáznak, ott az élet normálisan megy tovább - mondja Abu Katada. - Rakkában is.

Elmondja, hogy előző szálláshelyünk a világ végén volt, al-Raiban, az Iszlám Állam legnyugatibb pontján, Aleppó tartományban, körülbelül 200 kilométerre Rakkától. Ezt a környéket csak május óta tartják a felügyeletük alatt. Azután részben igencsak cinikus előadást tart nekünk a sariáról az „Iszlám Államban”.

A lopás büntetése, ha az ellopott dolog értéke meghaladja a negyven amerikai dollárt, kézlevágás. Negyven amerikai dollár egy gramm arany ára.

A keresztényeknek dzsizját, védelmi adót kell fizetniük. Szegények évi háromszáz, gazdagok évi hatszáz dollár körüli összeget adóznak - viszont ez az egyetlen adó, ami terheli őket. A keresztények egyébként is a tehetősebb itteni lakosok közé tartoznak. Eladnak néhány birkát, és máris megvan a pénzük a védelmi adóra.

A muszlimok egy úgynevezett zakátadót fizetnek, a vagyonuk arányában. A gazdag muszlimok több adót fizetnek, mint a

keresztények. A szegény muszlimok kevesebbet. A pénzt szociális kiadásokra fordítják, Rakkában például három kórházat tart fenn az IS.

Az „Iszlám Állam” jelenleg elsődlegesen zsákmányból, olajeladásból és a zakátból finanszírozza a működését.

Az IS harcosai a zsákmány négyötödét kapják meg - a fix fizetésük erre figyelemmel elég alacsony -, az ötödik ötöd az államot illeti. Abu Katada havonta ötven dollárt keres az IS-nél a médiarészleg vezetésével. Kap lakást is. Ez neki elég is.

Rabszolgapiac a valóságban nincs, legalábbis nem úgy, ahogyan mi elképzeljük. A rabszolgák hadizsákmányok, és ezért vagy a harcosnál maradnak, vagy eladják őket. Egy jazidi nő mostanában ezerötyszáz amerikai dollárt ér. Körülbelül annyi az ára, mint egy Kalasnyikovnak.

Toscanára emlékeztető tájon haladunk, csak ez sokkal kopárabb. Néhány épület falára hatalmas IS-lobogót festettek. A zászlók amúgy is lépten-nyomon felbukkannak. Még egy lezuhant, ferdén a földbe fúródott szír vadászgépre is kitűzték az IS zászlaját.

Rakkától ötven kilométerre megállítanak egy ellenőrzési pontnál, aztán egy tizenöt évesnek tűnő fiú int a Kalasnyikovjával, hogy menjünk tovább.

Vastagon beburkolt arcú sofőrünk egy szót sem szól. Csak egyszer szólal meg, tiltakozik, amikor Frederic fényképezni akar egy gyümölcsös standnál. Megálltunk innivalót és néhány apróságot vásárolni. Sprite, Mirinda, Pepsi és Snickers - ebből állt az útravaló elemózsia, amit Abu Katada összeállított nekünk és saját magának.

Már majdnem besötétedik, mire Rakkába érünk, de az utcákon

még így is van élet. Elhagyunk egy kör alakú teret, amely már sokszor szerepelt a tévéadásokban. Vaskerítés veszi körül. Itt tűzték karókra a kivégzett ellenségek levágott fejét. A filmek alapján nagyobbnak képzeltem a kísérteties helyet. Beburkolt arcú sofőrünk, akinek a szava láthatóan sokat nyom a latban, úgy dönt, Frederic nem készíthet képeket a helyről. Abu Katada zavartan mormol valamit. Majd beszélünk még erről, a többi részlettel együtt, mondja.

Abu Katada szerint Rakka egyáltalán nem az IS fővárosa, ezt csak a sajtó terjesztette el. Az IS számára nincs is különösebb jelentősége ennek a városnak - a milliós lakosságú Moszul sokkal fontosabb hely.

Megállunk egy kebabárusnál, hogy ennivalót vegyünk. Körülnézünk. Az élet valóban egészen normálisnak tűnik. Az ember nem gondolná, hogy a valóságban egy terrorszervezet uralkodik a városban. Ha korábban jártunk volna erre, karóra tűzött fejeket és keresztre feszített embereket láthattunk volna. Akkor persze nem látnánk normálisnak a várost.

Frederic megkérdezi, tulajdonképpen mi történik a megölt túszo holttestével. James Foley-ével és a többiekével.

- Eltemettük, elástuk. Valahol - feleli Abu Katada közömbösen. A lefejezéssel történő kivégzés egyébként az IS politikai döntése volt. A legfelső szintről.

Megint csak szóba hozom a Korán irgalmát és Abu Katadának is Szaláh ed-Dínről kezdek beszélni. Ő azonban kételkedik a fennmaradt történet igazságában. Valószínűleg rossz fordítás volt, mondja. Valamit félrefordítottak. A történetírásban egyébként is gyakori, hogy kihagynak vagy cenzúráznak tudósításokat a dzsihádról és a sariáról. Politikai okokból, így van ez a próféta korától napjainkig.

Éppen a kétségeimnek adnék hangot, amikor autós konvoj hajt el mellettünk hangos dudálással. Az első autó ablakából integető fiú hajol ki. A mögötte haladó kocsiban egy operatőrt látunk, aki az utánuk következő autót filmezi. Menyasszony és vőlegény ül benne. Esküvői menet! Ezt aztán senki nem fogja elhinni Németországban. Pedig így van: egy kétszázezres városban időről időre sor kerül esküvőkre.

Tovább megyünk, aztán megállunk egy jelentéktelen, többszintes lakóház előtt. A környéken szinte csak ilyen házakat látunk. A második emeleten lesz a lakásunk, mondja Abu Katada. Áram nincs. Miután kiszálltunk, sofőrünk elmegy, hogy elemlámpákat vagy gyertyákat szerezzen nekünk, és takarókra is szükségünk lesz. Úgy tűnik, itt is a padlón fogunk aludni. Szűk, hideg kis alvókamrákban. A lakásnak van egy „nappali” szobája is közvetlenül a bejárat mellett, van konyha, egy fürdőszoba folyó víz nélkül, és egy meglehetősen mocskos vécé. A berendezés spártai, de ha az embernek van jó hálózásaja, mindenhol tud jól aludni. Márpedig nekünk jó hálózásajaink vannak.

Leülünk a nappaliban, hogy átbeszéljünk néhány dolgot és közben együnk néhány szendvicset. A lakásban teljes a sötétség, és a levegő is egyre hidegebb. Az ablakok nem zárnak rendesen. Abu Katada szűknek találja a fotelját. Az irodai fotelja is ilyen szűk, de ott nemsokára kap egy újat - a moszuli amerikai konzulátusról sikerült beszereznie. Hadizsákmány. Aztán végignézi magán, és jót nevet tekintélyes méretein.

Elmeséli, hogy azért hívtak meg engem, mert néhány könyvem arab nyelven is megjelent, és ez bizalmat ébresztett irántam. Ráadásul már nagyon korán keresni kezdtem a kapcsolatot az IS-szel.

Végigmegyünk a „kívánságlistámon”. Ismert dzsihádistákkal, mint Deso Dogg és más hasonló „terrorsztárok” nem találkozhatunk. Az IS nem helyesli az egyes emberei körül kialakuló személyi kultuszt, és a jövőben megpróbálja visszatartani a harcosokat a médiaszerepléstől. Nem akarják, hogy bárki is egyenlőségjelet tegyen az IS és az egyes harcosok története, sorsa közé. Az IS már nem látja szívesen, ha a harcosai egyéni akcióként képeket és videókat töltenek fel mindenhová. Aztán Abu Katada mesélni kezd. Malcolm, aki általában diszkréten a háttérbe húzódik, olyan gyorsan jegyzetel, ahogy csak bír.

Abu Bakr al-Bagdadi kalifa talán soha többé nem fog megjelenni a nyilvánosság előtt. Megvannak rá az okai. Az egyik közülük a biztonsági kockázat. Ha interjút készítenék vele, a CIA megtudhatná, hol tartózkodik, vagy legalábbis, hogy az interjú készítésekor hol tartózkodott. Ezen kívül az IS al-Bagdadi körül sem akar személyi kultuszt.

A kalifa múltkori nyilvános megjelenését a mecsetben három hónapi gondos tervezés előzte meg. Túl bonyolult ez ahhoz, hogy rendszert csináljanak belőle, miközben hatvan állammal állnak háborúban.

A Nyugat „hazugságkampánya” újra és újra megdöbbeníti őket. Al-Bagdadi volt feleségét és a fiát például soha nem fogták el Libanonban, ahogyan a nyugati sajtó híreszteli. Az al-Bagdadi autókonvoját ért állítólagos támadás is tiszta propaganda volt, szögezi le már harmadjára Abu Katada.

- Komolyan olyan ostobának hiszik, hogy egy autós konvojjal furikázik, a lehető legnagyobb feltűnést keltve?

Az IS-ben a kalifa hivatala szervez mindent. Minden fontosabb döntés személyesen a kalifától származik. Ő döntött arról is, beengedjenek-e engem az „Iszlám Államba”. A biztonságunk

garantálása is az ő döntése volt.

Rakkában már csak nagyon kevés keresztény van, tudjuk meg aztán. A templomaikat átalakították. Már nem templomként működnek. Nem az IS tette, hanem azok a lázadó csoportok, amelyek még az IS előtt uralták Rakkát.

Aszad légierije csak napvilágnál jön bombázni, éjjel soha. Túlságosan öregek a gépeik. Rossz időben fel sem tudnak szállni. Az amerikaiak viszont éjszaka is bombáznak.

A Dzsabat an-Nuszra és az FSA eretnek, szakadár. Azért ha nyilvánosan bocsánatot kérnének a tetteikért, megtérhetnének az IS-be.

Németországban is lesznek merényletek. Al-Adnani, a szóvivő maga hívott fel merényletekre. A német politika ravasz és sok mindent a titkosszolgálatokon keresztül intéz, hogy a polgárok még csak tudomást se szerezhessenek róla. Szaúd-Arábiában például a német titkosszolgálat segédkezett egy határfal felépítésében. Hogy ne is említsük a szaúdi titkosszolgálat és rendőrség kiképzésében, valamint az erőteljes fegyverszállításban való részvételüket. Támogatják a kurdokat, és az amerikaiak háborúját az iszlám ellen. Mindez bőségesen elég indok arra, hogy az IS kimondottan az iszlám ellenségének nyilvánítsa Németországot. Idetartozik Westergaard Merkeltől kapott kitüntetése is. Az Izraelnek juttatott fegyverek, és még hosszan lehetne sorolni.

- Vannak országok, amelyek távol tartják magukat ettől a háborútól, amelyek nem vesznek részt a gyilkolásban. Náluk soha nem lesznek merényletek.

Szóba hozom a tervezett átfogó interjút vele, az IS harcosával. Átgondoltuk a dolgot, mondom neki, és úgy döntöttünk, a családjára tekintettel lemondunk róla. Túl nagy csapás lenne az

édesanyjának, hiszen egy ilyen interjúban nemcsak a Koránról, hanem az emberek megöléséről is tennénk fel kérdéseket Abu Katadának. Ő azonban vállat von. Anyám túl fogja élni, mondja közömbösen. Ez van. Hallgatagon nézünk vissza rá. Láthatóan bosszantja a tekintetünk.

- Mit mondjak maguknak? - csattan fel. - Ne aggódjanak az anyám miatt. Itt nálunk nem mindenki állhat szóba újságírókkal, interjút meg még kevesebben adhatnak. Elmúltak már azok az idők, amikor bárki bármit mondhatott. Most csak olyan ember adhat interjút, aki felkészült, és pontosan tudja, mi a helyes és mi a helytelen.

Másnap elmegyünk Moszulba, jelenti ki aztán. Ahogyan kértem.

Moszult még Szaddam Huszein idejéből ismerem, és szeretném az akkori benyomásaimat összevetni a mostani képpel.

Telefonjainkat, amelyeket időközben átadtunk Abu Katadának, egyelőre nem kapjuk vissza. Rakkában úgsincs hálózat, Aszad kikapcsoltatta. Moszulban sincs, ott meg az IS kapcsolta le. Mivel a telefonjaink beépített GPS-ét nem lehet eltávolítani, felesleges biztonsági kockázatot jelentene, ha magunkkal vinnénk őket. Mindenképpen el kell kerülnünk, hogy bemérjenek bennünket, a készülékek tehát itt maradnak. Legkésőbb a hazainduláskor visszakapjuk őket.

Abu Katada elmagyarázza, hogy az utazás végén ellenőrizni fogják a teljes fénykép- és videóanyagunkat. Háborúban ez a szokásos eljárás. Bosszús arcot vágunk, mivel ilyesmiről nem volt szó a megállapodásunkban. Megpróbálunk egyezsége jutni, a teljes arcát eltakaró sofőrünk azonban, akinek - most már látjuk - lényegesen többet nyom a szava a latban, mint eleinte gondoltuk, határozottan, tömören és jól érthetően elismétli a döntésüket.

Hideg késként vág a hangja. Különös, brit akcentussal beszél, amelyet soha nem fogok elfelejteni. Miközben hozzánk intézi a szavait, előre hajtott fejjel, mélyen a szemünkbe néz. Megértettük-e végre, kérdezi. A jobb szemhéja mintha kissé lecsüngene, de talán szándékosan igyekszik elszánnak, egyszersmind hanyagnak tűnni.

Jeges csend támad. Egy csapásra megváltozott a hangnem és a hangulat. Az IS toborzótáborában tapasztalt szívélyességnek nyoma sincs többé. Mostantól komolyra fordul a dolog. A sofőr szemében mi ellenségek vagyunk. Halálos ellenségek. Az utazás terve egyre veszélyesebbnek tűnik. A jelen helyzetben nincs választásunk, ezért inkább nem is felelek az elmaszkírozott harcosnak. Abu Katada mellettünk áll. Látom rajta, hogy kellemetlen számára a szituáció.

Heves alkudozás után Frederic engedélyt kap, hogy elküldjön egy utolsó e-mailt egy rakkai internetkávézóból. A kávézó mindjárt a sarkon van, Abu Katada egy percre bemegy, aztán átad Fredericnek egy kódot, amelyet fiam bepötyög a telefonjába. Máris fent van a világhálón.

- Két perced van - mondja Abu Katada.

Freddy rövid híradást küld az édesanyjának, a testvéreinek, Malcolm családjának és a néhány beavatott barátának. Megígéri, hogy ezentúl is igyekszünk rendszeresen jelentkezni.

A visszaúton Abu Katada elmeséli, hogy az arabokkal sok a gond, mert nagyon lusták. Nem sokra tartja az arabokat.

- És téged szeretnek itt? - kérdezi Frederic.

- Nem igazán - feleli Abu Katada nevetve. - Mi itt külföldiek vagyunk. Sokan nem szeretnek, de majd megszoknak minket.

Huzatos lakásunkban nemsokára egy huszonöt év körüli,

csontos alkatú harcos nyit be hozzánk. Rövid szakállt és szemüveget visel, a haja hosszú, barna. Ócska fekete nadrágjában, kapucnis kék pulóverében és csúcsos fekete sapkájában leginkább középkori vásári komédiásra emlékeztet. Abu Lót a harci neve.

- Honnan származik ez a név? - érdeklődöm.

- Lót a homoszexuálisok ellen harcolt - hangzik a válasz. - Nem tudom, ismerik-e a történetét. Nekem tetszik, amit tett, amiért kiállt. A romlottság ellen küzdött, a homoszexualitás ellen. Az ő tiszteletére választottam ezt a nevet.

Malcolmnak és Freddynek kemény erőfeszítésébe kerül, hogy visszatartsák kiobbanni készülő nevetésüket. Vajon a fiú mindig így mutatkozik be mindenki előtt? Lót, mondom én, ismert alakja nemcsak a Koránnak, hanem az Ószövetségnek is. Elmenekült Szodomából és Gomorrából, mielőtt Isten büntetése lesújtott volna a két városra. Csak a felesége nem menekült meg, mert Isten határozott tilalma ellenére hátrafordult és visszanézett menekülés közben.

Abu Lót marokkói gyökerű német. Rakkában él, de előtte hosszabb ideig lakott Aleppóban. Kemény volt, meséli. Elmondja még, hogy itt szórakozásképpen biliárdozik vagy PlayStation-játékokat játszik és persze futballozik is. A Magrebből érkezett dzsihádisták szinte mind futballrajongók, különösen nyaranta játszanak sokat. Talán nemsokára Katart is elfoglalják, és akkor ők fogják megrendezni a világbajnokságot, tréfálgozik nevetve. Az IS-nek még nincs saját futballválogatottja, de egyszer majd az is megalakul.

HARMADIK NAP

2014. DECEMBER 8., HÉTFŐ

Reggel 8 óra körül kelünk. Abu Lót és Abu Katada a nappaliban aludt, mi pedig a kis szobákban. Éjjel egymásba botlottunk néhányszor a vécé felé menet - néhányan közülünk túl sok frissen préselt gyümölcslevet ihattak. Abu Katada különböző pizzákat és lepényeket hoz reggelire, aztán azt mondja, menjünk végig még egyszer a következő napokon. Feszültnek tűnik. A felettese időközben kategorikusan elutasította a kérésünket, hogy teljesen szabadon, cenzúra nélkül tudósíthassunk. Túl nagy a biztonsági kockázat. Nem vállalhatják. Egy drónnak elég egyetlen fotó valakiről, és már meg tudja ölni az illetőt.

Nem fogadhatok el semmiféle cenzúrát, mondom. A nyugati sajtó nem győzné a fejemhez vágni. Természetesen magam is tisztában vagyok vele, hogy az IS követelményei nem számítanak szokatlannak háborús területeken, de igyekszem legalább az elején erősnek mutatkozni. Ha most nem tiltakozom határozottan, az IS újabb és újabb feltételekkel áll majd elő. Ezért azt mondom, ha a cenzúra nem korlátozódik néhány kivételes esetre, akkor inkább azonnal hazautazunk.

A vita a tetőpontjára hág. Abu Katada közli velünk, hogy ma már Rakkába sem mehetünk ki, ha nem egészen a Moszulba indulásig a lakásban kell maradnunk. Moszult megnézhetjük, de semmi többet. Moszulba én magam akartam elmenni, felelem. Az én kívánságom volt, hogy körülnézhessenek ott. Megpróbálkozom a kérdéssel, elindulásunk előtt legalább az angol túszoikkal találkozhatunk-e, esetleg beszélhetünk-e John Cantlie-vel, az újságíróval, vagy a hírhedt fejlemetszővel, „Dzsihád Johnnal”. Abu Katada tömör nemmel válaszol. Nem tudjuk, mi lesz most.

Nyílik az ajtó. Abu Lót és az arcát még mindig széles sál mögé rejtő „sofőrünk” bukkan fel. Az elmaszkírozott férfi a maga angol

akcentusával azonnal átveszi a beszélgetés irányítását.

- *You are free to leave.* Szabadon elmehetnek - förmed ránk. Soha nem fog megbízni újságírókban, és ha ezt nem akarjuk tudomásul venni, elmehetünk. - *Do you think it is smart to let somebody come, that you don't know, to invite him to your state, the state that everybody is fighting against. And then you don't control him?*¹¹

Végül kompromisszumot javasol. Megmutat nekünk néhány dolgot, amit látni szeretnénk. Ha méltónak bizonyulunk a bizalmára, máskor is visszajöhetünk, és akkor már nem kell korlátozásokkal szembenéznünk. Már így is szerencsésnek mondhatjuk magunkat, hogy ilyen sokat sikerült elérnünk. Mi vagyunk az első nem muszlim újságírók, akik ide jöttek és nem vették a fejüket.

- *We even tell you, you can come again.* Még azt is mondjuk maguknak, hogy újra visszajöhetnek.

Egyre növekvő bosszúsággal válaszolok:

- Csakhogy nem ebben állapotunk meg. Soha életemben nem hagytam még cenzúrázni magamat, és most sem engedem. Én mindig azt mondom, amit gondolok, és a szabad riport az szabad riportot jelent.

Miért érdekel bennünket ennyire „*Dzsihád John, as you call him*” és John Cantlie, akarja tudni az elmaszkírozott arcú. Miért nem az országban szenvedő muszlimok érdekelnek? Miért erre a két személyre összpontosítunk, miközben sokkal fontosabb témák is lennének?

Ezt kérdezi, de látom rajta, hogy a John Cantlie-téma őt is nagyon érdekli. Végül megdöbbentő javaslattal áll elő.

---

¹¹ Azt hiszi, okos dolog hagyni idejönni valakit, akit még csak nem is ismerünk, meghívni az államunkba, és aztán még csak nem is ellenőrizni?

Találkozhatunk John Cantlie-vel, egyetlen feltétellel: Cantlie levelet írt az édesanyjának és David Cameronnak. Ezeket Cantlie átadja nekem. Az átadáskor beszélhetünk is egymással, de fényképezni és filmezni nem lehet. A találkozót és a levél átadását az IS fogja filmezni és nyilvánosságra hozni.

Tudom, hogy ebbe nem mehetek bele. Nem lépek fel az IS propagandashow-jában. Minden hitelességemet azonnal elveszíteném. Ilyen feltételt nem fogadhatok el, bármennyire szeretnék is találkozni Cantlie-vel, és segíteni rajta. Végül azt javaslom, mindkét oldal mondjon le a filmezésről.

Valami kifürkészhetetlen okból a maszkos harcos meglepően rugalmasnak bizonyul Cantlie ügyében. Azt mondja, megkérdezi még egyszer a felettesét, nem találkozhatunk-e kamerák nélkül is John Cantlie-vel. Azt is megérdeklődi, nem nézhetnénk-e mégis körül Rakkában. Abu Katada csatlakozik hozzá. Optimistának tűnik, és odasúgja nekem, biztos benne, hogy sikerül megoldást találunk.

Abu Lót szerint a két férfi viselkedése alapján véve normális, hiszen a látogatásunk az IS szempontjából tulajdonképpen egy kísérlet. Sok a kockázat, sok minden félresikerülhet. A *Vice News* muszlim riporterének tudósítását a helyi IS-médiaosztály szervezte Rakkában, a mi látogatásunkat viszont a központi médiarészleg és a kalifa hivatala. Ilyen előzmények után senki nem akar kockázatot vállalni.

Megkérdézzük, ő miért csatlakozott a dzsihádhhoz, miért él és dolgozik az IS földjén. Kimerítő választ ad, sok mindent elmesél. Íme, érvelésének központi elemei:

„Egy muszlimnak úgy kell a saría, mint a légzéshez a levegő.”

„A próféta és az első négy kalifa életmódja a példa a mi életmódunkhoz.”

„Maguknak ott, Nyugaton téves elképzeléseik vannak a szabadságról. Önöknél a szabadság korlátoknélküliséget jelent, elvek nélküli szabadságot. Ez nem jó. Egy muszlim nem élhet így.”

„A Nyugat értékrendje széthullik... a homoszexualitást ártalmatlannak mondják... ez a féktelen életvitel... ez csak nehézségekbe sodor egy muszlimot.”

„A demokrácia is ellentétben áll az iszlámmal. Emberek alkotta törvényeket soha nem szabad Isten törvényei fölé helyezni.”

„Elméletileg mindenhol lehet Istennek tetsző életet élni. Csakhogy minden embernek szüksége van közösségre. Az életem álma teljesült be azzal, hogy itt élhetek a kalifátusban.”

„A világban a legtöbb agresszió a muszlimok ellen irányul, muszlim országokban. Minden muszlim nő a nővérem. Meg kell védenem. Minden muszlim köteles segítségül jönni, ha muszlim vért ontanak valahol.”

„Az iszlám ébredés korát éljük... Elfordulást a demokráciától... Vissza a forrásokhoz.”

„Nem számít, milyen kevés harcosunk van, tudjuk, hogy végül mi győzünk.”

„Egy-két éven belül békeszerződést kötünk a Nyugattal, amit aztán a Nyugat meg fog szegni. Ahogyan Mohamed próféta megjövendölte.”

Mohamed próféta említésénél közbeszólok. Mohamed ma nagy reformernek számítana, mondom, a haladást hirdetné éppen úgy, ahogyan életében tette. Abu Lót megpróbálja elmagyarázni, hogy Allah ezernégyszáz évvel ezelőtt kihirdetett törvényei örök érvényűek. Nincs szükségük reformokra. Arra van szükség, hogy az emberiség végre Isten törvényeihez tartsa magát.

Abu Katada és a „sofőr” visszajön. Mindketten mogorvának

tűnnek. Elutasító választ kaptak volna? A „sofőr” leül a velem szemben álló fotelba.

- *Mosul or Turkey. That's it* - vakkantja barátságtalanul. Moszul vagy Törökország, semmi más. John Cantlie ügyében is marad az eredeti változat. Döbbenet hallgatom - beszédének tartalma és stílusa egyaránt döbbenetes. Nem hagyhatom, hogy így beszéljen velem. Felállok és határozottan visszautasítom ezt a stílust. Nem őriztünk együtt disznót, mit képzelsz magáról ez a fickó?

Fellépésem azonban teljességgel hatástalan marad. Az eltakart arcú harcos még keményebb hangnemre vált. Közli, hogy felesleges a próbálkozás, őt nem fogom megkérni. Döntsük el, elmegyünk holnap Moszulba, vagy azonnal visszamegyünk Törökországba. Árad belőle a feszültség, ahogyan Abu Katadából is. Biztos vagyok benne, nagyon durván rájuk szólhattak „fentről”. Az „Iszlám Állam” mindeddig egyszerűen levágta a területére merészkedő újságírók fejét. Én vagyok az első, akit beengednek, folytatja az eltakart arcú, és közli, hogy Moszulban is alá kell vetnem magam az előírásaiknak. Újra ellentmondást nem tűrő a hangja.

Elegem van. Nyugodtan, de határozottan azt felelem neki, hogy szégyenletesnek tartom a bezárásunkat ebbe a lakásba. Még soha nem történt velem ilyesmi, még a talibánnál nem.

- Mi nem is vagyunk a talibán! - fröcsögi a férfi. Sálja mögül csak az egyik szeme látszik ki, a lecsüngő szemhéjú. Frederic teljes kiábrándulással szegezi rá a pillantását.

Előveszem a táskámból a kalifátus meghívóját.

- Nézze meg! - mondom. - Milyen ünnepélyesen, milyen nagy szavakkal hívtak meg maguk engem ide. Aztán a meghívó tartalmával teljességgel ellentétben foglyokként kezelnek bennünket. Mert akivel közlik, hogy nem hagyhat el egy

helyiséget, az nem más, mint fogoly.

- Maguk nem foglyok! - Az eltakart arcú a maga ritmikus dialektusával már szinte üvölt. - A foglyokat senki nem kérdezi, mit kérnek reggelire!

Úgy érzem, elmentünk a végső határig. Nem hagyhatom, hogy ez az ember mindent megtehessen velünk.

- Ezzel a hangnemmel most azonnal álljon le! - kiabálom olyan hangosan, hogy meglepetésében összerezzen.

Nincs értelme tovább vitázni vele. Árad belőle a düh. Úgy néz ránk, mint aki a legszívesebben azonnal levágná a fejünket. Honnan ez a hirtelen agresszivitás? Érvényes még egyáltalán a kalifátus garanciája?

Meg kell próbálnunk a lehető legkevesebb arcvesztéssel kijönni a vitából, és elérni, hogy újra lehessen szavunk a döntésekben. Nyugalmat erőltetek magamra és közlöm az angollal, hogy mi most visszavonulunk a szobánkba, és eldöntjük, Moszult választjuk vagy a hazautazást. Adott időben majd tájékoztatjuk őket a döntésünkről. Frederic meredten bámulja az eltakart arcút, mintha valami rejtélyes dolgot látna rajta. Érzem, hogy feltűnt neki valami.

Felállunk és bevonulunk a szobánkba. Tanácskozni kezdünk. Malcolm szerint ha most véget vetnénk az utazásnak, könnyen lehet, hogy az IS megváltoztatná a véleményét, és úgy gondolná, mégiscsak nagyobb hasznot húzhat belőlünk, ha elrabol vagy lefejez bennünket. Az sem lenne nagyobb presztízsveszteség nekik, mint hogyha a hazatérésünk után közzétennénk, hogy az ígéreteik fabatkát sem érnek.

Nekem ez túl bonyolultan hangzik. Nem akarom udvariassági problémák miatt megszakítani az utazást, ráadásul tisztában vagyok vele, hogy háborús területeken biztonsági okokból a

nyugati államok is ellenőrizni szokták a film- és fotóanyagokat. Végül a folytatás mellett döntünk, de követelni fogjuk, hogy tisztességes hangnemben beszéljenek velünk.

Abu Katada nyit be a szobába, és megkérdezi, hozzon-e nekünk valamit. Látszik, hogy szeretné oldani a feszültséget. Most megy vásárolni, mondja, nekünk is hozhat valami ennivalót. Sajnos nem mehetünk el vele, itt kell maradnunk. Néha ő maga sem érti a felettesei döntéseit, vallja be. Dehát ez van, teszi hozzá.

Amikor Malcolmmal a nyomában kimegy a szobából, Frederic krétafehér arccal húzódik mellém, és szinte hangtalanul suttogja a fülemben:

- Nem vagyok biztos benne, mert internet nélkül nem tudom ellenőrizni, de azt hiszem, az eltakart arcú Dzsihad John. Ez a félig becsukott szem, az ívelt sasorr, a ritmikus reszelős brit dialektus. Münchenben legalább fél tucatszor meghallgattam a hangját a felvételeken. Soha nem fogom elfelejteni. Most mit tegyünk?

Szinte megáll a szívem: a Hóhér van itt velünk, a gyilkos, aki levágta James Foley és mások fejét? Őt rendelték volna mellénk felvigyázónak?

- Malcolmnak még ne szólj - suttogom vissza. - Csak otthon tudjuk ellenőrizni, hogy igazad volt-e. Ezt most már végig kell csinálnunk.

Igyekszem, hogy ne lássék rajtam a megrendülés, de újra úgy érzem magam, mint akit éppen betolnak a fertőtlenítőszagú műtőbe - ahová nem akarok bemenni. Ahonnan ki akarok jutni. Idáig olyan simán ment minden.

Csak ülünk és némán bámulunk egymásra.

Amikor újra kimegyünk a nappaliba, közöljük az

IS-harcosokkal, hogy a továbbutazás mellett döntöttünk, de ragaszkodunk hozzá, hogy változtassanak a velünk kapcsolatos hangnemükön. Abu Katada és Abu Lót próbál enyhíteni a feszültségen. Tudják, hogy minden érdekel minket, ezért újabb információkat kezdenek közölni az „Iszlám Állam” mindennapi életéről. Íme, a legérdekesebbek.

Az „Iszlám Államban” tilos a dohányzás. A tilalmat állításuk szerint nem egyik napról a másikra léptették életbe, hanem apránként. Először csak a cigaretta árusítását tiltották be, aztán néhány héttel később a nyilvános helyeken dohányzást. Azután következett csak a teljes tilalom.

- Azt viszont az IS sem tudja ellenőrizni, kit mit csinál otthon, a saját négy fala között - teszi hozzá Abu Katada. - Szóval ha én otthon rá akarok gyújtani, az én dolgom. Az IS ezt nem ellenőrzi. Akit viszont nyilvános helyen érnek dohányzáson, annak harminc korbácsütés a büntetése.

A zene is tilos. Abu Katada megpróbálja elmagyarázni, hogy léteznek tanulmányok, amelyek szerint a zene befolyásolja a hangulatot, képes depressziót és szomorúságot ébresztetni az emberekben. Megérti a törvényt, bár régebben ő maga is szívesen hallgatott zenét. A hiphop és a német rap volt a kedvence. A Deichkindet meg a Fettes Brotot hallgatta leginkább.

A szír nacionalista nép. Az IS már egy éve itt van Rakkában, de a külföldiekre még mindig idegenkedve néznek. Vannak szírek, akik egyenesen megszállónak tekintik az IS-t.

A csempészek tarifája hatszáz amerikai dollárnál kezdődik, ennyibe kerül egy szír eljuttatása Európába.

Általánosságban most nagyon fontos, hogy az IS rendesen gondoskodjon a lakosságról. Megengedik például rakkai egyetemista lányoknak, hogy az Aszad által uralt területeken

működő egyetemekre járjanak. Sok fiatal lány él is a lehetőséggel. Az IS-nek meg kell teremtenie a lakosság számára a normális élet feltételeit. Ebben elsőrangú fontosságot élveznek az anyagi kérdések. A pénz minden kaput megnyit.

Az IS legnagyobb bevételi forrása jelenleg az olajüzlet. Egy barrelt tizenkét amerikai dollárért adnak el. Gázmezők is vannak, de a gázt inkább a helyi lakosság ellátására használják.

Az IS leendő pénzneme már nem az amerikai dollárhoz, hanem az aranyhoz lesz kötve. Kidolgozás alatt áll egy saját aranypénznem. Állítólag már el is készültek az első aranyérmék.

Irakban 2006 óta létezik az IS. Az iraki lakosság mára már elfogadta őket. Az emberek megértették, hogy ha betartják Allah törvényeit, zavartalanul élhetik tovább az életüket.

Szíriában az IS hetven százalékban külföldiekből áll és csak harminc százalékuk szír. Irakban fordított az arány, ott harminc százalék a külföldi, és hetven százalék az iraki.

Először minden újoncot kiképzőtáborba visznek. A kiképzés két részből áll. Az első részben a sariát tanulják, az iszlám alapjait. Átlagosan kettő-négy hetet töltenek ezzel. Az újoncok megtanulják, mi a jó és mi a rossz, hogyan kell Allah törvényei szerint élniük. A betanítás második része a katonai kiképzés, az újoncok ekkor válnak harcosokká. A fegyverek használatát és a harc mikéntjét általában gyorsan megtanulják, persze az nem is olyan nehéz, mondják. Az IS-harcosok nagy előnye az elszántság. Mindannyian tanulni akarnak, és mindannyian teljes erejükből szeretnék segíteni az IS-t. Mindenki harcolni akar. „Egyetlen óra harc az első sorokban hatvanévnyi istentiszteletnek felel meg.”

Ugyanakkor meghalnia sem szabad mindenkinek. Ha például egy jól képzett specialista akarja mártírként a levegőbe repíteni magát, ő nem fogja megkapni hozzá a kalifa engedélyét. Neki más

a feladata. Neki az a dolga, hogy minél tovább ellássa a fontos megbízásokat.

Az „Iszlám Államban” sok nő is dolgozik állami szolgálatban, de ők nem harcosok, mint az a kurdoknál szokásos. Csak a pesmergák olyan „köcsögök”, hogy nőket küldjenek a frontra. Még a PKK sem tesz ilyet.

A gyermekeknek az iskolában három nagyon fontos dolgot tanít az IS: a Koránt, a jogot és a harcot. Ez az iskolarendszerük három alappillére.

A legerősebb ellenség jelenleg a PKK. Nekik vannak a legjobb szárazföldi egységeik. Az IS persze még így is bevette volna Kobanit, ha nem lettek volna az amerikai légi csapások. Az Egyesült Államok azonban úgy lebombázta Kobanit, hogy egyszerűen nem maradtak rejtekhelyek, nem maradt fedezék a városban az IS harcosai számára. Úgy néz ki most az a város, mint Nagaszaki az atombomba után, mondják. Ha ez az amerikaiak IS-ellenes stratégiája, nehéz idők várnak az arab világra. Abu Katada úgy becsüli, nagyjából ötszáz IS-harcos eshetett el Kobaniban - és sokkal több civil. A legtöbben a légi csapásokban veszítették az életüket.

A jazidiknek fel kell venniük az iszlámot, vagy meghalnak, mert ők az ördögben hisznek, az ördögöt imádják, mondja Abu Katada. Szindzsárban sok jazidi tért át az iszlámra. Az asszonyaik nagy része rabszolgasorba került.

Abu Katada egészen 2001 végéig meggyőződéses Amerika-rajongó volt. Szeptember 11. után még egy kegyeleti emlékkönyvbe is beírta a nevét. Nem sokkal később azonban gondolkodni kezdett, mi állhat mindennek a hátterében. Miért támadták meg Amerikát? Malcolm megkérdezi, mit gondol a szeptember 11-re vonatkozó összeesküvés-elméletekről.

- Azokban mi is igencsak kételkedünk - somolyog Abu Katada. - Nem hiszünk ilyenekben.

A fejemet csóválom. A világ szereti az összeesküvés-elméleteket. Vannak, akik azt állítják, hogy az IS lefejezéses videói is hamisítványok, vetem fel. Abu Katada azt feleli, a videókat szándékosan úgy vágják meg, hogy lehetővé tegyék a mindenféle spekulációkat. Magát a fejek levágását nem kell végignéznie a Nyugatnak. Abu Katada szerint egyébként James Foley-t maga Mohamed is lefejezte volna. Mohamed ideje előtt különben nem volt szokás a valódi lefejezés. Mohamed döntött úgy, hogy a fejet teljesen le kell választani a nyakról.

A próféta az IS végső hivatkozása minden kérdésben. A próféta, aki már majdnem ezernégyszáz éve halott, így nem tud védekezni. Ha az IS egy nap meghódítaná Franciaországot, valószínűleg azt állítanák, hogy a guillotine is Mohamed találmánya.

- A lefejezések célja egyszerű - magyarázza Abu Katada. - Elrettentés.

Aztán azzal folytatja, hogy Mohamed el-Julani, a Dzsabat an-Nuszra terrorszervezet vezetője tízmillió amerikai dollárt sikkasztott el, és ez csak az egyik ok volt, amiért szakítottak vele. A fiatalos kép, ami újabban kering a sajtóban, egyébként valóban el-Julanit ábrázolja.

Pakisztánban Abu Katada a radikális Tehreek-e-Taliban csoportot tartja jónak, ellentétben az afganisztáni talibánnal, amelyet egyszerűen katasztrófának minősít. Omár molla „egy igazi fark”, ráadásul nem is a kurais törzsből származik, így nem is lehet belőle egy kalifátus emíre. Semmi köze az iszlámhoz. Valamilyen szinten mégis el kell ismerni, hogy történelmet írt, amikor nem utasította ki Oszáma Bin Ládent.

Akik az IS-ből inkább visszamennek Németországba, Abu

Katada szemében szakadárokat, hitehagyottak. Ha nem mutatnak bűnbánatot, halál vár rájuk. Amikor újra rákérdezek, várható-e, hogy a visszatérők merényleteket követnek el, csak nevet.

- Ki tudja? Bár tulajdonképpen itt sem tudtak semmit rendesen megcsinálni.

Azt állítja, hogy a negyvennégy kéksisakos ENSZ-katona a Fidzsi-szigetéről, akiket állítólag a Dzsabat an-Nuszra rabolt el a nyáron, a valóságban először az FSA fogságába került, csak az FSA a saját nyugati támogatói miatt nehezen tudna váltságdíjat követelni az ENSZ-től. Így inkább továbbadták a túszokat a Dzsabat an-Nuszrának, aztán megosztották a váltságdíjon.

Vacsorára Abu Lót hatalmas tál csirkés rizst talál fel joghurttal és Pepsi kólával. Malcolm mindenképpen friss gyümölcslevet akart, hiába próbáltuk Freddyvel lebeszélni. Győzködtük, vegye figyelembe, hogy csak egyetlen vécénk van. Nem engedett. Neki vasból van a gyomra, állította.

„Házi őrizetünk” másnapi végére gondolva a hangulat lazább ma este. Abu Katada és Abu Lót mindent megtesz, hogy feledtesse a köztételt az eltakart arcú harcossal. Amikor időként kilépünk a kis erkélyre, hogy figyeljük egy kicsit az utcai életet, nem tiltakoznak.

Korán visszavonulok, és bebújok a hálósákomba. Frederic kint marad Abu Lót és Abu Katada társaságában, míg Malcolm szenvedő arccal a vécé felé veszi az irányt. Még a vasgyomor sem elegendő néhány pohár friss arab gyümölcslé esetén.

Éjfél körül hangos kattogásra riadunk. Lövések. Nagyon közel. Abu Katada idegesnek tűnik, hallgatózik, aztán néhány perc múlva azt mondja, biztos benne, hogy örömlövöldözésről van szó.

Valamit ünnepelnek odakint. Abu Lót kimegy, hogy körülnézzen. Nemsokára ragyogó arccal tér vissza, és elmeséli, hogy az IS elfoglalt egy nagyon fontos zónát a Deir-ez-Zór-i repülőter közelében. Ezt ünneplik a „testvérek”.

A lövöldözés és az örömtűz azonban hivatalosan még ilyen diadalmas események esetén sem megengedett az IS-nél, különösen az olyan környékeken, ahol gyermekes családok élnek. Abu Lót azért később maga is lő néhányat a levegőbe, el is kapja egy IS-rendőr, és elveszi tőle a Kalasnyikovját. Egy hét múlva visszakaphatja.

NEGVEDIK NAP

2014. DECEMBER 9., KEDD

8.21-kor már egy kis egyterűben ülünk a házunk előtt. Indulunk Moszulba. Mindhárman álmosak vagyunk, Freddy is, Malcolm is, én is, de ez nem szokatlan. Egyikünk sem tud itt rendesen aludni. Sofőrünk arca ismét teljes takarásban. Rászól Freddyre, hogy az autóból sem készíthet fényképeket Rakkáról. Majd csak Moszulban filmezhetünk és fényképezhetünk.

Elhaladunk a tér mellett, ahol az IS a levágott fejeket szokta közszemlére tenni. Duvar a-Naeem a neve. Rémálomban érzem magam. Vajon valaha is kijutunk innen élve? Csak egy apró papír áll közöttünk és Damoklesz fölöttünk lebegő kardja között. Még mindig az eltakart arcú harcos tegnapi durvasága jár a fejünkben. Nem biztos, hogy itt mindenkinek számítanak az ígérek. A mai napig egyetlen nyugati újságíró és csapata sem hagyta el élve az „Iszlám Államot”. Esetünkben miért történne másként? A tegnapi veszekedés erős kétségeket ébresztett bennünk a biztonságunkkal kapcsolatban. Érezzük a sofőrből áradó jéghideg gyűlöletet.

Az utcákon csendes az élet. Mindenki fél Aszad bombáitól, ezért szép lassan az életet is a bombázók menetrendjéhez igazították. Jó időben a lakosok ritkán merészkednek ki a házaikból. Csak a sötétség beállta után érzik biztonságban magukat, bár akkor meg az amerikaiak szoktak bombázni. Az iskolák állítólag működnek, köztük egy leányiskola nyolcezer tanulóval. Hatalmas iskola lehet. Több magániskola is létezik, de olyan család is sok van errefelé, ahol a gyerekeknek dolgozniuk kell tanulás helyett. Az ő keresetükre is szüksége van a családnak.

Rakkában meglepően sok az építkezés. A legtöbbet még Aszad alatt kezdhették, de hogy valaha is befejezi-e őket valaki... Villák is sorakoznak az út mentén, de nem tudjuk, lakik-e bennük most valaki.

Sofőrünk megkérdezi, van-e még nálunk bármilyen iPad, tablet vagy mobiltelefon. Nálam van még iPad, de csak írásra használom.

- Leadni! - morran az eltakart arcú. Frederic könyörgő pillantást vet rám. Nehogy összevezzünk vele, pislog a vezető felé. Egy percre megállunk és átadjuk az iPadet egy fiatal harcosnak.

Miközben a rövid szünetet kihasználva kinyújtóztatjuk kicsit a lábunkat, egy öregasszonyt látunk, aki a poros földre rakja ki a frissen sült lepényeket, hogy kihűtse őket. A lánya segédkezik neki. Mindegyik lepényt kiteszik a porba, aztán még meg is forgatják. Abu Katada megkérdezi, kérünk-e lepényt, de ezen a reggelen valahogy semmi kedvünk a porba forgatott ételhez. Tovább indulunk.

A gyümölcsös és zöldséges standok között mindenütt a bombázás okozta rombolás nyomai. Néhány épület teljesen romossá vált, máshol a felső szintek hiányoznak.

- Aszad bombái voltak - mutatnak egy ilyen házra. - Ha az

amerikaiak jönnek, ott az egész házból nem marad semmi.

Elhaladunk egy síita mecset mellett. Nem bombázták sem az amerikaiak, sem a síirek, mégis romos. Az IS rombolta le, és még büszkélkedik is vele. Az egész épületből egyetlen faldarab maradt meg egy freskóval.

Azt állítják, Rakkában működik szemétszállítás, mégis szeméthegek láthatók mindenfelé. Néhány közülük ég. Abu Katada szerint ez nem az IS által megszervezett szemétszállítás hibája, hanem a helyi lakosság fegyelmetlensége.

Egy ellenőrző pontnál felfegyverzett IS-harcosok állítanak meg. Vezetőnk felmutat egy papírt, erre tovább engednek. A sivatagban találjuk magunkat, az úgynevezett Sykes-Picot-vonal felé haladunk, amelynek alapján az angolok és a franciák felosztották egymás között Irakot és Szíriát az első világháború után. Néhány kilométernyi sivatag után egy újabb ellenőrző ponthoz érünk. A szokásosnál is sokkal több IS-zászló leng rajta. Itt is gond nélkül haladunk át.

Az el-Haszeke felé vezető úton járunk. A sivatagban nincs sok látnivaló, itt-ott birkanyájákat terelgető pásztorok tűnnek fel, néha egy apró vályogviskó. Úgy egyórányi út után jobbra kanyarodunk, egy másik sivatagi útra fordulunk rá. Itt már útjelző táblákat is felállított az IS. Beérünk Saddádiba, ahol szeretnénk kiszállni kicsit, de nem hagyják.

- *For security reasons* - mormolja a vezető. Biztonsági okokból. Ő viszont kiszáll, és üdítőkkal tér vissza.

Most már Abu Lót sem érti a helyzetet, de azt mondja, jobb, ha követjük az utasításokat. Frederic megjegyzi, a sofőrünk lehetne azért egy kicsit barátságosabb. Mi semmit nem vétettünk ellene. Abu Lót azt feleli, ne vegyük ezt személyes ügynek, a vezetőnknek

csak rossz a kedve.

A kiszállás engedélyezése vagy megtiltása számomra mégis személyes ügynek számít. Kinyitom az ajtót, és kiszállok. Néhány lépés és eltűnök egy régi barakk mögött. Tomboljon a vezető, ha akar, nekem muszáj könnyítenem magamon. Frederic és Abu Lót utánam jön. Miután mindannyian elintéztük a dolgunkat, visszaszállunk a járműbe, és hangsúlyozott szívéllyességgel megköszönöm eltakart arcú vezetőnknek az italokat. Meghökkenve néz vissza rám - látszik, hogy már éppen kitörni készült.

Saddádiban élénk a motorosforgalom, az utcákon hemzsegnak a motorkerékpárok. Ez az „Iszlám Állam” legélénkebb része, amit eddig láttunk.

Abu Lót az egyetlen, aki szól hozzánk az autóban.

Maszkos arcú vezetőnk egyébként sem beszélget velünk, a mellette ülő, fekete símaszkot viselő kísérő úgyszintén csendben van. Abu Katada fáradt, vagy egyszerűen csak más gondolatok foglalkoztatják. Az út döcögős, bukkanókkal teli. Egy valaha nagy, mára teljesen lerombolt autószerelő műhely mellett haladunk el. Állítólag amerikai gépek bombázták le, „hogy az IS ne javíttathassa meg olyan könnyen a járműveit”.

Az út mellett mindenütt rozsdás fémhordók, fekete füst száll fel belőlük. Mellettük olajos, sötét tócsák csillognak. Mindegyik mellett koromtól fekete ember állt. Egyszemélyes olajfinomítók, mondja Abu Lót.

Miközben Abu Katada láthatóan a gondolataiba merült, Abu Lót elmeséli, ki mindenki jön ide hozzájuk az IS-hez. A legfiatalabb német harcos tizenhat éves volt. Ő meghalt azóta. Német volt, boszniai gyökerekkel. Még iskolás volt. Egy ellenőrző

pontnál lőtte le az FSA.

Burák, egy másik német IS-harcos a német ifjúsági labdarúgó-válogatott tagja volt. Aztán harcol itt egy fiú, akinek az apja ismert angol bankár. Egy „Texasból érkezett testvér” is harcol velük, akinek az apja meg az amerikai hadseregben szolgál. Izraeli állampolgárok is jönnek, izraeli arabok, izraeli útlevéllel.

Vezetőnk megáll, és átadja a kormányt a kísérőnek. Alig negyedórával később csattanás - beleszaladtunk egy teherautóba.

- *He just went on his fucking brakes* - ez a barom csak úgy beletaposott a kicseszett fékbe - szitkozódik símaszkos vezetőnk még az eltakart arcú előjárójánál is erősebb angol akcentussal.

- *You are british?* Brit vagy? - kérdezem.

Először nem felel, aztán azt mondja, New Yorkból való, amit kizártnak tartok. Kiszáll, hogy szemügyre vegye a károkat. Kocsink jobb sárhányója részben leszakadt. Mindannyian kikászálódunk, és egyesült erővel eltávolítjuk a roncsolt, lelógó darabot. Moszulig kibírja, összegez a katona, ott majd megjavíttatjuk vagy kicseréljük. Visszaszállunk és tovább indulunk, mielőtt még egy sereg bámészkodó gyűlne össze körülöttünk.

Fél órával később elérjük a Sykes-Picot-határt. Nincs nagyon mit nézni rajta: az egykor büszke határepületeket a földdel tették egyenlővé, minden romokban hever. Egy póznán az IS zászlaját lengeti a szél. Egy kőre iraki zászlót is festett valaki, de azt átfestették az IS fekete szimbólumaival.

Egy ideig a Szindzsár-hegység mentén haladunk, ahová a jazidik menekültek a nyáron. A táj sivár: kietlen, szinte üres minden. Néha egy-egy apró falu tűnik fel a távolban. Aztán egyik pillanatról a másira kiégett, szétlőtt autókat látunk az út szélén vagy távolabb a földeken. Mintha csak az IS egyik propagandavideóját

látnánk, amelyben egyik autót a másik után lövik ki, amíg nem sikerül minden utassal végezniük. Később egyre gyakrabban tűnnek fel romos épületek. Frederic még mindig nem fényképezhet. Majd csak Moszulban, hallja állandóan.

Abu Lót elmeséli, hogy Abu Katada és nyolc másik fiatalember társaságában Solingenből érkezett ide. Ketten közülük már nem élnek. Az egyikük Robert B. volt, akivel Abu Katada annak idején együtt került börtönbe. Abu Lót és Abu Katada egyaránt nagyon nagyra becsülte Robertet. Bátor és mély meggyőződésű ember volt. Mindenképpen mártírbevetésre akart menni, de hónapokig kellett várakoznia, amíg végre rá került a sor. Százhatvan önkéntes mártírjelölt előzte meg a sorban. Ilyen nagy az elkötelezettség, mondja Abu Lót. Robert B. több mint ötven embert rántott magával a „mártírhalálba”.

A listák egyébként voltak már ennél hosszabbak is. Aleppóban előfordult, hogy hatszáznál is többen voltak a várólistán, meséli Abu Katada. Megkérdezi, nem beszéltem-e néhány hónapja Philip B.-vel. Ő azóta szintén a levegőbe repítette magát. Valamikor most nyáron történhetett.

Még hatvan kilométer Moszulig. Újabb ellenőrző pont bukkan fel. Itt is gond nélkül átengednek, meg sem kell állnunk, csak integetnek, hogy menjünk tovább. Felbukkannak az első elővárosok. Elhaladunk egy hatalmas börtön mellett. Az egyik fala teljesen leomlott. Az IS egyik mártírbevetése volt, mondják. Az összes foglyot kiszabadították vele, büszkélkedik Abu Katada.

Neki is, Abu Lótnak is ez az első útja Moszulba, korábban még soha nem jártak itt. Mindkettőjükön látszik, hogy örülnek az útnak, még ha igyekeznek is visszafogottnak mutatkozni.

Egy olajfinomító következik. Működő üzemnek tűnik, bejáratánál biztonsági emberek állnak, beljebb munkások

mozognak. A környék teli van olajmezőkkel - nem látjuk őket, de a szagukat nagyon is érezzük.

Egy menekülttábor mellett is elhaladunk, számtalan ember él itt sátrakba zsúfolódva. Honnan jöhetnek és miért menekültek az IS-hez? Háború sújtotta területekről jönnek, hangzik a válasz.

Két további ellenőrző pont után végre megérkezünk Moszulba! Nagy, sötét kapuboltozat ível át a többsávos út felett. Már a látványa is az IS-t idézi: feketére festett fal fehér feliratokkal, és az IS-zászló. Frederic innentől végre készíthet felvételeket.

Itt vagyunk hát a milliós városban. Az „Iszlám Állam” szívében ötezer IS-harcos tartja felügyelete alatt a kétmilliós lakosságot. Kevesebb mint négyszáz harcossal több mint húszezer iraki katonát, két divíziót futamítottak meg. Abu Katada szerint még négyszáznál is kevesebben, mindössze száznyolcvanhárman voltak.

Moszul döbbenetesen normálisnak tűnik. Ugyanolyan benyomást kelt, mint az összes többi nagyváros a Közel-Keleten. Semmi nem idézi az „IS-kőkort”. Éppen ellenkezőleg. A város vibráló, eleven hely, erős a forgalom, az utcákon nyüzsögnek az emberek. Mintha egy IS-es közlekedési rendőrt is látnánk. Talán tévedek, de tényleg annak tűnik.

Természetesen egyetlen percre sem feledkezem meg róla, hogy számtalan síitát és jazidit mészároltak le itt, és hogy több tízezer keresztény menekült el a városból. Moszul most már tisztán szunnita város. A meggyilkoltak és az elűzöttek fájdalma már nem látszik.

Befordulunk egy mellékutcába, ahol találkozunk kell valakivel a médiaosztályról. A továbbiakban ő lesz itt a kísérőnk és tőle tudjuk meg a programunk részleteit.

Kiszállás után egy kis bolt üvegajtaján vezetnek be minket - itt működik az „IS-kiadó” terjesztési részlege. Tornyokban állnak a könyvek és füzetek, amelyeket hamarosan minden mecsetben osztogatnak majd az IS által uralt területen. A vitrinben a legújabb szórólapok és információs füzetek sorakoznak. Például:

Hogyan kezeljük a rabszolgákat?

Hogyan esküdjünk hűséget a kalifának?

Hogyan kell nőként viselkedni és öltözködni?

Hogyan törődjünk a szegényekkel?

Hogyan lehet az ember jó IS-harcos?

A díszhelyen ott áll az első könyv, amely az IS hivatalos kiadásában jelent meg. *Al Fiqh al Jihad*, A dzsihád értelme. Szerzője Abu Abdullah al-Muhadzsir, Zarkávi lelki mentora. Ő győzte meg Zarkávit arról, hogy az öngyilkos merényletek nem pusztán elfogadhatók, hanem éppen hogy ezek jelentik a helyes utat. Abu Katada szerint, ha Németországban megtalálnák nálam ezt a könyvet, legalább hét évet kapnék érte.

Amennyire lehet, elmagyaráztatjuk magunknak a füzeteket és a könyvet. Kérésemre mindenből kapok egy példányt. IS-zászlók is minden méretben kaphatók, de olyat nem kínálnak fel nekem.

Frederic és Malcolm lassan megéhezik. Elhatározzuk, hogy később még visszajövünk a boltba, most azonban inkább bemegyünk a belvárosba, körülnézünk és eszünk is valamit. Moszulban még szállodák is vannak, bár a jobb kategóriájú helyek bezártak a város elfoglalása után. Nincs elég áram a működtetésükhöz. Nekünk természetesen tiltott területet jelentenek a szállodák. Az IS egy percre sem akar szem elől téveszteni bennünket. Mindig a közelben akarnak tudni minket.

Próbálkozunk egy ideig, aztán feladjuk.

Az étterem, ahová beülünk, kívülről egy amerikai gyorsétterem-lánc pompázatosabb változatának tűnik, mégis csak két asztalnál ülnek vendégek. Kis társaságunk, Freddy, Malcolm, Abu Katada, Abu Lót és egy Moszulban lakó iraki sofőr az első emeleten foglal helyet. Abu Katada a fél étlapot megrendeli. Előételként többféle salátát kapunk, főételként sült csirkét, grillezett csirkét, báránykebabot, báránykotlettet, pizzát, hasábburgonyát és kenyeret. Inni, mint már megszoktuk, most is Pepsit, Sprite-ot és vizet kapunk. Azt mondják, Moszulban sokkal jobban lehet enni, mint Rakkában. Abu Katada nem is hagyja ki az alkalmat.

Abu Lót elmeséli ebéd közben, mi indította őt arra, hogy elhagyja Németországot, és az „Iszlám Államba” költözzön. Solingenben gyakran megfordult a Millatu-Ibrahim-mecsetben, ahová Abu Katada is járt. Mindenki rajongott az akkori imámért, Mohamed Mahmúdéért, alias Abu Oszáma al-Gharibért. A prédikációk után sokáig ültek együtt és beszélgettek. Az imám szalafista volt-e, kérdezem. Abu Lót nem szereti ezt a kifejezést. Mindenesetre a sajtó egyszercsak érdeklődni kezdett az imám és a prédikációi iránt. Sokan egyenesen gyűlölethirdetőnek kiáltották ki. Abu Lót maga is távol maradt egy ideig a mecsettől, mivel félt a hatóságoktól. Nemsokára azonban felismerte, hogy „az az igaz út, amit az imám hirdet”. Barátaival együtt újra elkezdett a mecsetbe járni. Sok időt töltöttek együtt. Beszélgettek, vitáztak, futballoztak, grilleztek.

2012-ben együtt, csapatként vonultak a dzsihádba. Isteni kötelességüknek tartották mindannyian. Líbiában estek át a kiképzésen, közel két hónapon át. Az oktatás nagy része vallásos tanítás volt, de taktikai gyakorlatokat is végeztek, és megtanultak

bánni a fegyverekkel. Abu Lót azt mondja, Nyugaton nincsenek egyértelmű értékek, nincs irány, és a helyzet napról napra csak rosszabbodik. Ami ma a Nyugattal történik, nem lehet a Teremtő akarata. „Az élet amúgy is csak egy teszt, és egy teszthez kell egy világos vezérfonal.”

Amikor megkérdezem, ha Mohamed ma élne, vajon mit hirdetne most, heves vita bontakozik ki. A maga korában Mohamed haladó volt, reformer. Jóval megelőzte a saját korát. A legnagyobb reformerek egyike aligha értene egyet azzal, hogy az emberek még mindig közel ezernégyszáz évvel korábban kialakított szabályokat és szokásokat kövessenek.

Ezen aztán még Abu Katada is felhúzza magát. Mohamed ma pontosan ugyanúgy élne, mint akkor. Mert a Korán után Allah nem nyilvánult meg többé. Mohamed csak azt tette, amit Allah mondott neki. Nem reformokról van szó, hanem az igaz útról. A próféta útjáról. Mohamed megmutatta nekünk az igaz, helyes élet példáját.

- Az igaz, helyes élet példáját több mint ezer évvel ezelőtt - vetem közbe. - Ha a keresztények még mindig az Ótestamentum szerint élnének, nekik is mindennap ölniük kellene.

- Ahogyan teszik is - vág vissza Abu Katada hidegen.

A legfontosabb üzenet, hogy az embernek csak egyetlen Istenben szabad hinnie. Minden további szabály ebből következik. A kivégzések és a rabszolgaság is. Isten „mellé helyezni valakit” a lehető legnagyobb bűn. Ennél fogva mindenki, aki elfogadja a demokráciát és annak szabályait, tévúton jár. Ember alkotta törvényeket helyez Isten törvényei elé. A „mérsékelt”, demokratikus muszlimok, akiket én olyan szívesen emlegetek, a valóságban nem léteznek. Azok ugyanis nem muszlimok, hanem eretnek szakadárok. Hitehagyottak. Egy muszlim számára senki

sem létezhet Allah mellett. A törvények alkotásának joga nem illethet meg mindenféle parlamenteket, ez a jog egyedül csak Allahot illeti meg.

Megkérdézem, ha Isten olyan nagy, irgalmas és erős, amilyennek én gondolom, miért akarja, hogy nekünk, morzsányi kis lényeknek a fő kötelességünk az ő imádata legyen. Miért nem a jó cselekedeteket tartja fontosabbnak, éppen a saját törvényei szerint? Az én számomra Isten ennél sokkal hatalmasabb és nagyvonalúbb. Nem olyan kicsinyes, mint amilyennek ők képzelik el.

Tisztában vagyok vele, hogy ezzel elmentem a határig. Abu Katada már az előkészületek során figyelmeztetett, mi a büntetése mindennek, amit istenkáromlásnak ítélnék. De lehet istenkáromlásként értelmezni, ha azt mondom, Isten nagyobb és hatalmasabb, mint amilyennek ők itt hiszik?

Abu Katada megvető pillantást vet rám. Az ő szemében én nem értettem meg az egyistenhit lényegét.

- Téved - mondja. - Allah szemében még egy rossz muszlim, egy olyan muszlim, aki hazudik, csal és öl, még egy ilyen rossz muszlim is kedvesebb, mint egy nem muszlim, aki egész nap csak jót tesz.

Vitánk itt véget ér. A sofőr rádión jelez Moszulból Abu Lótnak és Abu Katadának, hogy indulhatunk. A többiek már ott vannak. Milyen többiek? A két vezető, aki Rakkából jött velünk?

Visszamegyünk a propagandairatos bolthoz. A bejáratí kis helyiségben várakozunk, amíg vendéglátóink befejezik imájukat. Egy fiatal harcos ül mellettünk, az al-Dzsazíra adását nézi a tévében. Belép a boltba egy IS-harcos, és barátságosan üdvözl bennünket. Egy méter ötven centi magas ha lehet, és nem tűnik idősebbnek tizenhárom évesnél. Amikor megkérdézem,

huszonegynek mondja magát. Szaúd-Arábiából való. Az imából egyesével visszatérő iraki IS-harcosok körében népszerűnek tűnik, mindenki örül, hogy láthatja.

Rábeszélem Abu Lótot, hogy kísérjen ki az utcára.

- Csak néhány percre - mondja, és látszik rajta, erősen tart az angol vezetőnktől.

Szeretnék egy órát vásárolni valahol, mivel a telefonomat elvették. Szeretem tudni reggel ébredéskor a pontos időt.

Kint már besötétedett, de az egyetem jól kivilágított utcájában élénk az élet. Csaknem minden bolt nyitva van, lehet vásárolni diót, mogorót, mazsolát, szárított gyümölcsöt, fagylaltot, kávé, teát és minden elképzelhető vackot is. Még egy vattacukros standot is látok. Nem éppen egy terrorváros képe, már a szerint, milyennek képzeltem el eddig egy terrorvárost. Egy boltban találok egy karórát, az egész kínálatban az a legolcsóbb. Abu Lót ragaszkodik hozzá, hogy ő fizessen. Átszámítva tíz euróba kerül. Szóba sem jöhet, hogy a vendég fizessen valamiért, jelenti ki Abu Lót.

- Mielőtt hazautazunk, visszaadom magának az órát - ígérem. Abu Lót nevet.

- Emiatt nem kell aggódnia. Tartsa csak meg nyugodtan.

Az utca szemközti oldalán nagyobb csoport álldogál. Talán ötvenen is szoronganak a nagy IS-zászlóval ékesített stand előtt. Egy közepes méretű televíziókészüléken nézik az IS legújabb propagandavideóit. Éjjellátó készülékkel felvett harci jeleneteket mutatnak. A nézők között gyerekek is vannak.

Frederic filmezni kezd. Megdöbbenő, hogy egy háborús terület kellős közepén az emberek még képesek önként megnézni ilyen felvételeket. A sok szakállas ember egyike megrovó pillantást vet Fredericre, aztán zord arccal oda is lép hozzá. Miért filmez itt,

kérdezi. Lök egyet Fredericen. Másodpercek alatt harcias tömeg verődik össze körülöttük. „No problem” ismételési fiam, és Abu Lótót keresi, aki az utca másik oldalán áll.

- Lót! - kiáltja Frederic teljes hangerővel.

Éppen most nincs mellettünk egyetlen IS-ember sem, miközben az egész úton a sarkunkat tapossák. Malcolmmal együtt átvágunk a tömegen és megpróbáljuk lecsillapítani az embereket, akik láthatóan igen mérgesek Fredericre. Malcolm halált megvető bátorsággal Frederic elé áll. Szerencsére felbukkan végre Abu Lót, és gyorsan elmagyarázza a helyzetet az embereknek. Maga a „Főnök” hívott meg minket, hogy tudósítsunk, milyen az élet a valóságban az „Iszlám Államban”. Engedélyünk van, hogy filmre vegyünk mindent, amit csak akarunk.

A zord pillantások azonnal megenyhülnek, barátságossá válnak. „*Sorry, my friend! Welcome..*” Látszik, hogy senki nem akar rossz benyomást kelteni bennünk. A harcias úriember azzal mentegetőzik, hogy családjá van Bagdadban, ezért nem szeretne filmre kerülni. Sok gondja lehetne belőle az ottaniaknak, ha valaki felismerné. Elfogadjuk az érveit, és Frederic biztosítja, hogy törölni fogja a róla készült felvételeket. A biztonság kedvéért azért inkább átmegyünk az utca másik oldalára - a nép felzúdulása mindig veszélyes.

Három fiatal harcossal találkozunk. Feltűnő kis csoport: hármuk közül ketten szőke hajúak. Egy finn, egy svéd és egy kurd, együtt Moszulban. Nem valamiféle vicc első mondata, hanem a komoly IS-valóság. A svéd azt mondja, Moszul „az ő földi paradicsoma, ezek az élete legszebb napjai”.

Amikor Frederic filmre akarja venni a beszélgetésemet velük, mindhárman azonnal maszkot húznak a fejükre. Nem akarják, hogy felismerjék őket. Kérdezősködnek, nagyon érdekli őket, mit

keresünk mi itt. Amikor elmondjuk, kik vagyunk és miért jöttünk, még érdekesebbek leszünk a számukra. Beszélni kezdenek, dől belőlük a szó, mindenképpen el akarják mondani nekünk, milyen csodálatos itt minden. Terjeszteni akarják az üzenetüket. Odajön hozzánk egy teaárus, teával kínál. Nagyon édes, de nagyon finom.

Későre jár, mire megérkezünk a szállásunkhoz. Olcsó bungalónk egy IS-harcosok által is igénybe vett üdülőtelepen áll. Olyan itt, mint egy kicsiny faluban. Üdülés IS módra. A bungaló belső berendezése azonban nagyon szerény és nagyon lepusztult. Két hálósobás a házikónk, van benne nappali, konyha és fürdőszoba, most először angol vécével.

Mielőtt aludni térnénk, Abu Katada még meglep minket valamivel. Azt mondja, szerint tárgyalások lesznek az IS és a Nyugat között. Még az is szóba kerülhet, hogy az IS egy időre felfüggeszti a terjeszkedését, így áll a próféta egyik jövődőlésében, egy haditban. Ennek a haditnak a jövődőlései eddig mindig igaznak bizonyultak. Szövetkezni fognak a Nyugattal a közös ellenség ellen, egymással pedig békét fognak kötni. Természetesen csak határozott időre szólót.

És ki lenne az a közös ellenség, kérdezem. Oroszország? Irán? Majd az idő eldönti, feleli Abu Katada. A Nyugat kinevetne egy ilyen tárgyalási ajánlatot, mondom nyugodtan. Egyetlen nyugati kormány sem állna szóba az IS-szel. Abu Katada azonban csak jólétesülten mosolyog.

- Az IS meg fogja tenni ezt az ajánlatot. Majd meglátják.

ÖTÖDIK NAP

2014. DECEMBER 10., SZERDA

Abu Katada 9 óra körül ébreszt minket. Nagyon hideg van a házban, különösen a fürdőben fagyoskodunk. Meleg víz nincs, jéghideg vízben mosakszunk. Nem kellemes, de legalább segít felébredni. Reggelire lepényt, Kiri sajtot és teát kapunk. Csak Abu Lót eszik velünk, Abu Katada átment egy másik házba, ahol IS-harcosokat szállásoltak el. Úgy vélem, kissé idegesítik már az állandó vitáink.

Odakint nemcsak hideg az idő, de az eső is esik. A házikónkhoz tartozó telek mellett gyerekjátszótér. Tegnap a sötétben nem láthattuk, csak most vehetjük szemügyre. Nyaranta élénk lehet itt az élet.

Tovább indulunk. Három autóval és immár hat fegyveres kísérelővel folytatjuk utunkat. Abu Lót és Abu Katada továbbra is velünk tart. Először egy kórházat keresünk fel. Frederic ül elöl, hogy jobban tudjon filmezni. Megkérdezi, kinyithatja-e a tetőablakot, hogy felülről is körülnézhesen. Megengedik neki. Feláll az első ülésen, aztán teljesen kiül a tetőablakba. Az utcákon élénk a forgalom. Forgalmas, élénk városrészen haladunk át. Járókelők döbbs pillantásai kísérnek. Egy IS-es közlekedési rendőr izgatottan kiált valamit Frederic után.

A kórház bejáratánál IS-harcosok fogadnak. Az épület falát festett IS-zászlók borítják, a bejárat felett hatalmas lobogót lenget a szél. Odabent a zsúfolt várótermekben elhelyezett tévékészülékeken az IS propaganda-filmjei futnak: IS-harcosok osztogatnak játékot és tanszereket gyerekeknek, ételt a szegényeknek. Ilyen videókat eddig nem láttunk, azt sem gondoltam volna, hogy egyáltalán léteznek ilyenek. Igaz, itt nem is a félelem és az elrettentés a cél.

Az első orvos, akivel szóba elegyedünk, sajnos nem akarja, hogy

filmezzük, de beszélni azért beszél. Elpanaszolja, hogy nagyon nagy hiányt szenvednek gyógyszerekből. A helyzet fő oka a bagdadi gyógyszerbojkott. Az utóbbi időben a bagdadi kormány betiltott minden Moszulba irányuló gyógyszer szállítást. Itt náluk már az IS hatalomátvétele előtt sem volt könnyű a helyzet, rossz volt az ellátás, most pedig már majdnem olyan az ínség, mint a Szaddam Huszein elleni nyugati szankciók idején volt. A vízellátás is sokat romlott, a vezetékes víz már ihatatlan. Az IS-szel egyébként nincs baja, együtt tud működni velük. Persze mi mást is mondhatna.

Miközben egy olyan orvost keresünk, aki hajlandó lenne a kamera elé állni, egy sebesült IS-harcost pillantunk meg, friss lőtt sebbel a karján. Hosszú hajú, fiatal orvos látja el éppen, aki meglepetésünkre jól beszél németül. Kamera elé állni ő sem akar. Európából jött, de ennél többet nem árul el magáról. Gondolkodik egy ideig, aztán elmosolyodik és elkéri az egyik kísérőnk símaszkját. Gyorsan a fejére húzza és bólint. Így már hajlandó nyilatkozni.

Hordágyon fekvő sebesült IS-harcost tolnak el mellettünk. Feltámaszkodik, és mindenképpen kezét akar szorítani velünk. Egy kisfiú kíséri a hordágyat. Pulóverét az AC Milan jelvénye, sapkáját az IS zászlaja díszíti. Morbid kép.

Az orvos végigvezet bennünket a kórházon, bemutatja több betegüket. Az egyikük neve Ahmed, és Ramádiból való. Az iraki hadsereg páncéloslövészei sebesítették meg. A bal lábát térd felett amputálni kellett, a jobb lába pedig olyan sok helyen tört el, és olyan sok repeszdarab fúródott bele, hogy soha többé nem lesz rendesen használható. Ahmedet mindez mintha nem is érdekelné: harcosként sebesült meg és harcosként akar visszatérni a csatátérre.

Amint megkapja a mûlábát, indul is vissza. Falábat ígérték neki.

- Újra harcolni fog? Láb nélkül? - kérdezem döbbenten.

- Insallah! Amint újra járni tudok, újra harcolni fogok. Az utolsó lehetetemig, insallah!

Abu Mariam is IS-harcos, ő is a lábán sérült meg súlyosan. Harminckét éves. Az iraki légierő egyik bombázása idején sebesült meg. Korábban piaci árus volt, most az IS-ért harcol, hogy megvédje a vallását, mondja.

Miközben a sebesültekkel beszélgetünk, legalább tíz ember verődik össze körülöttünk és figyel bennünket. Nem könnyű így normális beszélgetést folytatni. A kíváncsiság egyre növekszik, mindenki úgy gondolja, ha filmeznek, akkor itt valami érdekes történik. Jobban szerettem volna, ha többet beszélgethettem volna nyugalomban a sebesültekkel.

Az utolsó beteg, akivel szót váltunk, valamivel idősebb úr, foglalkozását tekintve teherautó-sofőr. Múlt szombaton sebesült meg egy dróntámadásban. Súlyosak a sérülései, az egész testét sebek és vágások borítják. Az arca is csupa seb, a szeme feldagadt. Rakétaszilánkok fúródtak a felsőtestébe, a hasába és a lábába. Húsz ember halt meg abban a támadásban. A teherautó-sofőr szerint mindannyian civilek voltak. Neki magának sincs semmi köze az IS-hez, mondja keserűen.

Egy tunéziai harcos, akivel ugyancsak szeretnénk elbeszélgetni, nem áll szóba velünk. Egy holland nő, aki az IS oldalán harcolva sebesült meg egy támadásnál, semmiképpen nem akarja, hogy filmre vegyük. Rajtuk kívül mindenki végtelenül együttműködő, mindössze a távozásnál kell kitörölni két képet Frederic gépéből: a kapu mellett álldogáló koldusasszonyról készítette mindkettőt.

Mielőtt elhagynánk a kórházat, az orvos elmesél még egy közel két hete történt esetet. November 27-én egy amerikai drón kilötte

a kórház két mentőautóját. Amikor a mentőorvosok menekülni kezdtek, a drón heves tüzet nyitott rájuk. Mind a hatan meghaltak. Nem harcosok voltak, hanem úton lévő kórházi dolgozók. Sebesült ellátására indultak.

Már éppen visszaszállnánk autóinkba, amikor nagy, szürkésfekete E osztályú Mercedes kanyarodik be a kórház ajtaja elé. Fekete rendszámabláján az IS lógója: „Az Iszlám Állam Kalifátusa”. Szóval most már saját rendszámablája is van az „Iszlám Államnak”. Az autóból fiatal, fegyveres férfi száll ki. Megkéri Fredericet, fordítsa el a kamerát, miközben három nő kászálódik ki a Mercedesből. A fiatalember bekíséri őket a kórházba, aztán amikor kijön, megköszöni a diszkréciónkat.

Odakint közben elállt az eső, lassan a nap is előbukkan a felhők közül. A kórháztól a belvárosba megyünk, ahhoz a mecsethez, amelyben Abu Bakr al-Bagdadi néhány hónapja prédikált. A mecset nagyon kicsinek tűnik, mellette úgy áll a minaret tornya, hogy hozzá képest a pisai ferde torony szinte már egyenesnek mondható. Zöld díszítései ellenére szépségben meg sem közelíti a muszlim világ legtöbb mecsetjének szépségét. A jelentősége viszont óriási. Történelmet írtak itt, még ha nem szépet is. A minareten az IS fekete zászlaja a próféta pecsétjével, valamint a mondat: Nincs más isten Istene kivül. Vajon mit gondol Isten az IS tetteiről?

Meglepetésünkre nem engednek be a mecsetbe. Mielőtt megállítottak volna, már megtettem mezítláb néhány lépést befelé. Megdöbbenek. Több mint ötven éve keresek fel mecseteket, és még soha nem állítottak meg, még a jeruzsálemi al-Aksza-mecsetben sem. A felettébb ingerült őr azonban nem enged.

- Elhiszem, hogy máshol mindenféle eretnekek beengedték

magát - mondja. - De egy igazi muszlim soha nem fogja beengedni.

Örület!

Megállunk hát a bejáratnál, letérdelünk, és demonstratíván ott kezdünk imádkozni. Sokáig, csendben, mindenki a maga gondolataiba mélyedve. Egyik kísérőnk segítségképpen elkéri Frederic kameráját, bemegy vele a mecsetbe és filmre veszi nekünk. Látogatásunk alatt rajtunk kívül egyetlen embert sem látunk imádkozni - úgy tűnik, IS-es kísérőink csak az előírt időben imádkoznak.

A mecset után körülnézünk kicsit a környéken, figyeljük az emberek mindennapi életét. Normálisnak tűnik minden. Ha nem lengenének mindenfelé az IS zászlói és nem látnánk a falakon az IS-jelvényt, semmi nem engedne arra következtetni, hogy az IS által megszállt és irányított városban vagyunk. Csakhogy nincs-e így minden totalitárius államban? Nem uralkodik-e ott is ólmos normalitás?

Abu Lót elmagyarázza a helyzetet:

- Amíg az emberek betartják Isten törvényeit, azt tehetik, amit csak akarnak. A többség errefelé egyszerű, hétköznapi életet él.

Időközben a barátságos és gyakran elgondolkodó Abu Lót lett az első számú beszélgetőpartnerünk, miközben a többiek napról napra hallgatagabbak lesznek körülöttünk.

Sok döbbszent pillantással találkozunk az utcákon. Úgy néznek ránk, mintha más bolygóról érkeztünk volna. Különösen azt nem értik, hogyan filmezhet Frederic. Az újságíróknak errefelé általában levágják a fejét ezért. Mi akkor hogyan filmezhetünk? Kísérő IS-harcosaink most szerencsére sehol sincsenek. Az utca szélén egy négy év körüli kisfiút pillantok meg. Nagy szemeket mereszt rám. Odamegyek hozzá, leguggolok előtte és úgy teszek,

mintha le akarnám kapni az orrát. Amikor az ujjaim között látja viszont az „orrát”, döbbsen kap a saját orrához, és megkönnyebbül, amikor érzi, hogy még a helyén van. A körülöttünk nézelődő moszuliak vigyorognak.

Lassan megtelik emberekkel a bevásárlóutca, amelyen haladunk. Egy fiatalember piros FC Bayern felsőt visel. Nem érti, miért örülünk meg a látványának, amíg meg nem hallja, hogy Münchenből jöttünk. Felsője hátán a 7-es szám díszleg, és a „Ribéry” felirat. Egy Bayern-rajongó az „Iszlám Államban”.

Szóba elegyedünk két fiatal közlekedési rendőrrel, ők is IS-harcosok. Egyikük huszonnégy éves, a társa mindössze tizenöt. Az idősebbik elmagyarázza a feladatukat. Nagyon megbecsült és kedvelt poszt a közlekedési rendőröké, mivel jó munkát végeznek, mondja. Hogy mi a feladatuk? Hát a közlekedés szabályok között tartása, amennyire csak lehet. „Azért vagyunk itt, hogy segítsünk.”

Néhány lépéssel távolabb egy halas standnál élő pontyok tucatjai hevernek, az árus időről időre vizet fröcsköl rájuk. Iraki tapasztalataimat juttatja eszembe ez a jelenet. George W. Bush iraki bevonulása óta hihetetlen szenvedéseken mentek keresztül az irakiak. Úgy vergődtek, mint ezek a halak itt. Néhány vásárló élve viszi el őket, mások ott helyben kibelegzik a halakat.

Bagdadban híres specialitás a masgouf, a kemencében grillezett ponty. Frederic és én 2002-ben, a Tigris partján ettünk először ilyen ínycsengőt. Akkor, a szankciók idején az étterem tulajdonosa annyira örült a látogatásunknak, hogy az egész vacsorát ajándékba adta nekünk.

Pontyon és kisebb halakon kívül még egy fajtát kínálnak itt az árusok, amit viszont nem ismerek. Vastag, szürke angolnára hasonlít. Abu Lót nevetve magyarázza el, hogy a síiták utálják ezt a

halat, mivel egyszer megzavarta a folyóparton imádkozó Alit.

Utálják. A szunniták viszont szeretik. Most, hogy a síiták elmentek, újra lehet ilyen halat kapni.

Torkomon akad a nevetés, amikor a Moszulban tömegével legyilkolt síitákra gondolok.

Mivel már éhesek vagyunk, felvetem, hogy térjünk be az egyik kis halétterembe és együnk masgoufot.

- Biztos benne? - kérdezi gyanakodva Abu Katada.

- Különleges az íze - felelem.

Kísérőink közül a helyiek lelkesen helyeselnek, és már mutatják is, hol kapható a szerintük legjobb, legfrissebb ponty.

Elmegyünk a javasolt étteremhez és felmegyünk az emeletre. Nem éppen a város legisztább helye, de amíg az étel jó, nekünk megfelel. Innivalóként vizet és természetesen Pepsit kapunk. A hal fantasztikus, kívül ropogós, belül omlós, szaftos. Mindenkinak ízlik, kivéve Abu Katádat. Rendel egy más fajta halat, de azzal sem elégedett, bár azért elég sokat megeszik belőle.

- Egész jó ötlet volt magától - mondja a száját törölgetve, és hitetlenkedve néz rám. Nem hitte volna, hogy ilyen kemény és áldozatos lesz ez az út velünk.

Amikor az illemhelyre menet bekukkantok egy oldalsó terembe, két rakkai sofőrünket látom, ezúttal maszk nélkül, két helyi kísérőnk társaságában. Elnézést kérve megyek tovább. Kőkemény fővezetőnk ívelt saszorra az agyamba vésődik, és most először látom a haját is. Fekete, hullámos, és leér a nyakába.

A város legrégibb hídján kelünk át, a Tigris folyó fölött. A túloldalt nemrég amerikai légi csapás érte, a robbanások néhány maradványa és egy kiegészített rendőrautó emlékeztet rá.

Közeledünk a rendőrőrhöz. Legalább tucatnyi feketébe

öltözött IS-harcos áll előtte a téren. Többségük iraki, de néhány külföldi is akad közöttük. Nyugodt, fegyelmezett benyomást keltenek. Mint az olyan emberek, akik nagyon komolyan veszik, büszkeséggel és méltósággal gyakorolják a hivatásukat. Ez lenne az új állam?

A rendőrfőnökhöz vezetnek, aki legfeljebb a negyvenes éveinek elején járhat. Új, olívaöld egyenruhát visel, felette bézsszínű amerikai védőmellényt, töltényövet, fegyvert. A lábán amerikai katonai bakancs, a fején fekete sapka. Úgy néz ki a szakállával, mint egy fiatal jamaikai, aki amerikai uniformisba bújt. Már előzetesen beleegyezett, hogy válaszol a kérdéseinkre. Frederic filmez, Abu Lót fordít. Mögöttünk az egész beszélgetés alatt végig ott áll tizenegy IS-harcos. A hangulat ennek megfelelően feszült. Az IS emberei számára újdonság ez a helyzet. Nem értik, hogyan mozoghatunk szabadon. Mindeddig csak holtan vagy rabruhában láttak nyugatiakat. Egyikük kifejezetten mogorván bámul rám. Pontosan úgy néz ki, ahogyan a mesebeli Ali babát képzeltem el mindig. Impozáns alak, csupa izom. Dús szakáll. Mély, fekete gyűrű a szeme körül. Felsőtestén keresztben két fekete szíj húzódik kézfegyverekkel és rengeteg tölténnyel. Úgy néz rám, mint aki legszívesebben darabokra szaggatna.

A rendőrfőnök virágos szavakkal magyarázza, milyen nyugodt, békés és stabil helyzetet teremt az IS-harcosok és az IS-rendőrség jelenléte Ninive tartományban és fővárosában, Moszulban. A tartomány fennállásának hosszú története során még soha nem éltek ilyen békés időről. Az anarchia évei után az emberek végre nyugodtan léphetnek ki a házaik ajtaján, nem kell tartaniuk támadásoktól vagy egyenesen a haláltól.

Lopások sajnos azért előfordulnak itt-ott, de hát ez az egész világon így van. A számuk viszont drasztikusan csökkent. Néha

egy egész hét eltelik a városban egyetlen bűncselekmény nélkül. Allahnak és az iszlám rendőrségnek hála.

Rákérdezek a lopásokra, szeretnék többet tudni.

- Tételezzük fel, maguk elkapnak egy tolvajt, aki negyven amerikai dollárnál nagyobb értéket lopott el. Mi lesz a sorsa? Iszlám bíróság elé állítják? És mennyi idő telik el, mire levágják a kezét?

A rendőrfőnök „hivatali arabsággal” válaszol:

- Miután elfogatóparancsot adtak ki az érintett személy ellen, Ninive tartomány iszlám rendőrségének valamelyik őrsére kell beszállítanunk. Ott marad egy-két napig, amíg iktatják az ügyét és előkészítik az eljárást ellene. Ha az eltulajdonított érték meghaladja a kézlevágáshoz előírt értékhatárt, a kezét levágják. Ahogyan az iszlám törvény előírja.

Megtudom, hogy a következő napokra nem terveznek kézlevágást - az eddig elvégzett amputációk elegendő elrettentő hatást gyakoroltak. Már nem éri meg a tolvajlás.

Megkérdezem, a lakosság hogyan vélekedik a rendőrségről. A rendőrfőnök szerint az anarchia évei után a tartomány lakossága nemcsak elfogadja, de szereti is a rendőröket. Ha egy nap nem látják őket az utcán, már hiányoznak az embereknek. Senkinek nincs kedve visszaszülyedni az elmúlt tíz év anarchiájába. Próbálok némi kétkedést mutatni, de a rendőrfőnök lelkesedése nem ismer határokat.

Nagyon sok család fiai dolgoznak a rendőrségnél, folytatja, ezért erős a kapcsolat a lakossággal. A régi rendszerben ezeknek a fiataloknak semmi esélyük nem lett volna. A régi rendőrség nem iszlám rendőrség volt. Rosszul bántak az emberekkel, szidalmazták, sőt verték is a polgárokat. Ezeknek az időknek azonban örökre vége.

Miután elhagyjuk az irodát, két cella előtt haladunk el. Megállok, hogy beszéljek a foglyokkal, hiszen a rendőrfőnök engedélyt adott rá. Az egyik cellában a húszas évei közepén járó fiatalember ül. Kínosan feszeng. A „vétke”: randevún kapták a barátnőjével. Büntetésül egy napot kell a fogdában töltenie. Megkérdezem, legalább csinos-e a barátnője. Mosolyogva bólint. Frederic gyorsan közbevág:

- Hagyd abba, papa, különben még több baja lesz belőle!

Követem bölcs fiam tanácsát és közben azon gondolkodom, vajon ez a fiatalember is úgy szereti-e a rendőrséget, ahogyan a rendőrfőnök állítja.

A másik cellában öregember ül. A vétke nagyobb mennyiségű altatótabletta és antidepresszáns birtoklása. Egy egész zacskónyi tablettáé. Még a zacskót is megmutatják, mintha győzködni akarnának bennünket.

- És cigarettája is volt - teszi hozzá az egyik őr.

Az öregnek most itt kell töltenie néhány napot, aztán szabadon elmehet. Nagyon sajnáljuk. Látszik rajta, hogy szüksége van a gyógyszereire. Egyértelműen nagyon depresszívnek tűnik.

Keresztényekkel sajnos nem találkozunk, ők állítólag mind elmenekültek Moszulból, pedig csak a védelmi szerződést kellett volna aláírniuk és megfizetniük a dzsizját, akkor itt maradhattak volna. A három keresztény vezető azonban nem így döntött. Al-Bagdadi még egy találkozóra is meghívta őket, de ők nem mentek el. Három nap alatt az összes keresztény elhagyta Moszult. A történetek százharmincezer emberről szólnak, aki nem akart az „Iszlám Államban” élni. Az erbíli menekülttáborokban találkoztunk néhányukkal.

Amikor elhagyjuk az épületet, Abu Lót félrehívja Fredericet.

Kissé zavartan kérdezi, nem tudna-e Frederic hatni rám, ne „kötzködjem” ennyit. Az „Iszlám Állam” néhány fontos személyisége, mint például a rendőrfőnök, nincs szokva az ilyesmihez. Udvariatlanságnak értékelhetik az állandó kérdezősködésemet. Frederic elutasító választ ad. Abu Lótnak hozzá kell szoknia ehhez, mondja, hiszen éppen azért jöttünk ide, hogy kutakodjunk és válaszokat keressünk. Nem azért, hogy udvarias közhelyeket váltsunk és teázgassunk. Ennél többet nem mond, nem akarja elmélyíteni az ellentéteket.

Elvisznek minket egy őrzőjáratra, de csak az első nagy kereszteződésig jutunk el, néhány kilométerre a rendőrőrstől. A kereszteződésnél a rendőrség egy nagyobb egysége van éppen bevetésen, tucatnyi, Kalasnyikowal felfegyverkezett közlekedési rendőr ellenőriz autókat és gyalogosokat. A többségnek csak intenek, hogy menjen tovább.

- Időről időre demonstrálnunk kell a jelenlétünket - magyarázza Abu Lót. - Hadd lássák az emberek, hogy itt most a jog és a rend uralkodik.

A rendőrfőnök hozzáteszi, az embereik mindig tisztelettel, tapintatosan járnak el az ilyen bevetésekkor. Ahogyan elő is írják nekik.

Egy platós teherautón német MG3-ast fedezünk fel. Pajzzsal együtt szerelték fel a jármű hátsó részére. A büszke harcosok elmondása szerint az MG3 a pesmergáknak juttatott német fegyver szállítmányból való. A fegyvert kezelő harcos saját maga zsákmányolta, így kerülnek a német fegyverszállítmányok végül mégis a rossz kezekbe - gyakran ahhoz, aki egyszerűen a legtöbbet fizet érte. A harcos nevetve kérdezi, nem tudnánk-e mi, németek még több fegyvert szállítani a kurdoknak. Amit nem tudnak zsákmányként megszerezni, később a feketepiacon vásárolják

meg.

A szállásunkhoz vezető visszaúton észrevevessük, hogy „sofőrünkkel” valami nincs rendben. Valami nagyon nem tetszik neki. A viselkedése velünk újra mélypontra süllyedt. Valószínűleg amiért az étteremben megláttam az arcát, de hát ezért nem tehet felelőssé - egyszerűen mellettük kellett elhaladnom a vécére menet. Különben is alig vettem rá egy pillantást. Miért okozhat ez ilyen nagy problémát? Igaz lenne Freddy sötét sejtése?

Miután leparkolunk, az újra teljes maszkot viselő „sofőr” barátságtalanul int a fejével Freddynek, hogy kövesse. Eltávolodnak néhány lépésnyire, aztán megállnak. A „sofőr” enyhén előre hajolva, a fejét oldalra döntve, szokás szerint félig leeresztett szemhéja alól keményen és parancsolón néz Freddyre.

- *I'm going to tell you something now and you will do as I say. Do you understand me?*

- *Yes.*

- *Alright. I am not going to discuss this. You're gonna do as I tell you - mondja fenyegetően. – You will go and get your cameras now, including all your memory cards. You will give them to me. I will look at everything. Make a copy for you and I give you your cameras back tomorrow morning. Are we clear?*¹²

---

¹² - Mondok neked valamit, te pedig pontosan azt fogod tenni, amit mondok, megértetted?

- Igen.

- Oké, nem fogok leállni itt vitatkozni veled. Megcsinálsz mindent, amit mondok neked... Idehozod a kameráidat az összes memóriakártyával együtt, és ideadod nekem. Végignézem az összeset, csinálok neked másolatot, és holnap reggel visszakapod a kamerákat. Értjük egymást?

Frederic megpróbálja elmagyarázni, hogy nem ért egyet, és hogy szüksége van az eredeti memóriakártyákra. Különben sem úgy állapodtunk meg, hogy az IS másolatokat fog készíteni az anyagokról. Ebbe semmilyen körülmények között nem mehet bele.

„Sofőrünk” a robbanás határán jár, remeg a dühtől. Nem értjük, miért. Frederic látja, hogy a helyzet bármelyik pillanatban eszkalálódhat, ezért végül vállat von. Előveszi a kamerát és átadja a vezetőnek, mielőtt még elfajulna a helyzet.

Zavartan megyünk vissza bungalónkba. Az ajtónál azután újabb vita bontakozik ki, ezúttal Abu Katada és közöttem. Panaszodom neki a „sofőr” viselkedéséről. Abu Katada hirtelen felemeli a hangját.

- Szarunk rá, hogyan bántak magukkal a muszlim világ más országaiban! Azok csak a seggüket nyalták! Mi nem leszünk senki seggnyalói! - robban ki. Öklét fenyegetően az arcom elé rántja, miközben másik kezét a könyökhajlatba nyomja. Demonstratív jelzés. - Maga soha semmivel nincs megelégedve! Mindig csak kérdezősködik! Egész idő alatt megkérdőjelez mindent, amit csinálunk! Az idegeire megy már az embereknek! Elegünk van belőle!

Látszik, hogy kísérő kommandóink idegei pattanásig feszültek. Tulajdonképpen a mieink is.

Abu Katada nem is jön be velünk a szállásunkra, hanem demonstratíván a többi IS-harcshoz sétál. Frederic, Malcolm és én magunkban töltjük a következő órákat, miközben kísérőink más IS-harcosok társaságában a szomszéd bungalóban gyűlnek össze. Vajon mit akarhatnak megbeszélni? Lehet, hogy eddig tartott a biztonságunkra adott garancia? Honnan ered ez a folyamatosan erősödő agresszió? Nagyon rossz érzések kínoznak.

Hosszú órákkal később Abu Lót nyit be hozzánk. A „sofőr” valóban nagyon dühös ránk, már beszélni is alig lehet vele. Nem tudja túltenni magát rajta, hogy az ebédnél a teljes maszk nélkül láttam az arcát. Nem értem, miért ekkora megrázkódtatás ez neki. Hiszen nem fényképeztem le! Ilyen túlzó reakciót soha nem láttam.

- Vannak emberek, akik egyszerűen nem akarják, hogy felismerjék őket - mondja Abu Lót. - Ezt tiszteletben kell tartanotok.

A harcosok véleménye szerint én túlságosan kritikus vagyok és minden adódó alkalommal megpróbálom bebizonyítani, hogy a tetteik nincsenek összhangban a Koránnal. Sok embernek ez nagyon nem tetszik. Senki nem mer így beszélni velük az „Islám Államban”.

A hangulat feszült ugyan, de aggódnunk azért nem kell, teszi hozzá. Majd megnyugszanak újra, holnap már új nap virrad ránk.

Általában magam is így vélekedem, de most nem tudom kiverni a fejemből Frederic gyanúját. Miért készül ki egy ember ennyire attól, hogy néhány másodpercre meglátták az arcát? Miféle játék folyik itt?

Ha Fredericnek igaza van, hatalmas bajjal nézünk szembe.

HATODIK NAP

2014. DECEMBER 11., CSÜTÖRTÖK

Mint már előző nap is, most is csak Abu Lót reggelizik velünk. Lepényt és Kiri sajtot eszünk.

Örömünkre végre kisüt a nap. Abu Katada kifürkészhetetlen arccal jön át hozzánk.

- Ma gondok lehetnek. Drónok vannak a levegőben - mondja a legkisebb érzelem nélkül. - Óvatosabbnak kell lennünk. Nem tudom, hogyan tarthatjuk a mára tervezett programot. Meglátjuk.

Egyik helyi vezetőnk ma elhozza magával a kilencéves fiát is, így azt gondolom, mégsem lehet annyira veszélyes a helyzet. Első állomásunk a bíróság. Itt azt akarjuk megnézni, hogyan működik az igazságszolgáltatás a gyakorlatban.

Egy kék üveglakos toronyháznál lekanyarodunk az útról. Áthaladunk két biztonsági ellenőrzésen, aztán behajtunk egy parkolóba.

Nagyon sokan vannak a bíróság épületében, a bejárat csarnokban már nincs is szabad hely. A recepció felett hatalmas IS-zászlót feszítettek ki. Talán ötvenen is ülhetnek és állhatnak az időpontjukra várva.

Aranyszínre festett nagy csigalépcsőn megyünk fel az első emeletre, ahol egy büntetőügyekkel is foglalkozó bíró fogad minket. Tetőtől talpig feketébe van öltözve, a hosszú szakála is fekete. Mivel a beszélgetést „sofőrünk” később kitörölte Frederic kamerájából, Malcolm jegyzetei alapján tudom csak közölni az elhangzottakat.

J. T.: Milyen ügyekben ítélezik?

Bíró: Büntetőjog, családjog, kötelmi jog, öröklési jog.

J. T.: Sok a dolga?

Bíró: Igen. Pillanatnyilag harminc-negyven ügyön dolgozom. Másodfokon is eljárrok, ha szükséges.

J. T.: Hol tanulta a jogot?

Bíró: Különböző mecsetekben.

J. T.: Mecsetekben?

Bíró: Igen. Mielőtt az IS idejött volna, egy mecsetben voltam

prédikátor.

J. T: Dolgoznak itt olyan bírók is, akik már az IS hatalomátvétele előtt is bírók voltak?

Bíró: Nem, őket mind megölték. Isten törvényei elé helyezték az emberi törvényeket. Sokan korruptak is voltak. Az emberek elégedettek az új törvényekkel és velünk, bírakkal. Mi csak a sariát alkalmazzuk. Nem magyarázgatunk, nem értelmezgetünk, azt alkalmazzuk, ami le van írva. Emiatt gyorsabban is megoldjuk az ügyeket.

J. T: Tervben vannak a következő napokra kivégzések, korbácsolások vagy kézlevágások?

Bíró: Nincsenek.

J. T: Tulajdonképpen melyik kezét vágják le? Van erre valamilyen szabály?

Bíró: Igen. Mindig azt a kezét, amellyikkel a tettes a lopást elkövette.

J. T: Gyakran történik ilyen?

Bíró: Nekem mindössze kétszer kellett kezét levágnom, de az utóbbi négy hónapban az egész tartományban egyetlen ilyen eset sem volt. Egy prostitúciós ügy volt, ahol megkövezték az elítélt nőt. Higgye el, ez visszatartja az embereket a bűntől. Annak is óriási a visszatartó hatása, hogy a bírakat már nem lehet megvesztegetni. Az emberek nagyon meggondolják, elkövessenek-e egy bűncselekményt. A régi időkben egyszerűen megvásárolhatták a felmentésüket, de ma már ez nem működik. Mindenkire ugyanaz a törvény vonatkozik.

Abu Katada megkérdezi, szeretnék-e részt venni egy kivégzésen. Meg lehet szervezni, mondja. Sok fogoly követett el olyan bűnöket, amelyeknek halál a büntetése.

- Csak szóljanak nekünk. Nem okoz gondot. Én magam is megcsinálhatom maguknak. Mit szeretnének? Egy kurdot vagy egy síitát?

Mosolyog, miközben kivégzések és amputációk széles skáláját ajánlgatja. Ridegen nemet mondok. Fredericen látom, hogy szinte sokkolta a hallottak felfoghatatlan cinizmusa.

Kimegyünk a levegőre.

Következő állomásunk az iraki hadsereg egykori támaszpontja, időközben már az IS támaszpontja. Innen indulva rohanták le Moszult. Innen menekült el többezernyi iraki katona az IS harcosai elől. Csapotpapot itt hagyva futottak el. Idevalósi sofőrünk egy csepp szánalmat sem érez irántuk. Az iraki katonák voltak, akik megkínozták őt korábban. Egy egész héten át elektrosokkal gyötörték, a lába hegekkel van tele. Aztán a reptéri börtönben is ült több hónapot, mielőtt ötezer amerikai dollárért meg tudta vásárolni, hogy szabadon engedjék.

Egy egykori katonai bázis előtt várunk kell, másik autóval megyünk majd tovább. Az égen repülőgép tűnik fel.

- *Americans* - véli vezetők, de hozzáteszi, szerinte csak felderítők. Milyen megnyugtató!

Az új autóval járjuk be a támaszpontot. A területen gyakorlóterek, börtön, és az IS fegyveres támaszpontja működik. Hatalmas a kiterjedése. Megállunk egy páncélostemetőnél, vagy legalábbis valaminél, ami annak néz ki. Legalább ötven-száz régebbi és újabb páncélos áll itt, oroszok, amerikaiak. Apokaliptikus látvány. Átláthatatlan. Egy páncélos oldalára festve *I m sorry!* feliratot látok.

Azt mondják, mindjárt harcosokat is láthatunk, éppen gyakorlatoznak, és lehet, hogy foglyokat is megpillanthatunk.

Felettünk azonban hirtelen drónok surrogása hallatszik. Úgy

látszik, mégis túl sokan vagyunk ahhoz, hogy ne tűnjünk fel az amerikaiaknak. Meg kell szakítanunk a programot. Ahány autóval jöttünk, mind más irányba indul, hogy megnehezítse a támadást. A hangulat feszült. Az IS-harcosok rádión keresztül kommunikálnak egymással. Vezetőnk tövig nyomja a gázpedált. Elsuhanóban rámutat néhány bejáratra, azt mondja, ezek titkos börtönökhöz vezetnek. Elszáguldunk egy futballpálya mellett is, aztán teljesen lerombolt barakkok következnek. Nem sok minden maradt itt épségben.

Aztán újra a kapunál vagyunk. Féltucatnyi feketébe öltözött, vörös sapkát viselő férfi és gyerek áll a kapuban. Géppisztolyokkal, Kalasnyikovokkal, amerikai M 16-osokkal vannak felfegyverkezve. A rendőrség egyik különleges egységéhez tartoznak. Miközben szóba elegyedem velük, Fredericet meglöki, ő ellöki magától a katonát - Abu Lótnak nem kis erőfeszítésébe kerül elsimítani a nézeteltérést. Látszik a stressz a harcosokon - az IS Nyugat-ellenes propagandája mélyen beléjük ivódott. Az egység legfiatalabb tagjai állítólag tizenkét és tizennégy évesek, de még ennél is fiatalabbnak tűnnek. Azt mondják, már harcokban is részt vettek. Sem a harcért, sem a mindennapi munkájukért nem kapnak fizetést. A dicsőségért teszik. Ketten még iskolába járnak a katonáskodás mellett.

Nem mélyedhetünk el a beszélgetésben, mert a drónok még mindig ott vannak a levegőben. A rendőrök azt kiabálják, ők nem félnek sem a drónoktól, sem a repülőgépektől. Ők egyedül Allahot félik

- Az otthonában fogjuk meglátogatni Obamát - hangzik a búcsúszavuk.

Átvisznek egy másik bázisra. Előtte arannyal befestett amerikai mozsárágyú áll, a tetején IS-zászló leng. Amikor kiszállunk, barátságosan üdvözlnek. Az egyik IS-harcos George Clooney szakasztott mása. Terepszínű ruhája fölött zöld mellényt visel. „US”, áll nagybetűkkel a vállán. Meglepő módon büszkén viseli az amerikai jelvényt. A legtöbb itteni harcosnál M16-osokat látunk. Amerikai fegyvereket.

A mozsárágyú előtt rövid interjút készítünk az egyik harcosal.

J. T.: Honnan jött?

A harcos: Egyiptomból.

J. T.: Hol tartózkodott az egyiptomi forradalom alatt?

A harcos: Mekkában dolgoztam.

J. T.: Mit gondol az „Iszlám Államról”?

A harcos: A próféta, béke legyen vele, Allah vallásával jött el hozzánk. Nem választások és tanácsadások útján alapította a vallást, hanem a dzsihád útján. Nem bocsátotta vitára a kérdést, hogy mindenki elmondhassa, egyetért-e az iszlámmal, vagy sem. A választások hitetlenséget jelentenek, és harcot Allah és az ő prófétája ellen.

J. T.: Ezért harcol az „Iszlám Államért”?

A harcos: Igen, mert az IS hívei abból indulnak ki, hogy Allah a teremtmény. Elhatárolódnak mindenkitől, aki Allah és az ő küldöttei ellen harcol.

A harcosok egyike, aki érdeklődéssel figyelte a beszélgetést, büszkén mutatja nekem mesterlövészfegyverét. A fegyver távcsövén keresztül szemügyre veszünk egy nagyjából ötszáz méterre álló romot. Lenyűgözően éles a kép a célkeresztben. Egy kanalat ki lehetne lőni az ember kezéből ezzel a pontossággal.

Elmegyünk egy étterembe. Miközben báránykebabot, rizst és kenyeret eszünk, Abu Lót elmeséli, ő nem hiszi, hogy az IS valaha is legyőzhető lenne. Ő maga minden tulajdonát, mindenét feladta, elhagyta a családját azért, hogy az IS-ben halhasson meg. Ilyen erős az indíttatása. Itt mindenki készen áll meghalni.

Robbanóövekkel vonulunk harcba. Az utolsó leheletünkig harcolni akarunk. Ti nem ilyenek vagytok.

Arra vágyik, hogy végre szemben állhasson az igazi ellenséggel, az amerikaiakkal.

- Olyan sok fájdalmat okoztak nekünk. Az Abu Ghraib börtönben, Guantánamón, Afganisztánban, itt... Obama tanácstalan. Csak a saját népét akarja megbékíteni. Ezért ilyen tétovák a légi csapásaik. Moszulban is szinte csak civileket találnak el velük.

Ez pedig gyilkosság. Minden alkalommal, amikor egy civilt ölnek meg, gyáva gyilkosságot követnek el. Az IS-hez csak annál többen állnak be, minél jobban bombázzák őket. Minden bombázás újabb indíték az amerikaiak elleni harchoz.

Megkérdezem Abu Lót a brit újságíróról, John Cantlie-ről. Abu Lót úgy hallotta, az az ember már imádkozik. Naponta ötször, az előírások szerint. Ha ez valóban így van, akkor ténylegesen már nem is fogoly, hanem rabszolga. Hogyan lehetne segíteni ennek az embernek?

Freddy napról napra jobban aggódik. Nem tudja elérni sem a saját családját, sem Malcolmét, pedig megígérte nekik, hogy rendszeresen jelentkezünk. Egy héttel ezelőtt sikerült elküldenie az utolsó e-mailt haza. Tudja, hogy otthon már lassan kitör a pánik. Az utóbbi napokban kísérőink újabb és újabb kifogásokkal

álltak elő, miért nem mehetünk el egy internetkávézóba. Most viszont azt mondja Abu Katada, hogy Moszulban egyáltalán nincs internet.

Megkérdézem az étteremtulajdonost, és láss csodát, természetesen van internet a városban. Itt nála is van, ha akarjuk, használhatjuk. Abu Katada mogorván hallgat, nincs ínyére, hogy nem hittem neki, és ellenőrizni akartam az állításait. Ez a vita viszont legalább nem fájul veszekedéssé, mint a tegnap esti a fenyegetésekkel. Abu Katada megígéri, hogy este küldhetünk e-maileket haza.

Az ima ideje jön, a tulajdonos bezárja az ajtót, behajtja a zsalugátereket. Ez az előírás az ima idejére az „Iszlám Államban”.

Ima után tovább indulunk. Elhaladunk a hely mellett, amelynél Moszul bevételekor két IS-harcos több ellenőrző ponton is áttört két autóval, végül pedig a levegőbe repítették magukat egy szálloda előtt, amelyben éppen az iraki parancsnokság tanácskozt az IS ellen követendő védelmi stratégiáról. Hat tábornok meghalt, a többiek a hadtesteikkel együtt elmenekültek.

Megállunk egy körforgalomnál. Tíz állig felfegyverzett, fekete ruhás, eltakart arcú ember bukkan fel előttünk. Egy nagydarab férfi egy foglyot vezet felénk. A rab hosszú, vörösesbarna szakállt visel, haját rövidre nyírták. Sárga rabruhát visel. Teljesen megtörtnek tűnik, fél kéz is elég, hogy vezessék. Az úton nagy csattanással egymásba fut két autó - a kíváncsiság megköveteli a maga árát. Tétovázva indulunk el a tér közepe felé.

- Egy elfogott pesmerga - mondják. - Kikérdezhetik.

A beszélgetés alatt végig körülállnak bennünket a különleges egységek, a többiek pedig a teret biztosítják. Minden autót leállítanak. Teljes mozdulatlanságba süllyed a tér.

A fogoly alig hallhatóan szólal meg.

- Köszönöm, hogy időt szakítanak rám. - A szeméből teljes reménytelenség és beletörődés árad.

J. T.: Mikor esett fogságba?

A fogoly: A nyáron. Tizenhárman voltunk. Az egyik csoport a gát közelében lakott, a másik a Tabadul tér közelében. A harmadik csapat eltévedt. Sert Marko mellett bukkantunk fel. Ott fogtak el minket.

J. T.: Mióta van fogságban?

A fogoly: 2014. június 15. óta. Hat hónapja.

J. T.: Hogyan bánt magukkal az IS?

A fogoly: Azzal nincs bajunk. Inkább a hozzátartozóinkért aggódunk. Eleinte azt sem tudtuk, nappal van-e, vagy éjszaka. Nem tudtuk, mi lesz velünk, elengednek, vagy nem. Csak azt tudtuk, hogy eddig túléltek.

Abu Lót: A bánásmódról kérdeztek! Válaszolj! Mondd el nekik!

A fogoly: A bánásmód rendben volt, no problem.

J. T.: Mi volt a foglalkozása?

A fogoly: Katona voltam, egyszerű katona.

J. T.: Muszlim?

A fogoly: Igen.

J. T.: Mit mondtak, mit tesznek magukkal?

A fogoly: Azt mondták, fogolycserére szánnak. Kéréssel fordultunk Kurdisztán kormányához, Barzani elnökhöz, hogy menjenek bele a cserébe, de a kormány nem is válaszol. Nem érdekeliük őket.

Abu Lót: Azt kérdezik, az IS hogyan bánt veled. Kaptál rendesen enni, inni?

A fogoly: A bánásmód jó volt, nagyon jó, nem volt semmi gond vele.

J. T.: Házas ember? Vannak gyermekei?

A fogoly: Nem, nem vagyok házas. Testvéreim vannak. Árvák voltunk, nekem kellett gondoskodnom a létfenntartásunkról.

J. T.: Tudja a családjá, hogy az IS fogságába esett?

A fogoly: Igen, már hat hónapja tudják. A tévében is nyilatkoztak. Kérlelték a kormányt, kérlelték Barzanit, nem jött válasz. Most azt sem tudhatják, élünk-e még egyáltalán. Semmit nem tudnak rólunk.

J. T.: Mi a neve?

A fogoly: Haszan Mohamed Hásim.

J. T.: Hová valósi, melyik vidékre?

A fogoly: Kabat. Erbil közelében.

J. T.: Harcolt az IS ellen?

A fogoly: Tizenhárman voltunk. Nem harcoltunk.

Elakad a hangja. Egyre több kíváncsiskodó bukkan fel a téren. Kimondhatatlanul sajnálom a közszemlére tett szerencsétlen embert. A hadifoglyok tehetetlensége mindig is mélyen megrázott. Véget akarok vetni a beszélgetésnek. Egy drón bukkan fel újra. Most először örülök a fenyegetésnek. Hosszan megszorítom a pesmerga kezét, aztán már vezetik is el. Útközben papírzacskót húznak a fejére.

Felszólítanak, hogy azonnal szálljunk vissza a kocsiba. A forgalom, mintha csak a parancsszóra tenné, újra megindul. Engedelmeskedünk, és besorolunk a többi autó közé.

Abu Lót elmeséli, hogy a törökökkel már lebonyolítottak egy nagyszabású fogolycserét, negyvenkilenc törököt engedtek el a moszuli konzulátusról. Részletekbe nem akar belemenni. A törökök majd úgy állítják be, mintha kiszabadítási akciót hajtottak volna végre, mondja vigyorogva.

A kurdokkal még egyszer sem cseréltek, de az IS reméli, hogy nemsokára az is összejön. A többi tizenkét pesmergát is ki akarják cserélni. Abu Katada szerint a helyes arány száz IS-harcos elengedése lenne egyetlen pesmergáért. Ahogyan a palesztinok és az izraeliek is szokták.

A Maski-kapuhoz hajtunk, közben ismét futballozó fiatalok tűnnek fel. A kapunál olyan IS-harcosok várnak, akik részt vettek Moszul meghódításában. Huszonöt és harmincöt év közöttiek. Egyikük sem valami óriási termetű. A kapu előtt beszélgetek egyikükkel.

J. T: Maguk voltak az első harcosok Moszul elfoglalásánál? Így van?

Igen.

J. T: Hány napra volt szükség Moszul elfoglalásához?

Négy napra.

J. T: Hányan voltak?

A teljes szám, tehát mindenki, aki részt vett Moszul meghódításában, nem lehetett több háromszáznál.

J. T: Mennyinél?!

Háromszáznál. Talán még kevesebben is voltunk.

J. T: És az iraki csapatok, az ellenség, ők hányan voltak? Tízezren, húszezren, harmincezren?

Kereken huszonnégyezren.

J. T: Mit gondol, miért futottak meg maguk elől? Miért menekült el huszonnégyezer ember háromszáz elől?

Hogy miért futottak meg előlünk? A hitünk ereje miatt. Mi nem a fegyvereink erejével hódítunk. Allah, az Örökkévaló adja nekünk a győzelmet. A mi jelszavunk: „Az ellenség félelme gyors

győzelmet hoz."

J. T: *Maguk milyen fegyverekkel harcoltak? Voltak Kalasnyikovjaik?*

A legerősebb fegyver, amink volt, a .23 mm-es volt!

J. T.: *És milyen fegyverzete volt az ellenségnek, az iraki haderőnek?*

Repülőgépek repkedtek felettünk, de Allahnak hála nem tudtak ártani nekünk. Mozsárágyúik meg más ágyúik is voltak. Sokféle erős fegyverük. De Allahnak hála mi nem ijedtünk meg ezektől a fegyverektől. Nem tudtak feltartóztatni minket. Hála Allahnak, aki segített bennünket!

J. T.: *Helikopterek is voltak?*

Igen, egy helikopter is körözött fölöttünk, lőtt bennünket.

J. T.: *És helikopterrel sem sikerült kárt tenni magukban? Az irakiak még így sem tudtak legyőzni háromszáz embert?*

A helikopter lőtt ránk, de Allahnak hála nem tudtak eltalálni bennünket. Mindenhová becsapódtak a lövések, mögénk, elénk, mellénk, csak bennünket nem tudtak eltalálni. Nagyon magasan kellett repülniük, és nem ereszkedhettek mélyebbre.

J. T.: *Azt mondja, az ellenséges haderő négy nap után menekülőre fogta...*

Igen, négy napig harcoltunk Moszul jobb oldali részén. Amikor a mártír testvérek levegőbe repítették a hidat, Allahnak hála, az ellenségeinket megszállta a félelem. Allah segítségével ezután már huszonnégy órán belül az Iszlám Államé volt a város.

J. T.: *Az ellenség egyszerűen megfutamodott?*

Igen. Megfutottak. Otthagyták az állásaikat, a felszerelésüket, mindent. Még páncélosokat és Hummer terepjárókat is hátrahagytak. Allahnak hála nagyon gazdag fegyverzethez jutottunk így. Még ágyúkat, sőt repülőket is itt hagytak.

J. T.: Mivel tudja magyarul, hogy kevesebb mint háromezer ember megfutamított huszonnégyezer ellenséget? Hogyan lehet ezt megmagyarázni?

Sokat megöltünk közülük, a többiek megijedtek és megfutamodtak. Allah, az Örökkévaló győzelmet ígért nekünk, ha harcba szállunk. El is nyertük a győzelmet. Az ellenségeinknek nem volt tanításuk, amiért harcoltak volna. Anyagi okokból harcoltak, és hogy egy zsarnokot támogassanak.

J. T.: Kaptak valamilyen jutalmat? Pénzt például a győzelem után?

Megkaptuk a moszuli zsákmány egy részét. Az eretnekek nagyon sok dolgot hagytak hátra maguk után, sok pénzt is. Ennek mind megkaptuk egy részét. Valamennyi pénzt. Egy eretneknek talán egyhavi fizetése lehetett. Talán valamivel több is volt, ami jutott nekünk.

J. X: Úgy gondolja, egész Irakban és Szíriában is megnyerik a háborút?

Először is biztosak vagyunk benne, hogy Allah mellettünk áll. Segíteni fog, hogy meghódítsuk a többi országot. Rómát, Konstantinápolyt, Amerikát, mindet meghódítjuk. Ebben teljesen biztosak vagyunk.

J. T.: Mi a neve?

Ahmed.

J. T.: Köszönöm.

Búcsúzóul kezet nyújtok a fiatal harcosnak, de nem fogadja el. Lenéző pillantást vet rám. Egyik társával, aki úgy néz ki, mint Rambo a filmben, akarnak még mondani néhány szót útravalónak. Szeretnének elmondani néhány dolgot, ami a szívüket nyomja, ahogy kifejezik magukat. Ha Németországba jönnének, mi

lennénk az elsők, akiket megölnének. Megtalálnának bennünket, mondja, miközben a mutatóujját lassan végighúzza balról jobbra a nyaka előtt. Mert ellenségek vagyunk, és ezen a kalifátus garancialevele sem változtat.

Visszamegyünk az autóhoz. Frederic megkéri Abu Lót, készítsen rólunk néhány fényképet emlékre. Abu Lót eleget tesz a kérésnek. Amikor később Frederic az autóban megnézi a képeket, akkor látja csak, hogy Rambo közben hátulról a fejéhez tartotta az M16-osát.

Következő programpontunk az interjú Abu Katadával. Alapos, nehéz beszélgetésre készülünk az IS céljairól.

Keresünk egy helyet a dombon, ahonnan jó kilátás nyílik Moszulra. Mögöttem és Abu Katada mögött három feketébe öltözött, maszkos moszuli harcos sorakozik fel. Feszült a légkör, nem könnyű így beszélgetni. Ahogyan a harcosok körbeállnak bennünket, még Moszul meghódítóinál is jobban árad belőlük a megvetés és az undor. Géppisztolyaikat hanyagul felénk fordítják.

Az alábbiakban minden átdolgozás nélkül közlöm az interjút, amelyet később az „Iszlám Állam” is jóváhagyott.

J. T.: Abu Katada, mi a maga motivációja? Miért van ma itt, miért az „Iszlám Állam” harcosa? Miért nincs ma Németországban?

A. K.: A legelső ok, a legelső indíték, amiért én és az összes többi német és más európai ma itt vagyunk, a legelső ok: Allah, *subhanahu wa ta'ala*. Engedelmeskedjünk neki, ez Allah parancsolata, *subhanahu wa ta'ala*, és ebben minden tanult ember egységes, hogy kötelesség a hidzsra, a kivándorlás az Iszlám Államba. A kivándorlást mindenkinek végre kell hajtania, és ezt az államot mindenkinek támogatnia kell. Ezért követtük mi is a

hívást, és hajtottuk végre a kivándorlást. Most pedig itt vagyunk.

J. T.: Magát mint muszlimot, diszkriminálták Németországban?

A. K.: Úgy gondolom, mindenki elmondhatja, és meg is van mindenkinek a maga saját története, természetesen nekem is, hogy a kufárokkal ¹³ Németországban nem lehetséges az együttélés. Az egyetlen indok, amiért az ember talán mégis élhet a kufár egyik országában, az az, ha szabadon gyakorolhatja a vallását. A szabad vallásgyakorlás alapja nem a napi ötszöri imádkozás vagy a böjtölés ramadánkor, hanem például az állatok levágásának módja, az iszlám esküvő és így tovább. Ezeket nem ismerik el Németországban, ezáltal pedig minden muszlimot diszkriminálnak. Nem csak engem. És természetesen átéltük a diszkriminációt a rendőrség és az államhatalom részéről is.

J. T.: Mi az „Iszlám Állam” célja, ha Szíriát, Szíria nagy részét és Irakot meghódították? Ez a végső cél, vagy van tovább is?

A. K.: Az Iszlám Állam célja elsődlegesen, hogy megteremtse Allah sariáját. Irakban is, Szíriában is. Jelentős terjeszkedésen vagyunk túl Líbiában, a Sínai-félszigeten, Egyiptomban, Jemenben és az Arab-félszigeten, az úgynevezett Szaúd-Arábiában. És persze nem is határokról beszélünk, hanem csak frontokról. Ami azt jelenti, hogy a terjeszkedés nem áll meg.

J. T.: Egy napon Európát is el akarják foglalni?

A. K.: Nem, nem! Nem akarjuk, hanem el is fogjuk foglalni Európát. Nemcsak akarjuk, hanem meg is tesszük, ebben bizonyosak vagyunk.

J. T.: Mi az egyes vallások szerepe az „Iszlám Államban?” Milyen jogokkal bírnak a keresztények és a zsidók?

A. K.: A zsidók és a keresztények, sőt egyes tanítók szerint a

---

¹³ Nem muszlimok (Nyugaton gyakran tévesen hitetlenekként fordítják).

tűzimádókat is ide kell venni, megkapják a lehetőséget, hogy dzsizját, azaz fejadót vagy védelmi adót fizessenek az Iszlám Államban. Ha ezt megfizetik, természetesen védelmet kapnak mind ők, mind a vallásuk. Mindent, ami a vallásukhoz tartozik, szabadon gyakorolhatnak, de másokat felhívni erre természetesen nem szabad nekik. Ami tény: védelmet élveznek, nyugodtan élhetnek. Ha nem így tesznek, mindannyiukat megölik.

J. T.: Megölik?

A. K.: Igen, vagy elűzzük őket, mint például Moszulban történt. Három napot kaptak, hogy megfizessék a védelmi adót, de ők másként döntöttek, és mind elhagyták a várost.

J. T.: Mi vonatkozik a síitákra? Legalább százötvenmillió síita él a világban, Irakban, Iránban. Velük mi lesz?

A. K.: A síitákat randának, tehát murtadinnak tekintjük.

J. T.: Hitehagyottak? Szakadárok?

A. K.: Azok. Így van. Nekik csak egy lehetőségük van. Abu Bakr al-Bagdadi mindenkihez szólt, aki a riddába, az eretnecség bűnébe esett. Amíg nincs hatalmunk valaki felett és ez a valaki taubát végez, azaz bűnbánatot tanúsít, elfogadjuk a bűnbánatát. Még az sem számít, ha előtte sokakat megölt közülünk, akár százakat a mieink közül. Akkor is elfogadjuk a megbánását és testvérünként, muszlimként emeljük magunkhoz. Ha viszont ezt nem teszi meg, akkor megölik. A síitáknak nem jár a védelmi adó vagy más hasonló lehetőség. Csak az iszlám, vagy a kard.

J. T.: Ez azt jelenti, hogy ha az iraki és iráni síiták, a százötvenmillió síita a világban megtagadja, hogy áttérjen, akkor mindannyiukat megölik?

A. K.: Igen. Pontosan ahogyan a...

J. T.: Százötvenmillió embert?

A. K.: Százötvenmilliót, kétszázmilliót, ötszázmilliót, nekünk

mindegy a számuk.

J. T.: Aztán majd Európában is megölnék minden muszlimot, aki nem csatlakozik a maguk hitéhez?

A. K.: Aki nem csatlakozik a mi hitünkhöz, az az iszlámhoz nem csatlakozik. Ha pedig tévutakon jár, akkor nincs is választása. Neki csak a kard marad.

J. T.: Megölik?

A. K.: Pontosan.

J. T.: Nagyon kemény kijelentések ezek.

A. K.: Ezek nem az én kijelentéseim, ez az iszlám ítélete ezek felett az emberek felett, az eretnekek felett, és minden eretnek meg fog halni.

J. T.: Németországban, Amerikában, Angliában sokan aggódnak, hogy a maguk hívei merényleteket követnek el. Merényleteket német keresztények ellen, német muszlimok ellen. Kell ilyesmivel számolni a közeljövőben?

A. K.: Természetesen erre nem adhatok választ. Németország, Amerika, Európa, Anglia és az összes többi az Iszlám Állam ellen harcol. Maga is ismeri a koalíciót. Ezek az országok mind Dar al-Harb határozhatók meg, mint a háború országai, amelyekkel harcban állunk. Számolniuk kell azzal, hogy a háború az ő területükön is megjelenik. Hitler elvitte a harcot a Szovjetunióba, aztán a Szovjetunió vitte el a harcot Németországba. Ez így teljesen normális dolog.

J. T.: Olyan normálisnak azért nem gondolhatjuk. Számolnunk kell tehát Németországban belátható időn belül az „Iszlám Állam” merényleteivel?

A. K.: Az a helyzet, hogy minket a legkevésbé sem érdekel, maguk mit gondolnak normálisnak, és mit nem. Maguk harcolnak ellenünk, a német állam különösen harcol ellenünk. Fegyvereket

szállít a pesmergáknak, számos kormányban segítette a murtadint és így tovább. Hosszú, nagyon hosszú ideje harcol már az iszlám ellen, legalább Nur ad-Dín Zangi vagy Szaláh ed-Dín Ajjúb óta, és még sorolhatnám. És igen, ezért fel kell készülniük erre.

J. T.: Arra, hogy merényletek történnek? Nagyobb merényletek, vagy egyéni akciók?

A. K.: Ahogyan Abu Mohamed al-Adnani, az Iszlám Állam hivatalos szóvivője mondta, amikor felhívást intézett a Nyugaton élő muszlimokhoz, mindenkihez, aki a kufárok alatt él: Vizsgáljátok felül a lojalitásotokat! Hogyan vagytok képesek nyugodtan aludni ott, miközben itt az amerikaiak bombáznak bennünket? Hogyan támogatják a kormányaitok az iszlám elleni harcot és így tovább. Ezért azt mondta, valahogyan így mondta, készítetek bombákat, repítsétek őket a levegőbe, vagy szúrjatok kést beléjük, ha pedig mindezt nem tehetitek meg, legalább köpjétek arcul őket!

J. T.: Nem a visszatérőktől kell inkább tartani? Akik az „Iszlám Államból” visszatérnek Németországba? Nem lehet, hogy inkább ők követhetnek el merényleteket?

A. K.: Hogy a visszatérők lesznek-e azok, nem tudom. Tény, hogy a visszatérőknek mindenképpen bűnbánatot kell gyakorolniuk, amiért elhagyták az Iszlám Államot.

J. T.: A visszatérők tehát nem a maguk legszorosabb szövetségesei?

A. K.: Hogy a legszorosabb szövetségeseink-e... Nem tudhatom, milyen okokból mennek vissza. Remélem, nem azért, mert el akarnak szakadni az Iszlám Államtól és a vallásuktól. És azt is remélem, hogy mielőtt elmennek, mielőtt elhagyják az Iszlám Államot, még bűnbánatot gyakorolnak. Természetesen leginkább azt reméljük, hogy végül jobb belátásra térnek, és tovább

harcolnak az iszlámért, bárhol legyenek is.

J. T.: Olyan harcosok állnak itt körülöttünk, akik részt vettek augusztusban Moszul elfoglalásában. Csaknem harmincezer iraki katona állt a másik oldalon. Hányan voltak az „Iszlám Állam”, az IS, ISIS harcosai, akik legyőzték ezt a csaknem harmincezer iraki katonát?

A. K.: Pontosan nem tudom. Azt hiszem, senki nem tud pontos számot megjelölni.

J. T.: Nagyságrendileg?

A. K.: Száznyolcvanhárom és kétszáz közötti számaink vannak, talán háromszáz, esetleg ötszáz. De még ha ezren vagy kétezren lettek volna is, még akkor is nagyon csekély volt a számuk ekkora túlerőhöz képest. Csakhogy mi nem az embereink számának vagy a fegyvereinknek köszönhetően győzünk, hanem Allah által, *subhanahu wa ta'ala*, és az ellenségeink szívébe táplált rettegés által.

J. T.: A kalifa is harcol a frontokon, ahol maguk jelenleg harcolnak? A kalifa magukkal együtt harcol?

A. K.: Természetesen. Vannak olyan frontok, ahol Abu Bakr al-Bagdadi is részt vesz a harcban. Nekünk olyan vezetőink vannak, akik nem hazudnak a népüknek, hanem kiállnak amellett, amit hirdetnek. És a többiek is, Abu Mohamed al-Adnani és más vezetők, Abu Bakr al-Bagdadi és a többiek, természetesen velünk vannak a csatákban, méghozzá az első sorokban. Mert ők is a mártíromságot akarják, amit mi mindannyian akarunk, mi, harcosok, elérni a szahadát, a mártíromságot, és mártírhalál útján térni vissza Allahhoz, *subhanahu wa ta'ala*.

J. T.: Maguk, az „Iszlám Állam” nagyon látványos formában ölték meg, fejeztek le embereket, és mindezt filmre is vették. Bevezették a rabszolgaságot, rabszolgává tették a jazidiket. Úgy gondolja, hogy

emberek lefejezése és a rabszolgaság haladást jelent az emberiség számára?

A. K.: Haladás vagy mondhatjuk akárhogy. Szerintem ezek nélkül a dolgok nélkül, ezeknek a megtörténte nélkül soha nem fog létezni az emberiség. A vallásunk része, hogy félelemre tanítsuk a kufárokat, hogy megtanítsuk őket félni tőlünk. És továbbra is le fogunk fejezni embereket. Mindegy, hogy sííták, keresztények, zsidók vagy bármi mások. Ezt a gyakorlatot továbbra is folytatni fogjuk. Gondolkozzanak el rajta az emberek, James Foley és a többiek, akármi volt is a nevük, nem azért haltak meg, mert mi harcba kezdtünk, hanem azért, mert az ignoráns kormányaik nem segítettek rajtuk.

J. T.: Haladásként értékeli a rabszolgaságot?

A. K.: *(nevet)* Kimondottan. Haladás, segítség és így tovább. A rabszolgaság mindig is létezett. Zsidók között és keresztények között is.

J. T.: De eltörölték.

A. K.: Csak mert néhány tudatlan ember nem vesz róla tudomást, még nem szűnt meg. A Nyugaton is létezik rabszolgaság, és az emberek ezt tudják is. Vannak nők, akiket prostitúcióra kényszerítenek és így tovább. A legszörnyűbb körülmények között. Az iszlámban a rabszolgáknak is vannak jogaik, és ha egy rabszolga például áttér az iszlámra és így tovább, és sok ilyen van, akkor felszabadulnak. Mi az iszlámot tanítjuk, egy jó ügyet. Nekünk vannak erkölcsaink, és... és... *(elakad)*

J. T.: ...hitük?

A. K.: Nem csak hitünk, persze hitünk is, de még sok más jön hozzá, ami miatt betartjuk a szabályokat. Egy kafira rabszolgánál még mindig sokkal jobb kezekben van a muszlimoknál, mint egy kafira, aki szabadon szaladgál kint, azt csinál, ami akar,

kurválnodik vagy bármi mást csinál.

J. T.: Maga német protestáns volt. Muszlimmá lett, és most itt él az „Iszlám Államban”. Itt vagyunk a meghódított Moszulban. Az a kérdésem: visszatér még egy nap Németországba?

A. K.: Istennek legyen hála, amiért itt vagyok. Allah vezetett engem ide, és megadta nekem a hidzsrát, a kivándorlás lehetőségét Németországból. Annak idején többször is próbálkoztunk, míg végre sikerült eljutnunk Sámába az Iszlám Államhoz. Az Iszlám Állam részei vagyunk, azért vagyunk itt, hogy felépítsük. Hogy én személyesen visszatérek-e valaha Németországba, nem tudom. Ezt csak Allah tudhatja. De mi, az Iszlám Állam, mi ott leszünk, és nem barátsággal megyünk, hanem fegyverrel és a harcosainkkal. És aki nem veszi fel az iszlámot, vagy nem vállalja a dzsizját, azt megöljük.

Ennyi volt a beszélgetés. Abu Katada diadalmas pillantással néz körbe az IS-harcosokon, akik lelkesen gratulálnak neki. A két fiatal moszuli hódító, akik az előbb a legszívesebben helyben lefejeztek volna bennünket, rajongva néznek rá, és lelkesen emelik felfelé a hüvelykujjukat. Az ő szemükben Abu Katada a bátor német. Mi pedig az ellenség.

Mindannyian kimerültek vagyunk, Frederic is, Malcolm is, én is. Kezd lassan elegünk lenni. Eleget láttunk és hallottunk az IS-ből. Akár másnap készek lennénk visszaindulni a török határ felé. Vendéglátóinknak azonban sajnos más elképzeléseik vannak. Azt mondják, várnunk kell. A Rakkába visszavezető útra szükségünk van még egy másik kísérőre is, de holnapig azt nem tudják megszervezni.

- Háromszáz emberrel be tudták venni Moszult, de egy embert nem tudnak szerezni holnapig? - morog Frederic.

Abu Lót az örök könnyedségével azt mondja, nem kell idegeskedni, törődjünk bele.

Visszavisznek a bungalókhoz. Senki nem számított rá, hogy ilyen hosszúra nyúlik az utunk, a tiszta holmink mind elfogyott. A mosdókagylóban mosunk fehérneműket, aztán majdnem egy óra hosszát tartjuk a fűtőventilátor elé, hogy megszáradjanak.

Abu Katada és Abu Lót megint órákra magunkra hagy bennünket, csak vacsoraidőben jönnek értünk. Elvisznek egy supermarketbe, ahol kiválaszthatjuk, mit szeretnénk enni. A gondolataink azonban máshol járnak. Abu Katada végül jóváhagyásunkkal pizzát vásárol - később kiderül, szörnyű az íze. Még a ketchup sem javít rajta semmit.

Miután Malcolm és én nyugovóra tértünk, Frederic még fennmarad egy darabig Abu Katadával. Viszonyunk az IS embereivel napról napra látványosan romlik, Freddy megpróbál javítani a helyzeten. Ki tudja, mire lehet még jó a békülés.

Freddy és Abu Katada a korrupciós vádakról beszélgetnek, amelyekkel az IS illeti Szíria egykori nagy hatalmú lázadó szervezetét, a Dzsabat an-Nuszrát. Aztán az amerikai tengerészgyalogosok Oszáma Bin Ládén elleni abbotábádi akciójának „igaz” történetét tárgyalják ki. Amikor a beszélgetés lassan az összeesküvés-elméletek irányába tolódik el, Frederic is inkább aludni tér.

HETEDIK NAP

2014. DECEMBER 12., PÉNTEK

Reggel bombák csapódnak be a közvetlen közelünkben. Még hálósákban fekszünk, amikor az öt hangos robbanás felriaszt.

Remegnek a falak, mintha az egész ház inogna körülöttünk. Így jártunk hát. Ahelyett, hogy hazafelé indulnánk, itt rekedünk, az amerikaiak pedig bombáznak.

Péntek van, az iszlám hét ünnepnapja. Szeretnénk elmenni a pénteki imára, de előbb még kinézünk a piacra. A bombák szerencsére nem tettek kárt benne. Délelőtt kilenc és tizenegy óra között a legélénkebb itt az élet. Mogyorót, kávé és mazsolát vásárolunk. Szóba elegyedem egy fiúval, a téma természetesen a futball. Azonnal nagy csapat bámészkodó verődik össze körülöttünk. Elköszönünk, mielőtt még túl sokan lennének. A kis csoport mosolyogva integet utánunk.

Röviddel az ima kezdete előtt bezárnak a boltok, a redőnyöket leeresztik. Mindenki indul a nagymecsetbe. Magába a mecsetbe már be sem férnek ennyien, sokan csak az utcán tudják a zakójukat vagy fejkendőjüket leteríteni, hogy azon imádkozzanak. Egy fiatalember FC Bayern-mezt visel a felsője alatt. Száma a tízes. A „hitetlen” Arjen Robben száma. Kicsi a világ.

Néhány imádkozót láthatóan zavar, hogy Frederic filmezni kezd. Kérdőn nézegetnek felénk, de Abu Lót rájuk szól, hogy összpontosítsanak inkább az imára. Frederic felkapaszkodik egy minibusz tetejére, hogy jobb felvételeket készíthessen.

A hívek harcos prédikációt hallgathatnak meg. Idézem néhány kitételét:

„Meg fogjuk hódítani Damaszkuszt. Mi leszünk Mekka és Medina lakói. És meg fogjuk hódítani Konstantinápolyt. A képmutatók mindent megpróbáltak, hogy lerombolják az Iszlám Államot, mert világos a számukra, hogy itt vagyunk, hogy léte-zünk, és ezért egyetlen alkalmat sem hagytak ki, hogy harcoljanak az államunk és a katonáink ellen. És még így sem voltak képesek

többre, mint hogy aljas rágalmakat terjesszenek rólunk."

„Ó, Allah, semmisítsd meg a hitetleneket, az ateistákat és a manipulálókat!

Ó, Allah, semmisítsd meg Amerikát, tedd ezt olyan eszközzel, amely az égből és a földből csap le rájuk!

Ó, Allah, semmisítsd meg az amerikai repülőgépeket!

Ó, Allah, semmisítsd meg az amerikai hadihajókat!

Ó, Allah, segítsd hű szolgálidnak megsemmisíteni Amerikát!

Ó, Allah, pusztítsd el az elnyomókat és az ateistákat!

Ó, Allah, pusztíts el minden hitetlent, egy se maradjon életben!"

A prédikáció és a rituális pénteki ima után mindenki megy a maga útjára. Az imádkozó tömeg festői képe szertefoszlik. Odalépünk egy italáruhoz. Fiatal férfi jön oda hozzánk, világosbarna egyenruhája elárulja, hogy a vallási rendőrség tagja, egyben azonban Abu Lót jó barátja is. Folyékonyan beszél németül, olyan jól, hogy bizonyosan Németországból jött ő is, erről viszont nem akar beszélni. Nemsokára tovább is áll, mielőtt még túl sok kérdést szegezhetnénk neki.

Kísérőink egy szinte teljesen lebombázott, valaha elegáns villához visznek. Amikor az amerikai bombák becsapódtak, csak civilek tartózkodtak az épületben, mondják. Igaz, a közelben van egy IS támaszpont, a támadás nyilván az ellen irányult csak félresiklott és rossz célpontot talált el. A következő ház, amelyet megmutatnak, szintén romos. Kísérőink szerint amerikai bombák rombolták le ezt is. Ebben is civilek tartózkodtak, a bombák civileket öltek meg. Azóta az amerikaiak változtattak is a stratégiájukon, most már szinte mindig csak a fronton bombáznak.

Miközben tovább autózunk, Pierre Vogel kerül szóba.

- Fura egy alak - mondja róla Abu Lót. Szívesen tetteti magát szalafistának és igaz muszlimnak, de a valóságban egyik sem igaz. Próbálja összeegyeztetni az iszlámot és a demokráciát! - Ez többistenhit. A fickó inkább teljesítse a kötelességét és vándoroljon ki! Nincs félutas megoldás, nincs kompromisszumos iszlám!

Vogel ezt valószínűleg még nem értette meg, vagy csak élvezi, hogy a leghíresebb német szalafista szerepében tetszeleghet, és inkább kényelmesen eléldgeél Németországban. Abu Lót szerint inkább az utóbbiról lehet szó.

Mindenki éhes, Abu Lót és Abu Katada és a többiek is. Sajtburgerre vágnak. Nem vagyunk túl lelkesek, de velük tartunk. Bár a boltok péntekenként már nem nyitnak ki újra az ima után, a harcosokkal szabad kivételt tenniük. Nekik kinyitnak a sajtburgert, hasáburgonyát és kólát árusító boltok.

-Nem igazán tudom összeegyeztetni ezt a ti gyorsétterem-rajongásokat az első négy kalifa életmódjával - jegyzem meg.

Abu Lót csendesen mosolyog.

- *You are what you eat* - teszek rá még egy lapáttal. - Az vagy, amit megeszel.

Többet nem mondok, úgy gondolom, nem tenne jót a helyzetnek. Az IS eddig sem értékelte túlzottan a kritikámat. Frederic, Malcolm és én végül kint várakozunk. Nem való nekünk a sajtburger.

Úgy tűnik, a mai programunk véget ért. Visszavisznek a szállásunkhoz. Megdicsérem helybéli sofőrünket: mindig nagyon barátságos hozzánk. Azt feleli, csak a kötelességét teljesíti. Megkérdezem, mit tenne, ha az iraki kormány egyszer

visszafoglalná az IS által meghódított területeket.

Visszahúzódna a testvérekkel a sivatagba, válaszolja. Ott újraszerveznék magukat, kivárnák az alkalmas pillanatot, aztán visszatérnének, ahogyan az IS elődje, az ISI is tette. Amikor visszajöttek, erősebbek voltak, mint valaha. Soha nem adják fel.

Bungalónkhoz érve kísérőinken nyugtalanság lesz úrrá. Két amerikai bombázó köröz közvetlenül az üdülőttelep fölött. Alacsonyra ereszkednek, mintha éppen a célpontjukat választanák ki. A közelből lövések hallatszanak. Az IS-harcosok villámgyorsan fedezéket keresnének, de itt nincs hová elrejtőzni. Az olcsó kis bungalók nem kínálnak igazi menedéket. Még Abu Katada is csak a falak mellett óvakodik előre, közben ki-kiles az ég felé, aztán eltűnik valamerre.

A pilóták már régen felfedeztek bennünket. Mint régi sportrepülő, magam is tudom, milyen jól látni odafentről puszta szemmel is, hát még azokkal a legmodernebb távollátó készülékekkel, amilyenekkel ezeket a gépeket felszerelték. Rossz érzés tör ránk. Felidéződik bennem a mondat: Ha már hallod a rakétákat, halott vagy.

A pilóták egyre kisebb körökben keringenek felettünk, közben egyre lejjebb ereszkednek. Frederic, Malcolm és én halottsápadtan pislogunk egymásra. És tanácstalanul. A bombázó legénysége nyilván észrevette, hogy a kocsinkból fegyvereket rakodtak ki. Mit tegyünk?

Egy közeli futballpályán fiatal és idősebb férfiak játszanak. Tudomást sem vesznek a bombázókról. Ez lehet a menekülés útja, hiszen az amerikaiak csak nem fognak lőni egy sportpályára. Odasietünk és megkönnyebbülten leereszkedünk a pálya szélénél.

A bombázók egyike azonban továbbra is egyre mélyebben írja le a köröket felettünk. Pattanásig feszült idegekkel kémlelek felfelé.

A bombázók hangja sokkal félelmetesebb a drónok surrogásánál. Mikor tűnnek már el végre?

IS-es kísérőinkkel órák óta nincs kapcsolatunk. Malcolm átmegy a szomszédos bungalóba megkérdezni, most mit tegyünk. Csak Abu Lót és az egyik sofőrt találja ott, a többiek bementek a belvárosba. Ez sem rossz megoldás, hogy kikerüljenek a bombázók hatósugarából. Állítólag a holnapi elutazásunkat szervezik. Maradjunk csak a szállásunkon, tanácsolja Abu Lót. Már csak ezek miatt az átkozott drónok miatt is.

A drónok surrogása időközben olyan hangos, hogy még a fűtőventilátorokét is elnyomja, amelyeket pedig csak azért kapcsoltunk be, hogy ne kelljen hallanunk a rettenetes, fenyegető zajt kintről. Minden percben arra emlékeztet, lehet, hogy mindjárt végünk lesz. Tehetetlenség és kiszolgáltatottság érzése uralkodik el rajtunk. Egy gyáva alak valahol egy messzi ország számítógéptermeiben ül, és a kezében tartja az életünket.

Aztán megjelenik Abu Lót és tanácsokat osztogat, hogyan viselkedjünk támadás esetén. A lényeg, hogy semmiképpen ne hagyjuk el a bungalót. Nemrégiben hat asszony halt meg így, mert pánikba estek és kirohantak az utcára. A drónok hőkamerái azonnal felfedezték őket és végeztek velük. Tudja egyáltalán a nyugati világ, mi zajlik itt?

Megkérdézem Abu Lót, mi az oka, hogy az utóbbi napokban látványosan nagy távolságot tartottak tőlünk. Kezdetről tudták, hogy nem értek egyet az IS tevékenységével. Abu Lót megpróbálja elmagyarázni az IS álláspontját.

Akármilyenek vagytok is, azért csak hitetlenek vagytok. Nem hisztek az igaz iszlámban. Igaz, nem is vétettetek ellene, nem bíraltátok, nem csináltatok ilyen dolgokat.

Megértem, hogy a kritikámnál sokkal szilárdabb választóvonal közöttünk a vallás kérdése. Ez a fal mindig ott emelkedik közöttünk. Abu Lót azt mondja, még a saját családtagjai iránt is gyűlöletet érez, amiért nem térnek meg az igaz iszlámhoz.

A legnagyobb, a legfontosabb dolog az Allah iránti szeretet - mondja. Az édesapja muszlimnak hiszi magát, de ugyanakkor a demokráciának is meggyőződéses híve. - Ez így nem működik. Nem vetheted magad alá az alkotmánynak és mondhatod ugyanakkor, hogy hiszel Allahban, hiszen Allah egészen más követel, mint amit az alkotmány mond.

Az IS-ben a bizalmatlanság is nagyon erős. Abból indulnak ki, hogy sok titkos ügynök épült be a szervezetbe, elsősorban Szíriából. Ezért ilyen nehéz közel kerülni a legbelső körhöz. Az ember csak ajánlásra kerülhet beljebb. Az is megesett már, hogy a lakosság árulta el az IS-t. Aleppó egyik elővárosában az emberek összefogtak az FSA-val, és minden előjel nélkül együtt kezdték támadni az IS-t. Nagyon sok emberük esett ott fogságba. Sok az ellenségük.

Én is ellenség vagyok. Az írásaimban fehéren-feketén olvasható a véleményem az IS-ről. Nem könnyű elfogadni, hogy nap mint nap az ellenséggel kell egy fedél alatt tartózkodni, fuvarozni kell őket, együtt enni velük, ugyanazon a földön aludni.

Abu Lót jó ember lenne, ha soha nem találkozott volna az IS ideológiájával és jó barátokat talált volna magának. Így azonban ő is azt az ideológiai roncsalmazt képviseli, amit a barátai belesulykoltak. A nők esetében például. Igaz, nekik is vannak jó tulajdonságaik, mondja róluk Abu Lót, de alapjában véve testileg és szellemileg is behatároltak. Ezért érvényes az IS-ben az a szabály, hogy két nő tanúvallomása ér csak annyit, mint egyetlen

férfié. A nők azzal teszik a legjobbat, ha otthon maradnak. Ott a legjobb nekik. Néhány évtizede még Nyugaton is így volt.

Este tíz órakor vacsora. Felbukkan Abu Katada, és szótlanul átnyújt nekünk egy grillcsirkét. Látszik, hogy az út legeslegvégéig fenn akarná tartani a vendéglátó szerepét, csakhogy egyre nehezebben tudja teljesíteni.

Mielőtt kimenne, odaszól Fredericnek, hogy elküldte Valerie-nek az e-mailt, amit fiam egy cédulára írt fel neki. Mint később megtudtuk, azt az e-mailt soha nem küldték el. Otthon már javában dúlt a pánik.

NYOLCADIK NAP

2014. DECEMBER 13., SZOMBAT

Reggel 8 órakor végre elkezdődik a visszaút. Ha minden jól alakul, öt órán belül Rakkában leszünk. Ott visszakapjuk a telefonjainkat és az iPademet, aztán indulunk tovább a török határ felé. Reméljük, még sötétedés előtt odaérünk. Optimista becslés, de reménykedünk. Két napja indulni akarunk, most végre eljött az idő.

Induláskor azonban máris félórás késést szenvedünk, mivel sehol nem találjuk a bal cipőmet. A cipőket, mint minden este, tegnap is kitettük a bungalónk ajtaja elé. Most hiányzik az egyik. Frederickel átkutatjuk a ház környékét, de a cipőt nem találjuk. Talán egy macska vihette el. Vagy rossz tréfát űz velünk valaki? Ráadásul a kedvenc, túrabéléses cipőmről van szó, amely nélkül soha nem élhettem volna túl 2011-ben Líbiában a hétórás éjszakai menetelést a sivatagon át Kadhafi csapatai elől. Még szerencse, hogy hoztam magammal egy pár váltócipőt.

Csapatunkat két járműbe osztják szét. Freddy, Malcolm, én, Abu Lót és két eltakart arcú harcos Rakkából egy minibuszba szállunk, Abu Katada és egy iraki IS-harcos egy sötét terepjáróba. Egy harmadik jármű, egy kis sárga teherautó is kísér bennünket. A drónok megtévesztésére, mondják. Azok ma is itt keringenek fölöttünk. Haladás közben folyamatosan változik a sorrend, mindig más jármű megy elöl. Több száz méter távolságból követjük egymást. Nem lehetünk elég óvatosak. Sofőrünk és a mellette ülő kísérő újra és újra kinyitja az ablakot és gondterhelten kémlel felfelé. Esik ugyan az eső, de a drónokat ez nem tartja vissza.

Nem sok szó esik az autóban. Néha váltunk néhány mondatot Abu Lóttal. Nem érti, hogyan szorgalmazhat éppen a német szövetségi elnök több katonai bevetést. Azt üzeni Joachim Gaucknak: „Ha azon gondolkodsz, hogy bemasírozol ide, ásd is meg mindjárt a sírt a katonáidnak.”

Nekem azt mondja elgondolkodva:

- Igaza van abban, hogy brutálisak vagyunk. De mi legalább nyíltan ilyenek vagyunk, nem úgy, mint maguk. Az IS talán harmincezer irakit gyilkolt meg. Bush félmilliót.

Irakban a lakosság nagyon jól fogadja az IS-t, mondja azután. Rakkában nem annyira. Aszadot még mindig többen támogatják, mint az IS-t. Ha most választásokat tartanának, Rakkában Aszad győzne. A fickó okos, továbbra is küldi a fizetéseket és a nyugdíjakat Rakkába. Alatta ráadásul kevesebb kötelesség és szabály terhelte az embereket, mint amit az IS megkövetel. Így aztán normális, hogy Aszadot kedvelik jobban.

Álmélkodva hallgatom. Még szerencse, hogy Freddy és Malcolm is hallja, különben senki nem hinné el nekem, hogy egy

IS-harcostól ilyet hallottam.

Moszul meghódítása hosszú időn keresztül tervezett hadművelet volt, folytatja Abu Lót.

- Olyan sok mártírküldetést teljesítettünk Moszulban, hogy végül már senki nem érezte biztonságban magát - meséli. Egymást követték az öngyilkos merényletek. - Még temetésekre is küldtünk öngyilkos merényletőket. A síiták már rettegtek a végén. Ezért tudtuk ilyen könnyen bevenni Moszult.

Elkomorodik a hangja.

- A maguk meghívásáról a legfelsőbb szinten döntöttek. Nyitni akarnak Nyugatra. Talán nemsokára maguk is rájönnek, miért.

Szóvá teszem, hogy nem vagyok igazán alkalmas közvetítőnek, ahhoz túl messze állnak egymástól a nézeteink. Az nem baj, feleli Abu Lót. Attól csak hitelesebb leszek, szavahihetőbb.

- A maguk szemében talán, de Nyugaton semmiképpen - jelentem ki. Átéltém már ezt a korábbi közvetítési kísérleteim során. A Nyugat szemében könnyen árulóvá lesz, aki szóba áll az „ellenséggel”. Még új szó is született rá: ellenségmegértő.

- Én nem olyanok ismertem meg magát, mint akinek ez számít - feleli Abu Lót.

Később, meglepetésünkre, a sofőr mellett ülő kísérő is bekapcsolódik a beszélgetésbe. Azt akarja tudni, miért nem térek át az iszlámra. Rosszabb vagyok az összes kereszténynél, akik legalább nem ismernek mást. Én viszont ismerem az iszlámot, és mégsem akarok áttérni.

Szokás szerint vastagon eltakart arcú sofőrünk megpróbál egy agyagos mellékúton kikerülni egy nagynak látszó dugót előttünk, de csak annyit ér el, hogy beragadunk a sárba. Kiszállunk, és egyesült erővel toljuk a minibuszt, de így is egy teljes órába telik,

mire kiszabadítjuk.

A főútra vehető felhajtónál a jármű ismét elakad. Megpróbálunk segítséget szerezni. Egy idősebb úr hangosan kiabálja:

- Ez itt az Iszlám Állam, itt mindannyian összetartunk! Együtt vagyunk erősek! Megcsináljuk!

- Inkább a vontatókötelet hozza, mint hogy itt jár a szája - szól közbe egy másik ember.

Az idős úr végül elmegy a kötélért, kihúzzák a minibuszt, mehetünk tovább. Máris jelentős késésben vagyunk.

Az elöl ülő kísérő közben elvesztette a rádió-összeköttetést Abu Katadával. Félreállunk és egy ideig az út szélén várakozunk, de a másik kocsi csak nem tűnik fel. Az eltakart arcú harcos folyamatosan beszél a rádióba: „Abu Katada! Abu Katada, jelentkezz!” Amikor nem kap választ, látom, hogy előveszi és kibiztosítja a pisztolyát. Mit jelentsen ez?

Hirtelen mégis felbukkan a másik autó, benne Abu Katada. Egyik kerekük teljesen lapos. Megint csak várunk kell, amíg kicserélik.

Abu Lót közben egy barátjáról mesél, aki megvásárolt egy rabszolganőt.

- Egy fiatal jazidi lányt. Nem különösebben csinosat.

Elmondja, hogy a „tesvér” maga is csak elégségesre osztályozta a lányt, pedig egy Kalasnyikov árát fizette ki érte. Ezeröttszáz dollárba került. Ha már ilyen sokat fektetett bele, elküldte a lányt a fogorvoshoz, hogy tegyék rendbe a fogsorát. Aztán elküldte kozmetikushoz és fodrászhoz is. Nagyon sok pénzt fektetett bele. Amikor a lány túlesett a „felújításon”, a „testvér” már jó-jelesre javította az értékelését. És hogyan reagált erre a lány?

- Meglépett tőle. - Abu Lót hangosan nevet a történeten. Számára ez nem ízléstelen és nem szomorú történet.

- Szarság - mondja tömören Frederic, aki különösen viszolyg az IS gyakorolta rabszolgatartástól. A lány viselkedése viszont tetszik neki. Jó választ adott a fickónak.

Kísérőnk közben a kis sárga teherautó sofőrjével akarna beszélni, de az olyan irgalmatlan gyorsan hajt, hogy egyszerűen képtelenség utolérni. Tíz méternél jobban nem tudjuk megközelíteni. Sofőrünk a villogóval próbál jelezni, aztán dudálni kezd, de a teherautó sofőrje nem reagál. Ahányszor csak megpróbáljuk megelőzni, elhúzza balra a kormányt. Kísérőnknek végül elfogy a türelme. Letekeri az ablakot, kidugja a pisztolyát és lő néhányat a levegőbe. Semmi reakció. Ezen már nevetnünk kell.

Kísérőnk újra megereszt néhány lövést a levegőbe. Ismét nem történik semmi, most viszont sikerül végre megelőznünk a teherautót. Egymás mellett haladunk, kísérőnknek azonban még így is újra lövöldöznie kell, hogy a teherautó vezetője észrevegye, ki megy mellette. Leengedett ablaknál, figyelmesen hallgatja, amit kísérőnk mond neki, miközben nagy sebességgel száguldunk egymás mellett.

Este nyolc órára érünk csak Rakkába, ma már biztosan nem indulhatunk tovább a török határ felé. Az eltakart arcú odaveti, hogy holnap reggel hatkor folytatjuk az utat.

A lakásban káosz fogad: törött ajtók és ablakok, mindenféle üvegszilánkok. Mit történt itt? Abu Lót a fejét fogja, aztán elrohan, hogy kiderítse, nem szállhatnak-e meg valahol máshol ma éjjel.

Egy szomszéd kerül elő, kenyérrel kínál, de köszönettel visszautasítjuk. Néhány perc múlva újra megjelenik, ezúttal a romos lakás tulajdonosával együtt. A tulajdonos kérdőre von: mit keresünk mi itt? Mindjárt itt lesz a barátunk, ő majd mindent elmagyaráz, mondom, de a lakástulajdonosnak ez láthatóan nem

elég. A helyzet kezd kellemetlenné válni. Muszlimok vagyunk-e? *No problem*, feleli Malcolm, de a tulajdonos másképp látja.

- *You no muslim, big problem...* - aztán felemeli a kezét és a hüvelykujját végighúzza a torka előtt. Most már nagyon ideges.

Előveszem a mellényzsebemből a garancialevelet és az orra elé tartom. Figyelmesen végigolvassa, aztán áhítatosan szemléli rajta a pecsétet.

- Diváni al-Kalifa, óóó! *No problem!* - ezzel már meg is rázza a kezünket, aztán végre elmondja, mi történt a lakással.

Két nappal ezelőtt a szír légierő lebombázta a szomszéd lakást. A szó szoros értelmében eltüntették. Ketten meghaltak.

Kimegyünk az erkélyre, ahol a tulajdonos megmutatja a károkat. A homlokzat mellettünk koromtól feketéllik, a legfelső szint pedig egyszerűen eltűnt. Ha minden a terveink szerint alakult volna, éppen itt lettünk volna, amikor jöttek a bombázók. Szerencsénk volt. Szíriai szomszédainknak sajnos nem.

Két órával később befut Abu Lót. Sajnos semmilyen más szállást nem talált, itt kell töltenünk az éjszakát. Csalódottan bebújunk a hálósákokba. A kitört ablakokon át nedves hideg árad be a szobába. Mielőtt elaludnánk, Abu Lót elmeséli, milyen észbontónak találja szeptember 11-ét. Reméli, nemsokára újra egy ilyen csapással vághatnak oda az amerikaiaknak. Most már róla is úgy érzem, nincs remény.

KILENCEDIK NAP

2014. DECEMBER 14., VASÁRNAP

Nyolc óra is elmúlt már, amikor felébredünk, pedig úgy volt, hogy már hatkor tovább indulunk. Sofőrünk azonban még mindig nem jelentkezett. Amikor Abu Lót egy órával később kávét, babot

és hummuszt talál fel, még türelmetlenebbek leszünk. Mikor indulhatunk végre tovább?

Közben többször is rákérdezek Abu Lótnál, lát-e valamilyen lehetőséget a brit újságíró, John Cantlie kiszabadítására. Megígéri, hogy újra beszélni fog az illetékesekkel, aztán emlékeztet az indokokra, amelyekre figyelemmel az IS engedélyezte a beutazásmat. Azért hívtak meg, hogy megmutassák, az „Iszlám Állam” nemcsak a nevében, hanem a valóságban is állam. Hogy az élet a rendes kerékvágásban folyik. Hogy a sebesültek és a betegek megfelelő kezelésben részesülnek. Hogy az állam törődik a szegényekkel. Hogy az ember bíróság előtt érvényesítheti a jogait.

- Az emberek biztonságban érzik magukat nálunk. Még ha minket személy szerint nem kedvelnek is nagyon, a biztonságot, amit nyújtunk nekik, azt viszont szeretik. Egyszerűen meg akartuk mutatni maguknak, hogyan élünk itt.

- Az ég szerelmére, hol áll az a Koránban, hogy le szabad vágni ártatlan emberek fejét? - kérdezem.

Abu Lót azonnal látja, hogy nem sikerült meggyőznie.

Időközben délután kettőre jár az idő és még mindig a lakásban ülünk a Maszdzsid al-Firdausz közelében. Abu Lót elvonul, hogy utánanézzon a dolgoknak. Alig öt perccel később érkezik meg Abu Katada. Mindjárt indulhatunk. Visszaadja Fredericnek a fotó- és videóanyagokat: a felülvizsgálat során tízet töröltek a nyolcszáz képből, valamint a bíróval készített interjút. Az érintett személyek és hozzátartozóik biztonsága érdekében, magyarázza. Ezen kívül Frederic törölni egy kérdést és egy választ az Abu Katadával felvett interjúból. Azt, ami a „mérsékelt” muszlimokra vonatkozik. Az IS álláspontja szerint Abu Katada túlságosan általánosító választ adott erre a kérdésre. A többi kijelentését jóváhagyták.

Frederic megkönnyebbülten beleegyezik mindenbe. A fontos anyagok ezek szerint mind átjutottak a cenzúra szűrőjén.

Abu Lót lihegve esik be. Beszél a felettesével, és van két fontos híre a számomra. Kérjem fel David Cameron brit miniszterelnököt, hogy terjesszen elő egy ajánlatot. John Cantlie szabadulhat, akár már hamarosan. Az IS kész tárgyalni róla. De ehhez tisztességes, reális ajánlatot vár, nem valamiféle utópiát.

Abu Lót félrevon és elhadarja, az IS el tudná képzelni, hogy kicseréljék John Cantlie-t Aafia Sziddikire. Akár a brit kormány hivatalos közreműködése nélkül is. Próbáljak meg mindent. Az IS részéről ez demonstratív gesztus lenne, magyarázza izgatottan Abu Lót, akinek ezek szerint mégiscsak van emberi oldala.

Ami engem illet, folytatja, előttem minden ajtó továbbra is nyitva áll, feltéve, hogy valóban az igazat jelentetem meg az Iszlám Államról. Ha így teszek, bármikor eljöhettek és mindent megnézhetek.

Elbúcsúzunk. Abu Lót és Abu Katada kezet nyújt.

- Vigyázzanak magukra - mondja Abu Lót.

A kezébe nyomom a Moszulban vásárolt órát. Meglepett pillantást vet rám, olyan döbbenten néz, hogy nevetnem kell.

Eltakart arcú sofőrünk is megjelenik. Ő visz el bennünket a török határig.

Amikor négy órával később, este fél hétkor megállunk a török határ közelében, már teljesen besötétedett. A toborzóközpont előtt egy férfi áll az utcán, ugyanaz az erőteljes alkatú, mogorva IS-harcos, akivel az első napon találkoztunk. Vezetőnk közli, hogy fogjuk a csomagjainkat és szálljunk ki. Mindjárt jön egy másik autó, az visz át bennünket Törökországba. Megfordul, visszaszáll a

kocsiba, aztán kinyúl és átadja a mogorvának a telefonjainkat. Egy pillanatig habozik, mintha mondani akarna még valamit, aztán mégis egyetlen szó nélkül elhajt.

Két perc múlva valóban megérkezik a másik autó. Az IS-ember néhány szót vált a sofőrrel, aztán közli velünk, hogy ma már nem mehetünk át a határon, túl sok a török katona odaát. Holnap korán reggel indulunk. Itt, Keleten más fogalmat jelent az embereknek az idő, mint Németországban - ezen még az „Iszlám Állam” sem változtatott.

Gyéren berendezett helyiségbe vezetnek be, ahol éppen ima folyik. Helyezzük kényelembe magunkat, mondja kísérőnk. Ennivalóval sajnos nem tud szolgálni, és inni is csak egy kis csésze teával tud megkínálni. Nem számít. Étel és ital nélkül is sokáig üldögélünk és beszélgetünk még vele.

Az iszlámról mesél. Még akkor is beszél, amikor már belebújtunk a hátizsákjainkba és lassan mindannyian elalszunk. Az utolsó történet, amire még emlékszem, a Hold hasadásáról szól.

TIZEDIK NAP

2014. DECEMBER 15., HÉTFŐ

Fél tíz óta várakozunk. Enni- és innivaló sajnos továbbra sincs, még egy pohár vizet sem kapunk. Állítólag még mindig sok török katona járőröz a határ túloldalán. Senkit nem engednek át. Érdekes módon mégis nagyjából húszpercenként érkezik egy minibusz a határ felől. Új, fiatal harcosokat hoznak. Regisztrálják, lefényképezik és átkutatják őket. Határellenőrzés, IS-vámellenőrzés. Fiatal afrikaiak és oroszok érkeznek, sok török, de még egy német is van az újoncok között.

Mély benyomást tesz ránk egy magas, csupa izom fiatalember Trinidad és Tobagóból. Vasalt élű khakiszín nadrágot visel, színes kockás, frissen vasalt inget, és Ray-Ban napszemüveget. Elmondja, hogy alig néhány hete tette le a jogi államvizsgát, és egy bíróságra osztották be. Most pedig itt van. Miért?

- Túl sok a promiszkuitás, túl sok az egyéjszakás kaland. Mindenki csinálja mindenkivel. Nem lehet ez az élet értelme.

Üresnek, megkopottnak tartja a nyugati értékeket. De mihez fog kezdeni az IS-ben?

- Azt teszem, amit elvárnak tőlem - feleli. - Ha harcolnom kell, harcolok. Ha jogászként kell dolgoznom, jogász leszek. Majd az emír eldönti.

Örül az új életének. Megérkezett végre az „ígéret földjére”.

Türelmetlenségünk egyre nő. Amikor délután háromkor még mindig nem indulunk el, kimegyek az udvarra és a csempészekkel kezdek alkudozni. Nem akarok még napokig itt rostokolni. Csak kell lennie valamilyen útnak, amelyen átvihetnek minket a határon! A legtöbb csempész azonban nem vállalkozik az útra. A katonák miatt. Megkérdezem a csempészek vezetőjét, mennyi pénzt akar.

- Mennyit fizet? - kérdez vissza.

- Ötszáz eurót - felelem.

- Jó válasz - nevet. - De ingyen is átviszem magukat. A vendégeink erre az útra.

Frederic bizalmatlan és dühös. Fogalmunk sincs, ki ez az ember, magyarázza, nem tudunk róla semmit.

Beszélünk az IS néhány emberével. Ők ismerik a csempészt, és azt mondják, elmehetünk vele.

Visszkapjuk a telefonjainkat. Vastagon betekerték alufóliába,

csak Törökországban csomagolhatjuk ki őket.

Felszállunk egy kicsi, rozoga teherautóra. Frederic és Malcolm két benzineskanna mellé ül a platón. Az egész kocsi rettenetesen bűdös és szűk. Én kivételesen előre ülök. Előkészítjük az útleveleket és a sajtóigazolványokat. Elindulunk.

Nagy meglepetésünkre mindössze néhány száz méternyit haladunk a hepehupás mezőn, utána jobbra fordulunk és megállunk egy olajfaligetben. Innen jól látszik a legközelebbi török őrtorony és lőállás. Nem éppen megnyugtató látvány. Egy fa mögül három csempész mutatja az irányt: arra, arra menjünk! Szálljunk ki gyorsan, és fussunk! Hevesen dobogó szívvel engedelmeskedünk.

Feltépjük az autót, fogjuk a csomagokat, felkapjuk a hátizsákokat és futunk. Nem könnyű nehéz bőröndökkel rohanni egy felszántott mezőn. Jobbra tőlünk nádas.

- Ha löni kezdenek, nyomás jobbra a nádasba, aztán tovább! - kiabál az egyik csempész. Még háromszáz méter a kerítésig.

Az egyik csempész előrefut és megemeli a szögesdrótot. „Jalla, jalla!” Előre, előre! Freddy jobb karja beakad a szögesdrótba, kitépi magát, a kabátja ott ragad. Tovább! A távolban egy fehér autó áll, ugyanaz, amellyel idefelé is jöttünk. Gyorsabban! Egyikünk sem akar épp az utolsó métereken elesni a török határőrök golyóitól. Még ötven méter. A kocsi ajtajai nyitva várakoznak. Szinte bezuhanunk az ülésekre. A sofőr azonnal indít, még be sem tudjuk rendesen csukni az ajtókat.

Megcsináltuk! Zihálunk, kapkodjuk a levegőt, csuromvizesek vagyunk az izzadságtól. Tonnányi súly gördül le a szívemről. Túléltek az örületet.

Két perc múlva már kicsomagolhatjuk a telefonokat. Azonnal

hazatelefonálok. Nathalie kiabál dühében: miért nem jelentkeztünk? Aztán csak a sírása hallatszik. Françoise, Valerie és Malcolm édesanyja is csak sír megállíthatatlanul, amikor meghallják a hangunkat. Több mint egy hete semmit nem tudtak rólunk. Most már minden rendben van.

- Kint vagyunk! Jól vagyunk!

IX

NYÍLT LEVÉL AZ „ISZLÁM ÁLLAM” KALIFÁJÁHOZ ÉS KÜLFÖLDI HARCOSAIHOZ

Mennyire kell udvariasnak és távolságtartónak lennie egy ilyen levélnek? Mahatma Gandhi 1939-ben, egyetlen hónappal a világháború kitörése előtt „az emberiség nevében” levelet írt Adolf Hitlernek. „Kedves Barátom!” megszólítással, és „Az Ön őszinte barátja, M. K. Gandhi” aláírással. Én nem voltam képes ilyen barátságos szavakra, de udvariatlan sem akartam lenni. Végül ezt írtam:

Igen Tisztelt Ibrahim Avad, Abu Bakr al-Bagdadi Kalifa!

Először is köszönetemet fejezem ki a biztonságomra adott garancia korrekt betartásáért az „iszlám állambeli” tartózkodásunk során. Gyakrabban kellene szabad publicistákat meghívniuk az egész világból, ahelyett hogy újságírókat végeznének ki.

Három egyesült államokbeli és egy iraki egyetem legújabb vizsgálatai szerint egyedül George W. Bush nemzetközi joggal ellentétes iraki háborúja legalább félmillió ártatlan ember életébe került. Megérték minden arabot, aki ellenállást tanúsít a Nyugat több évszázada folytatódó intervenciók politikájával szemben.

Nem vagyok vak a Nyugat jogtalanságaira.

Maguk Szíriában és Irakban egy katonailag részben szokatlanul sikeres hadjáratot vezettek, amit addig senki nem tartott lehetségesnek, habár biztos vagyok benne, maguk is megtapasztalják majd, milyen forgandó a hadiszerencse. A módszerek azonban, amelyeket a maguk szervezete alkalmaz a háborús műveleteiben, a Korán parancsolatai alapján ellentétesek az iszlámmal, és kontraproduktívak is. Kárt okoznak az egész muszlim világnak, mindenekelőtt az iszlámnak, amelynek nevében maguk harcba vonulnak.

A terrornak ugyanolyan kevés köze van az iszlámhoz, mint a megerőszakolásnak a szerelemhez. Maga és a harcosai ezért semmi esetre sem „Isten katonái” - már ha létezik egyáltalán ilyesmi. Talán nem is akarnak igazán azok lenni. Hiszen ez a fogalom a keresztes hadjáratok korából származó, „keresztény” fogalom. Többször is elolvastam a Koránt, és ezt nagy nyereségnek tartom. A brutalitás szellemét azonban, amelyet maga és a harcosai tudatosan terjesztenek, sehol sem találtam benne. Az egyetlen példa, ha kiragadjuk a történelmi összefüggésekből, a mekkaiak 623 és 630 között Mohamed katonailag gyengébb Medinája ellen folytatott támadásainak leírásai. Az iszlám ellenségei szívesen hivatkoznak is erre.

Az Ótestamentum mítoszai és történelmi leírásai egyébként lényegesen véresebb háborúkat írnak le, mint a Korán. A zsidó evolúciókutató, Steven Pinker nem véletlenül nevezi „az erőszak egyetlen hosszú dicshimnuszának” az Ószövetséget. Ezek a csataleírások azonban csak a tudatlanok számára adják az Ószövetség magját. Az Ószövetség az igazságosság és a felebaráti szeretet könyve. Akárcsak a Korán.

Az iszlám központi gondolata, az akkori időben forradalminak

számító felhívás az igazságosságra, az egyenlőségre és az irgalmasságra azonban sajnos idegen maguktól, hiába vonul végig vörös vezérfonalként ez a központi üzenet a Korán egészén.

Egyetlen szó sem fordul elő gyakrabban Isten leírásánál a Koránban, mint az „irgalmasság”: a 114 szúrából 113 kezdődik így: „Allah, a könyörületes és az irgalmas nevében”. A maguk hadviselésétől azonban mi sem áll távolabb, mint az irgalmasság. Maguk az „Iszlám Állam” kiterjesztésére irányuló hadjárataikat a középkor keresztényietlen erőszakorgiáinak, Dzsingisz kán hordáinak és Pol Pot rémuralmának hagyományai szerint folytatják. Ezen túl egészen konkrétan a történelem legnagyobb „vallási tisztogatását” tervezik, „hitetlenek” és „eretnekek” százmillióinak legyilkolását. Újra és újra felteszem magamnak a kérdést, hol áll ez leírva a Koránban.

1. Az iszlámban hitbéli kérdésekben nem létezik kényszer (2. szúra 256. vers). Maguk azonban bestiális módon gyilkolnak le embereket csak azért, mert sííták, alaviták, jazidik vagy demokráciabarát szunniták, hacsak nem térnek meg önként a maguk kegyetlen ideológiájához. Önként, ami annyit jelent: még a hódítás előtt. Évszázadokon át a tolerancia volt az iszlám uralkodók legtöbbször dicséretre méltó erénye. Hol van, igen tisztelt kalifa, a maga toleranciája?

Az iszlám határozottan tiltja a támadó háborúkat (például a 22. szúra 39. versében). A próféta sohasem vezetett támadó háborút. Mindig őt támadták meg, méghozzá a katonailag sokkal erősebb, más hitű mekkaiak. Maga azonban, kalifa, gátlástalanul támad meg egész régiókat, városokat és falvakat, amelyek semmit sem vétettek maguk ellen.

Az iszlám tiltja civilek, asszonyok, gyermekek és öregek

megölését. A Korán több helyen is egyértelműen leszögezi ezt. A maga követői azonban a legvisszataszítóbb módokon gyilkolnak le ártatlan embereket. Igen, nőket is megerőszakolnak, amely undokságot a Korán a leghatározottabban elítéli (24. szúra 33. vers). Ez lenne az iszlám?

4. Az iszlám tiltja vallási helyek lerombolását (22. szúra 40. vers). Maguk azonban templomokat, zsinagógákat, síita, sőt szunnita mecseteket is lerombolnak és meggyaláznak. Ez is teljességgel ellentétes az iszlámmal.

Vég nélkül lehetne még folytatni a maguk már-már demonstratív vétkeit a Korán ellen. Alapjában véve minden, amit maguk tesznek, egészen a külsőségekig, iszlámentes. Az iszlám ellenprogramja.

Magam keresztény vagyok. Az én vallásom János evangéliumából ismeri az „Antikrisztus” alakját. A maguk létezése és tettei által jutottam el a felismerésre, hogy maga nyilvánvalóan az „Antimuszlim” alakját testesíti meg. Még az iszlám legkiműveltebb képviselői sem látták előre, hogy ez az Antimuszlim az „Iszlám Állam kalifájának” nevezi majd magát. Nem is sejtette senki, hogy valaki képes lehet ilyen határtalanul megcsúfolni az iszlám történelmet és az iszlám vallást. Át kellene nevezniük a meghódított területeiket „Antiiszlám Állam - AIS” névre.

Amit maga mond és tesz, nemcsak az iszlámnak, hanem a próféta munkásságának is ellenprogramja. Mohamed irgalmas volt, maga viszont irgalmatlan.

Mohamed előre tekintő forradalmár volt. Maga elmaradott reakciós. Azt állítani, hogy Mohamed, a történelem egyik

legdinamikusabb reformere ezernégyszáz évvel a halála után még mindig az ókor szokásai és hagyományai szerint élne, abszurd. A nagy forradalmárok nem szoktak megpihenni a sikereiken. Maga, Abu Bakr al-Bagdadi, lehet figyelemre méltó hadvezér, de bizonyosan nem reformer, nem az Isten embere, Istené, a könyörületese és az irgalmasé.

Az IS előtt is sok terrrorszervezet vétett az iszlám ellen azzal, hogy iszlámellenes tettei takargatására használta fel. Akadtak elvakult uralkodók és vallási vezetők, akik a maguk hasznára értelmezték ezt a nagy vallást. A kereszténység történetében is voltak hasonló esetek. A kereszténység nevében is hajtottak végre ördögi tetteket. Maga, al-Bagdadi, a valóságban szintén nem az iszlámot, hanem a maga saját magánvallását és magánsaríáját hirdeti.

A maga követői arra hivatkoznak, hogy George W. Bush lényegesen több embert gyilkolt meg, mint maga, méghozzá egy a nemzetközi joggal ellentétes háborúban. Ez akár még igaz is lehet, legalábbis ha nem állítják meg hamarosan a maguk előrenyomulását. Én magam is többször követeltem, hogy az iraki háború felelőseit állítsák a Nemzetközi Büntetőbíróság elé. Busht és Blairt is.

Maga azonban mindenekelőtt négy lényeges pontban különbözik Bushtól.

1. Az egykori amerikai elnök, aki súlyos háborús bűntetteket követett el, legalább nem büszkélkedett és dicsekedett nyilvánosan az Abu Ghraib börtönben, Guantánamón vagy Bagrámban elkövetett kínzásokkal és megalázásokkal. Sem a katonái által a hadi cselekményeken kívül elkövetett szégyenletes gyilkosságokkal és erőszaktevételekkel. Nem emelte programja

központi elemévé ezeket a szégyenteljes tetteket. Nem hirdette őket a kereszténység lényegeként. Néhány, még a háború elején tett retorikai kisiklásától eltekintve, amikor „keresztes háborút” emlegetett és saját magát Ézsaiással azonosította, soha nem tett ilyet.

Magától eltérően ő soha nem rendezte meg és mutatta be szándékosan ártatlan civilek, újságírók, segélyszervezetek munkatársai és mások meggyilkolását.

Ő soha nem tervezett olyan vallási „tisztogatást”, mint maga, aki az összes nem ábrahámi vallás kioltására törekszik. Olyan kioltásra, amelynek során sok száz millió embernek kellene meghalnia. Maga minden idők legnagyobb népirtását tervezi, amely mellett elhomályosul minden, amit az emberiség eddig elszenvedett. Maga ehhez az iszlám nevével él vissza! Ez istenkáromlás.

4. Ön egyidejűleg hivatalosan is újra bevezette a rabszolgaságot, amelytől az emberiség kemény harcok árán szabadult meg. Egykor minden kultúrában létezett, csak hogy azóta szégyenkezve törölték el az ember áruvá való lefokozását, ember és állat közötti lényként kezelését. A zsidók, a keresztények, a muszlim világ is eltörölte, még ha titokban még mindig tartanak is bűnös úton sokakat rabszolga- és jobbágysorban. Mohamed, magától eltérően, mindig kereste az utakat, hogyan tehetne egy rabszolgát teljes jogú polgárrá. Hiszen éppen így tette Belalt, az egykori fekete rabszolgát az iszlám első müezzinjévé.

Maguk embereket végeznek ki nyilvánosan, hogy katonai ellencsapásra provokálják az áldozatok országait. Olyan ellencsapásokra, amelyek következtében elsősorban ismét muszlimok fognak meghalni. Maguk háborút akarnak. Ahogyan

Bin Ládennak is sikerült szeptember 11-ével az afgán háborús csapdába csalnia az Egyesült Államokat. Ez lenne az iszlám? James Foley amerikai újságíró Bengázi forradalmi napjaiban ismertem meg személyesen. Szeretetre méltó, magának való kolléga volt. Néhány nappal az után fogták el őt is Kadhafi emberei, hogy engem és néhány barátomat katonai orvtámadás során foglyul ejtettek. Még a kegyetlenségben nehezen felülmúlható Kadhafi is ezerszer jobban bánt vele, mint a maga brutális harcosai.

Néhány külföldi harcosukat személyesen is megismertem. Többórás, intenzív beszélgetéseket folytattam velük. Hozzájuk is fordulok ebben a levélben.

Felszólítok minden külföldi dzsihádistát, hogy szakítsa el magát az „Iszlám Államtól”, térjen vissza a hazájába, és álljon a hatóságok elé. Tisztességes eljárásban és remélhetőleg értelmes integrációs programokban lesz részük.

Ezeknek a külföldi harcosoknak üzenem: néhányotokról elhiszem, hogy tudatlanságból, ifjonti naivitásból, meggyőződésből, idealizmusból, néha jogos haragból csatlakoztatok az IS-hez. De ha nyitott szemmel jártok a világban, időközben már rá kellett jönnötök, hogy nem lehet minden Kalasnyikovot vagy mészároskést szorongató húszéves a világ gyilkos bírása.

Ártatlanok célzott meggyilkolására és vallásos népiirtásra soha nem létezhet mentség. Nincs jogotok a nagy iszlám vallás tekintélyét perverz gyilkosságok és más vallások elpusztítása útján meggyalázni. Szörnyű tetteitekkel senkinek nem szereztek nagyobb örömet, mint az iszlám számos ellenségének szerte a világon. Nincs már így is elég ellensége az iszlámnak? Az ember akár azt is hihetné, az IS/AIS az ő találmányuk.

Aki valóban szereti az iszlámot, nem játszhat többé semmilyen szerepet ebben a tömeggyilkos játékban. Abu Bakr al-Bagdadi visszaélt az ideáljaitokkal. Ha igaz muszlimok vagytok, véget kell vetnetek ennek a rémálomnak és szembe kell szállnotok az IS/ AIS embergyalázó antiiszlamiszmusával. Akkor lennétek az iszlám igazi hősei. A hibák kijavítása több bátorságot igényel, mint a véres tévutak vak követése. Nem a nyugati világ számára jelentetek veszélyt, hanem a muszlim világ számára.

2014-ben a háború idején megkérdeztem Gázában egy palesztint, aki szinte mindenét elvesztette, mi a véleménye az IS-ről. Értetlenül nézett rám, és visszakérdezett: Most már miattuk is nekünk kell a fejünket a tőkére hajtanunk?

Magának, igen tisztelt Ibrahim kalifa, azt kívánom, egyesüljenek végre az iraki és szíriai ellenséges pártok, megfosztva magát ezzel katonai akcióinak táptalajától.

Allah állítsa meg magukat! Az igaz iszlámnak és az 1,6 milliárd mérsékelt muszlimnak azonban sok sikert kívánok.

A toleráns iszlám nemcsak Németországhoz tartozik hozzá, hanem egész világunk kultúrájának része.

Függeléként kiválasztottam tíz passzust a Koránból, amelyek az én szememben jobban meghatározzák ezt a Nagy Művet, mint bármi, amit maguk mondtak és tettek az utóbbi években. Legalább egyetlenegyszer olvassák át, mielőtt elhalad maguk mellett a történelem.

A Korán tíz központi útmutatása, amelyeket, úgy tűnik, maguk nem ismernek:

1. És ne szállj perbe az írás népével, csak úgy, ahogy az a legjobb. És mondjátok: „Hiszünk abban, ami leküldetett hozzánk és hozzátok! A mi istenünk és a ti istenetek egy (29:46).

2. Hiszünk Allahban és abban, ami leküldetett hozzánk és amit Mózes, Jézus és a próféták kaptak az Uruktól (2:136). Nincs kényszer a vallásban! (2:256) Vajon kényszeríteni akarod az embereket, hogy higgyenek? (10:99)

3. Ha Allah úgy akarta volna, akkor egyetlen közösséggé tett volna benneteket, de hogy ekképpen tegyen próbára titeket abban, amit adott nektek, versengjetekek hát a jócselekedetekben! Mindannyian Allahhoz fogtok visszatérni. És akkor ő majd közölni fogja veletek, hogy min különböztetek össze (5:48). Azok, akik hisznek, akik zsidók és a keresztények és a szábeusok - megvan a fizetségük az Uruknál (2:62).

4. Higgyetek és tegyetek jót! (25:70) Allah méltányossága illendő bánásmódra szólít föl, s eltilt attól, ami hitvány és elvetendő, és a jogtalan erőszaktól (16:90).

5. A rosszat jóval hárítsd el! (13:22) Versengjetekek egymással a jócselekedetekben! (2:148) Allah szereti a jóra valókat (2:195). Legyetek jók a szülőkhöz, a rokonokhoz, az árvákhoz, a szegényekhez, a szomszédokhoz. Allah nem szereti azt, aki fennhéjázó és dicsekvő (4:36). Bármilyen adottság is néktek, az csupán az e világi élet élvezete és sallangja (28:60). Aki valami jótettrel jön elő, annak tízszer annyi lesz a jutalma (6:160).

6. A Könyöröltes szolgálai azok, akik szerényen járnak a földön, és ha a tudatlanok megszólítják őket, azt mondják: „Békesség” (25:63). Halkítsd le a hangodat. A legkellemetlenebb hangja, bizony, a számarának van (31:19).

7. Aki jóra valóan cselekszik, az a maga hasznára teszi, és aki rosszat tesz, az a maga kárára cselekszik (45:15).

8. Ne terjesszétek a földön a romlást gonoszul! (2:60)
Megbékélést közvetítsetek az emberek között (2:224).

9. Valamely rossz tett fizetsége egy hozzá hasonló rossz tett. Aki azonban megbocsát és kész a békülésre, annak Allahnál van a fizetsége (42:40). A békés megegyezés jobb a viszálykodásnál (4:128).

10. Végezetül az a szúra, amely ellen maguk a legnagyobbat vétették: Ha valaki megöl egy emberi lényt, akkor az olyan, mintha az összes embert ölte volna meg. Aki ellenben életben tart valakit, olyan az, mintha az összes embert életben tartotta volna (5:32). Ne öljetek meg életet, amit Allah tilalmasnak nyilvánított! (6:151)

Megéri e szerint élni. Nem pedig a maguk irgalmat nem ismerő, antiiszlám ideológiája szerint.

Még egyszer köszönöm a vendégszeretetüket. Köszönöm a lehetőséget, hogy viszonylag szabadon felkereshettem a földet, amelyet uralnak. Boldogan látogatnék meg egyszer végre egy valódi iszlám államot, amely nyugodt szívvel védekezhetett volna a Nyugat igazságtalanságai és feltételezései ellen. Nagyon sajnálom, hogy végül csak az Antiiszlám Államot ismerhettem meg.

Tisztelettel,
a maga Jürgen Todenhöferje

X

UTÓSZÓ DZSIHÁD JOHNRA

Néhány nappal hazaérkezésünk után felhív Freddy.

- Ismered ezt a hangot? - kérdezi. Elmosódó, amit hallok, de a beszélő hangjának ritmusa ismerősnek tűnik.

- A sofőrünk. Őt is felvetted titokban?

Freddy komoran felel.

Ez Dzsihad John, a Hóhér. Átmehetek hozzád?

Nem sokkal később együtt ülünk nálam Freddy laptopja előtt. Freddy lejátssza nekem azt a videót, amelyen Dzsihad John két elrabolt japán lefejezésével fenyegetőzik. Mintha fejbe vágtak volna. A ritmikus, taszító beszédmod, a csak félig kinyitott szem, a perzselő, felnyársaló pillantás, a testbeszéd - a „sofőrünk”? A hang a videón torzított ugyan, de bennem a legkisebb kétséget sem hagyja. Túl sok időt töltöttünk ahhoz együtt a vezetőnkkel. Mogorva közbeszólásai, parancsai mélyen az emlékezetembe vésődtek. Döbbsen rázom a fejemet. Lehetséges lenne, hogy napokon át Dzsihad Johnnal voltunk úton?

Frédéric egy másik videót indít el. Dzsihad John ezúttal a megkötözött amerikai újságíró, James Foley mellett állva beszél. Közvetlenül Foley kivégzése előtt. Megint ugyanaz a déjà vu érzés. Egyértelműen a vezetőnk hangját hallom.

Frédéric még egy meglepetéssel készült: a You-Tube-on felfedezte a híres-hírhedt Anonymous hackercsoport egyik videóját, amelyről azt állítják, Dzsihad John igazi, torzításmentes hangja hallatszik rajta. Talán mesterségesen állították helyre. Felfoghatatlan: a videóban hallatszó hang ugyanúgy szól, mint a vezetőnké.

- Pontosan így beszélt veled az első napon Rakkában, amikor dühös volt rád - mondja Frédéric halkán. - És pontosan így beszélt velem is, amikor Moszulban elvette tőlem a kamerámat. Soha nem felejttem el.

A fényképek is, amelyek időközben napvilágra kerültek Dzsihád Johnról, döbbenetes hasonlóságot mutatnak a férfival, akit - ha csak nagyon rövid ideig is - maszk nélkül láttam. És tökéletesen egyeznek az eltakart arc körvonalával, amelyet napokon át láttam oldalról-hátulról magam előtt az autóban.

Ezek természetesen nem százszázalékos bizonyítékok, nem is akarom olyanként feltüntetni őket, hiszen vezetőnk nem hagyta lefényképezni magát. Ugyanakkor eltitkolni sem tudom megdöbbentő felismerésünket.

Minden egybevágott. Nyilvánvalóan könnyű bejárása a fogoly újságíró John Cantlie-hez. Dűhe, amikor megtagadtam, hogy szerepeljek a Cantlie-vel tervezett propaganda-színjátékban. Abszurd beburkolózása éjjel-nappal. Kirohanása, amikor egyszer véletlenül maszk nélkül pillantottam meg.

Frederick felolvassa az FBI 2014. szeptemberi jelentését, amely szerint Dzsihád John egy „The Beatles”-nek nevezett terrorsejthez tartozik. Szabadon engedett túsók elmondása szerint az ő feladata volt a túsók őrzése és a családjaikkal való kommunikáció. Hiszen éppen ezt akarta tőlem a „sofőr”, amikor arra akart rávenni, hogy filmre vehessék, amint Cantlie átad nekem két levelet, egyet a családjának, egyet a miniszterelnöknek.

Ő volt az IS brutális lefejezéses videóinak „sztárja” az „Iszlám Állam” képeinek tevékeny építője az egész világban. Ha voltak is mellette más hóhérok, akik néha a helyébe léptek, ő volt a főszereplő. Vajon ezért akart elkísérni az „Iszlám Államban” tett

utazásomon? Hogy őrködhessen, nehogy más képet mutassunk az IS-ről, mint az ő véres koreográfiája?

Elmesélem Fredericknek egy előző napi beszélgetésemet egy antiterror-specialistával, akit véletlenül éppen Dzsihad John jellegzetes testi jegyeiről kérdeztem. „Erőteljes sasorr”, hangzott a válasz. A „sofőr” sasorránál erőteljesebb sasorrot még soha nem láttam. Még az állandóan a feje köré tekert kendő sem rejtette el orrának merész ívét. Emberek, akik még fiatal korában ismerték Dzsihad Johnt, arról számoltak be, hogy dús, hullámos haja volt. A mi vezetőnknek is dús fürtök hullottak le egészen a nyakába.

Frederic felhívja Malcolmot, és megkéri, ugorjon át hozzánk. Fél órával később lejátssza Malcolmnak a két videót anélkül, hogy előtte egy szót is szólna róluk. Malcolm szeme nagyra tágul.

- Nem igaz... nem lehet igaz... - mormolja maga elé. Amikor a felvételek véget érnek, teljesen összezavarodva néz ránk: - Ez nem lehet igaz. Ez a sofőrünk!

Szótlannul és kissé tanácstalanul válunk el egymástól. Tanácstalanul, mert nem tudjuk eldönteni, megemlítsem-e a készülő könyvben, hogy az „Iszlám Államban” tett utunkon valószínűleg a világ legkegyetlenebb hóhéréval voltunk együtt. Biztosak voltunk benne, hogy az IS úgyszólván tagadni fog mindent, hiszen Dzsihad John az egyik legkeresettebb terrorista a világon.

Freddy becsukja a laptopját.

Másnap elküldi az Anonymous által közzétett hangfelvételt Dzsihad John állítólagos saját hangjával Abu Katadának és megkérdezi, nem emlékezteti-e a „sofőrünk” hangjára. Ezúttal azonnal megérkezik a válasz. Rövid és tömör:

- Nem.

- Biztosan? - kérdez vissza Freddy.

- Természetesen - feleli Abu Katada.